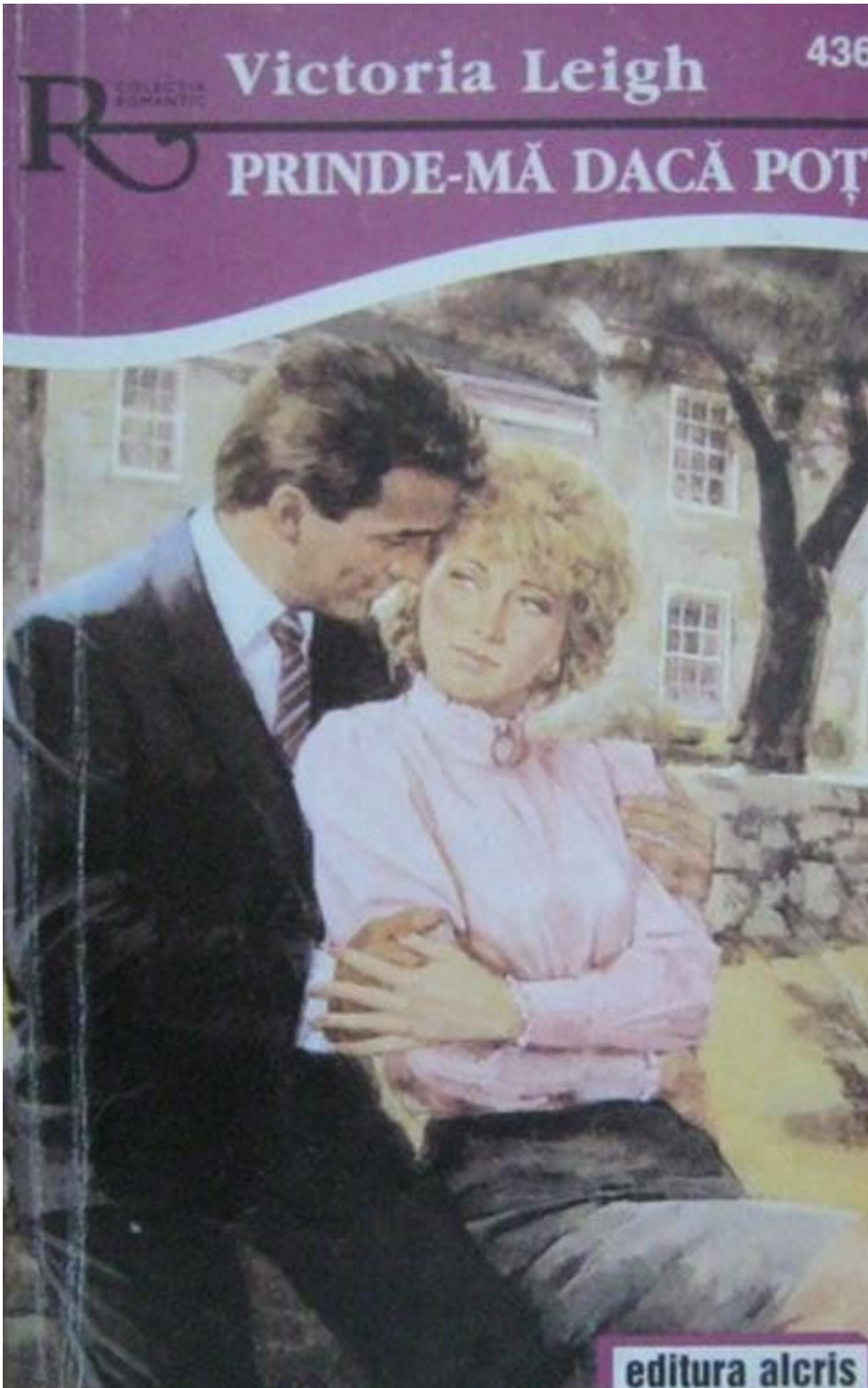
Victoria Leigh
436
PRINDE-MĂ DACĂ POȚ
editura alcris

VICTORIA LEIGH
PRIN DE-MĂ DACĂ POŢI!

Titlu original: *CATCH ME IF YOU CAN*

Traducător: Mihnea Columbeanu

Simplul fapt că nu ştia nu însemna că nu era a lui…

Intrigat de misterioasa invitaţie a lui Abigail Roberts, Tanner Flynn se confrunta cu femeia care era cea mai aprigă rivală a lui – jurând să exploreze dogoarea care se tot învăpăia între ei! îi trezise dorinţa cu ani în urmă, apoi refuzase să-i răpească inocenţa. Puteau doi parteneri de luptă să se hărţuiască şi să flirteze cu un asemenea sentiment de abandon, fără să devină amanţi pentru totdeauna?

În această delicioasă aventură a jocului de-a şoarecele şi pisica, ***Victoria Leigh*** *ne prezintă o pereche de adversari care nu pot rezista fără a încerca să se învingă unul pe altul – dar descoperă că adevărata miză a jocului e dragostea. Abigail*

atrăsese inima lui Tanner într-o urmărire veselă, însă o dată ce a gustat focul lasciv al buzelor lui, avea pasionata lui pradă să cedeze?

Capitolul 1

Abigail Roberts ezită sub arcada culoarului lung şi întunecos, privind înăuntru pentru a se asigura că la celălalt capăt era lumină. Pietrele roase de vreme erau aspre şi reci sub degetele ei, iar prin cap îi forfoteau ezitări privind înţelepciunea a ceea ce se pregătea să înceapă. Dar dincolo de toate acele şovăieli dăinuia amintirea de nestrămutat a faptului că făcuse de mult primul pas. Scena care urma era decisivă, însă în niciun caz nu se putea numi un început.

Mult mai potrivit ar fi fost cuvântul „punct culminant". Sau, poate, „începutul sfârşitului". Ca atare, ar fi fost mult mai dramatic dacă se desfăşura pe metereze, nu în mijlocul bălăriilor care înconjurau fortăreaţa.

Tanner Flynn afirmase întotdeauna că stilul şi flerul ei pentru tot ceea ce era neobişnuit îi siliseră să adopte roluri adverse. Abby interpreta această apreciere ca pe un compliment, un compliment care o bucura chiar în timp ce se străduia să se convingă că de fapt ambiţia neînduplecată a lui Tanner săpase prăpastia dintre ei.

Stiolul îi dictase să aleagă acea fortăreaţă singuratică pentru întâlnire. Ambiţia motivase acordul lui Tanner de a veni.

Aceste două constante aveau să se confrunte din nou.

Aruncă o privire peste umăr ca să se convingă că era singură, apoi făcu primii paşi în trecut, ferindu-şi capul deşi portalul era destul de înalt. Tanner Flynn, însă, era şi mai înalt, şi ar fi trebuit să se aplece la intrarea în galerie.

Dacă pentru a-l face pe acel om să-şi plece capul erau necesare tone de piatră, ce şanse avea Abby să reuşească acelaşi lucru? Ştia că îndrăznea să încerce pentru că nu avea încotro. Acea parte din viaţa ei care-l includea pe Tanner Flynn nu putea lua sfârşit decât cu concursul lui.

Îşi croi drum printre pietrele inegale şi băltoacele din coridorul lung de şapte metri. Drumul dură doar câteva secunde, dar când ieşi în celălalt capăt, ieşind în curtea interioară, avu senzaţia că străbătuse câteva secule. În sens invers, desigur. În epoca spaţială nu se mai construiau asemenea fortificaţii.

Irlandezii o numeau Grianan de Aileach, un nume aproape de nepronunţat pentru o femeie care vorbea japoneza cu accent spaniol şi engleza dulce şi tărăgănată a părinţilor ei născuţi în Atlanta. Abby exersă rostirea numelui în timp ce urca treptele strâmte care duceau pe creasta zidului circular de piatră ce înconjura o zonă cu diametrul cam de douăzeci şi cinci de metri. Vântul îi flutura tot mai puternic părul scurt, dar

ascensiunea o absorbea atât de tare încât nici nu observa.

Când ajunse în vârf şi văzu pentru prima dată panorama comitatului Donegal şi a unei mari părţi din Irlanda de Nord, îi trecu prin minte că diversele nuanţe de verde pe care le observase pe drum constituiseră doar un mic eşantion din întreaga paletă. Din acel fort construit pe culmea colinei, Abby vedea mai multe variante de verde decât îşi închipuise că pot exista. Lacuri în culoarea ouălor de prigorie împestriţau peisajul, iar printre pădurile de smarald şi câmpiile cultivate stăteau cuibărite sate mici cu biserici ale căror turle se repezeau spre cer.

Abby conchise că nu conta cum se pronunţa Grianan de Aileach. Dacă aceste cuvinte nu însemnau „vedere peste lume", denumirea era neinspirată.

Fortăreaţa circulară, veche de două mii de ani, se înălţa mândră şi putyernică în vârful unei coline, nu departe de Derry. Era un străvechi monument al zilelor de mult apuse, când zidurile de piatră fuseseră destinate să le ţină piept celor mai înverşunaţi duşmani. Sau, mă rog, celor mai *mulţi* duşmani. La un moment dat, în secolul al XII-lea, Murtogh O'Brien – cunoscut şi ca Regele Munsterului – venise şi dărâmase fortul peste clanul O'Neill, care şi-l însuşise de şapte sute de ani.

Faptul că Abby putea sta în vârful zidurilor groase, la sfârşitul secolului XX, se datora unui arheolog amator care refăcuse toată construcţia peste câteva sute de ani.

Ceva luminos străluci într-o parte. Trecându-şi degetele printre buclele blonde care-i fluturau la colţul ochiului, Abby întoarse capul spre câmpiile verzi-gălbui printre care şerpuia drumul desfundat pe care-l străbătuse. O săgeată argintie fulgeră printr-o deschizătură a gardului viu, apoi se pierdu din nou, după coasta unei coline. Ca un ţintaş care ocheşte un punct în mişcare, Abby urmări în imaginaţie punctul cu privirea şi aşteptă să apară pe partea cealaltă a colinei eleganta maşină sport argintie.

O văzu parcurgând ultima porţiune a drumului şi oprindu-se lângă Vauxhaul-ul pe care-l închidiase cu două zile în urmă la Dublin. Aproape ca prin farmec, Vauxhaul-ul stropit de noroi dobândi un aspect şleampăt şi neîngrijit.

— Puteam fi sigură că Tanner o să închirieze un Jaguar, mormăi ea, înfundându-şi adânc mâinile în buzunarele căptuşite cu lână ale scurtei, în timp ce şoferul deschidea portiera şi cobora. Rămase nemişcată, privindu-l pe Tanner cum se îndrepta cât era de lung, cu faţa spre fort. Întotdeauna fusese un om impresionant, dar pe coasta acelei coline izolate părea şi mai

înalt. Şi mai puternic.

Se întrebă dacă şi Murtogh O'Brien fusese la fel de redutabil, dacă cei din neamul O'Neill tremuraseră de frică la vederea lui. Şi, mai ales, dacă Tanner avea idee de ce trimisese după el.

Exista oricând posibilitatea s-o interpreteze ca pe o ofensivă, nu ca ripostă, cum intenţionase Abby. Oricum, n-o deranja. Tanner n-avea decât să creadă ce voia. În orice caz, nu peste mult avea să-şi dea seama că asta n-avea nicio legătură cu războiul lor personal de afaceri.

Motivul pentru care-l adusese pe Tanner în Irlanda era strict personal.

Un lung răstimp, Tanner privi în direcţia ei, cu vântul fâlfâindu-i sacoul descheiat cu soarele oglinduindu-se în ochelarii cu lentile-oglindă. Părul castaniu închis, lung până la umeri, îi flutura peste guler, iar după culorile hainelor Abby deduse că se îmbrăcase pentru întâlnirea lor în blugi albiţi şi un pulover de caşmir. Texturile erau foarte importante pentru Tanner, iar combinaţia dintre docul moale şi Cadillac-ul lâneturilor era preferata lui. Pumnii lui Abby se strânseră, în timp ce se înfiora în bluza de mătase şi pantalonii de lână care dintr-odată păreau sărăcăcioşi, chioar şi sub scurta groasă de

lână bleumarin.

Tanner ridică o mână şi-şi scoase ochelarii, dându-i lui Abby sentimentul ireal că o invita să-i privească în suflet şi să descopere că nimic nu se schimbase. Faptul că-i despărţeau doar cincizeci de metri nu putea risipi această senzaţie. Şi nici conştiinţa faptului că Abby ar fi putut să stea faţă-n faţă cu Tanner, fiind totuşi incapabilă să vadă dincolo de zâmbetul lui enigmatic şi privirea pe sub pleoape pe care i-o cunoştea atât de bine.

De ani de zile, Abby tot încerca să ghicească gândurile lui Tanner Flynn. Departe de a fi o preocupare neînsemnată, aceasta reprezenta un element vital în permanenta lor bătălie. Uneori ghicea greşit, iar pedepsele pentru aceste erori de judecată variaseră de la nemulţumiri minore până la crize deprimante, ca anul trecut, când oscilase înfricoşător în pragul falimentului timp de-o săptămână. Îşi revenise la fel de spectaculos şi, contrar aşteptărilor lui Tanner, reluase lupta mai imprudentă decât oricând.

Răsplata pentru deducţiile confirmate – care se înmulţeau de-a lungul anilor era diminuată de conştiinţa faptului că victoria avea să fie de scurtă durată. În ultima vreme, fărâma de glorie nu mai fusese uficientă pentru ca să-i alimenteze

entuziasmul pentru afaceri. Desert Reef, elegantul magazin de suveniruri şi îmbrăcăminte pe care Abby îl avea pe aceeaşi stradă cu Rift-ul lui Tanner – un bazar mult mai mare, desfăcând aceleaşi mărfuri – n-o mai surescita ca în urmă cu cinci ani. În adâncul sufletului, Abby ştia că firma nu avea nimic de-a face cu concurenţa înverşunată care se declanşase între ea şi Tanner imediat ce intrase în afaceri.

Sosise timpul unei schimbări. N-avea de gând să renunţe la luptă, nefăcând altceva decât să schimbe tactica. Un câştig în plus era acela că astfel îl elimina şi pe Tanner de pe lista concurenţilor.

Acest gând era liniştitor dar şi dulce-amărui în acelaşi timp. Tanner, cu toate amestecurile lui arogante, fusese un adversar onorabil. Avea să-i ducă dorul.

Ashe îşi îngustă ochii, privind spre omul care venise tocmai de la Phoenix, Arizona, ca s-o întâlnească, şi se întrebă cum avea să reacţioneze când descoperea natura intimă a programului ei personal. Oare privirea lui tenebroasă urma să se înnegureze pentru a-i ascunde gândurile, sau avea să-i asculte cuvintele fără a clipi din ochi? Urma să-şi piardă cumpătul şi, dacă o făcea, avea s-o lase să observe? Posibilităţile erau nesfârşite şi fiecare la fel de nefolositoare ca următoarea.

Deducţia o putea ajuta să descopere mult mai mult decât semnele vizuale.

Uneori, Abby era uimită că-l cunoştea atât de bine… fără ca, de fapt, să-l cunoască deloc. Fiecare expresie a lui îi era familiară ca a unui amant, deşi niciodată nu fuseseră amanţi. Sau, în fine, nu tocmai. Doar o dată ajunseseră cât pe ce…

Un fior îi străbătu spinarea, repetându-se imediat, când Tanner îşi aruncă ochelarii în maşină şi închise portiera.

Peste soarele de noiembrie se aşternu un nor, învăluind culmea colinei în răcoare, când Tanner porni spre fortăreaţă. După de dispăru, ocolind spre intrare, Abby îşi ridică privirea spre priveliştea din zare, întrebându-se dacă familia O'Neill îl invitase pe Murtogh în citadela sa la fel cum îl invitase şi ea pe Tanner într-a ei. Se îndoia. Lupta dintre cele două clanuri fusese, cu siguranţă, mult mai dreaptă şi făţişă decât cea dintre ea şi Tanner.

Ca să câştige, Abby trebuia neapărat să-l atragă cât mai aproape.

Auzi din spate bocănitul regulat al bocancilor lui pe trepte. Pe măsură ce Tanner urca, apropiindu-se, Abby se încorda treptat din tot trupul, pregătindu-se pentru momentul când trebuia să se întoarcă spre el. La un metru şi jumătate

distanţă se afla o grămăjoară de pietricele şi, când începu să se răsucească în loc, se întâmplă un lucru ciudat: în piept îi înflori o căldură blândă şi liniştitoare, răspândindu-i-se prin tot trupul, calmându-i nervozitatea şi aducându-i pe buze un zâmbet surprins.

Şi mai surprinzătoare fu expresia pe care o zări pe chipul lui Tanner înainte ca privirea acestuia să devină de nepătruns. Surâsul lui Abby se lăţi, când îşi dădu seama că observase un lucru pe care Tanner nu voise ca ea să-l vadă. Expresia din ochii lui era de dorinţă masculină pură. O mai văzuse – cu trei ani în urmă, la Aspen, Colorado, când Tanner o dusese în pat ca să facă dragoste cu ea.

Îşi dădu seama că încă nu sosise momentul răfuielii la care se aşteptase. Faptul că Tanner încă o mai dorea îi trezea noi speranţe. Totuşi, nu era atât de nesocotită încât să creadă că Tanner i-ar fi îndeplini dorinţele fără să opună o anumită rezistenţă. În fond, reuşise să-şi stăpânească dorinţa într-o fază când majoritatea bărbaţilor n-ar fi putut – sau nici nu s-ar fi ostenit să încerce. Zăcuse între coapsele ei, gol şi dor… şi plecase, lăsându-i pe amândoi nesatisfăcuţi.

Era timpul să termine ceea ce începuse. Poate că atunci avea să-şi poată vedea de viaţa ei.

Abby îşi îngustă ochii spre bărbatul care stătea tăcut în faţa ei, gândindu-se că nu arăta deosebit de disponibil să rectifice un caz de coitus interruptus vechi de trei ani. Avea gura strânsă aspru, pe chipul bronzat de zilele îndelungate la soare – îşi petrecea partea cea mai mare a timpului liber în barcă – şi brăzdat de hotărârea şi îndărătnicia care nu-l părăsiseră timp de patruzeci de ani.

Nu conta. Şi ea putea să fie la fel de îndărătnică. Trase adânc aer în piept şi deschise negocierile.

— Mă bucur că ai ajuns, Tanner. Indicatoarele rutiere spre Grianan de Aileach nu sunt atât de clare pe cât sperasem. De trei ori am trecut pe lângă intersecţie, până am găsit-o.

I se păru că sprâncenele lui se ridicaseră cu un milimetru, însă n-ar fi putut să jure.

— Mă mir că ai lăsat săgeata la locul ei, spuse el, cu un glas răguşit care aţâţa căldura mocnită din adâncul lui Abby. Dacă nu mă înşală memoria, odată am pierdut un contract pentru nişte mărgele de coral roz deosbebite fiindcă ajunseseşi acolo înaintea mea şi ai întors semnul indicator în direcţia opusă. Am nimerit în cealaltă parte a insulei, unde coralii erau de calitate inferioară, iar meşteşugarii, mult mai nepricepuţi.

— Dacă ai fi ajuns înainte mea, n-ai fi lăsat niciun colier,

să cumpăr şi eu.

Abby îşi încrucişă braţele pe piept, rezemându-se de parapetul de piatră.

— N-ar fi fost cinstit, mai ales când eu descoperisem satul acela, în vara dinainte.

— Nu ştiam că voiai să mai cumperi o serie.

Tanner îşi spriniji un şold de zidul masiv, privind-o, cu punctişoarele aurii din ochii căprui strălucind mai puternic decât îşi amintea Abby.

— Ai fi putut să mă previi.

— Nu era datoria mea.

Abby îşi înclină capul, încântată că Tanner părea dornic să păstreze strigătele şi răstelile pentru mai târziu. Era pentru prima oară după ani de zile că purtau o discuţie civilizată. De trei ani, mai exact. Continuă:

— Dacă designera ta n-ar fi văzut mărgelele în vitrina magazinului *meu* şi n-ar fi făcut greşeala de a-ţi planifica toată linia vestimentară de primăvară în funcţie de ele, n-ar fi existat nicio problemă.

— Singura problemă a fost aceea că i-ai pus pe toţi artizanii din sat să semneze o clauză de exclusivitate cu tine.

Tanner ridică o mână, frecându-şi ceafa, ca şi cum

amintirea ar fi fost dureroasă.

— N-am reuşit niciodată să găsim în altă parte acea nuanţă anume de coral. Fără mărgele ca accesorii, liniei îi lipsea orice fler. Se dezumfla.

— Iar peste şase luni, am fost în pragul falimentului pentru că zeloşii tăi cumpărători au oferit stimulente neruşinate pentru contracte în exclusivitate cu furnizorii *mei* regulaţi de tricotaje manuale. A trebuit să dau şi cămaşa de pe mine ca să cumpăr suficientă marfă pentru a ţine magazinul deschis.

Acum îi era mai dificil să-şi păstreze zâmbetul pe buze, dar reuşi.

— Aş zice că ai ieşit mai bine ca oricând, Tanner.

— Poate.

Umbra unui surâs îi arcui un colţ al gurii, iar Abby privi, fascinată, cum şi-l stăpânea.

— Dar mi-ai rămas datoare pentru figura aia din Singapore – sau, poate, vrei să spui că nu ştiai că, anulându-mi biletul, mă imobilizaseşi în calea unui taifun mic şi-al dracu'?

Calmul ei şovăi uşor, dar cum Tanner stătea la un pas distanţă, viu şi nevătămat, reuşi să-şi revină fără prea mare greutate. Cele două zile de întrerupere a comunicaţiilor între Statele Unite şi Singapore, cauzate de taifun, fuseseră cele mai

lungi din viaţa ei. Nu-i plăcea să se gândească la ele.

— Dacă n-ai insista să cumperi atât de multe pentru magazinul ăla al tău cât toate zilele, nu m-ai obliga să-ţi pun câte o piedică din când în când.

— Chiar în acel moment, porneam înapoi spre Oxford.

— Via Spania, replică Abby, unde aranjasem să mă întâlnesc cu pictorule care-a făcut tripticurile alea florale magnifice. Nu-mi puteam permite să te las să ajungi primul acolo.

Privirea lui deveni uşor curioasă.

— Niciodată n-am aflat de ce te-ai întors cu mâna goală.

— Am ajus la concluzia că erau ridicol de scumpe.

Adevărul era că stătuse două zile în hotel, urmărind actualităţile la televizor, prea preocupată de pericolul în care-l pusese pe Tanner, ca să-i mai stea mintea la cumpărături. Până când taifunul trecuse, iar Abby aflase că Tanner era în drum spre Phoenix, pictorul vânduse toată colecţia unui cumpărător de la un magazin exclusivist din Beverly Hills. Nu putea decât să spere că Tanner n-avea să le vadă niciodată, fiindcă era exact genul de marfă pe care o vindea el în mod normal, la acelaşi preţ.

Abby conchise că partida de tenis pe terenul memoriei

durase destul. Puteau s-o reia mai târziu, oricând. Dumnezeu le era martor că aveau destule mingi ca s-o prelungească până-n nocturnă.

— Acuzaţia că mi-ar fi putut trece măcar prin minte să mut indicatorul spre Grianan de Aileach este ilogică. În fond, ai venit aici la invitaţia mea.

— Am venit fiindcă i-ai spus secretarei mele că, dacă nu vin, vei convinge autorităţile de la Camera de Comerţ că nutresc ambiţii secrete de a candida la postul de primar.

Vântul îi răvăşea părul peste ochi, dar privirea nu-i şovăia.

— Am decis că mi-e mai uşor să zbor până-n Irlanda decât să le mut gândul bunilor noştri demnitari. Ai idee cum devin, când îşi dirijează energiile spre campaniile electorale?

— Sigur că da. De-asta am şi spus-o. Şi-n plus, Irlanda nu e chiar atât de departe de Phoenix.

— Ba este, când trebuie să-ţi dai peste cap tot programul ca să ajungi aici.

— N-am ştiut că-ţi amesteci viaţa personală cu afacerile, Tanner, replică ea cu suavitate ironică. Dar, în fond, se ştie cât de dificilă e Andrea. Are loc vreun bal de binefacere sau vreo premieră teatrală la care va trebui să se ducă singură?

Când o auzi referindu-se le cal mai fierbinte model al anului, care apăruse la braţul său în mai multe fotografii de la rubrica mondenă, privirea lui Tanner scăpără – deşi nu era prea clar dacă de furie sau de amuzament.

— Discutam despre motivele din care ai ales Grianan de Aileach pentru întâlnirea asta, nu despre viaţa mea personală.

— Poate că nu doream decât un teren neutru unde să-ţi dau vestea cea bună. M-am hotărât să vând Desert Reef.

Motivul personal pentru care-l adusese în Irlanda avea să fie dezvăluit mai târziu, când… *dacă* îşi găsea curajul. Exista oricând riscul ca Tanner să ia primul avion înapoi spre Phoenix, fără ştirea ei.

Mult timp, nu se auzi decât plesnetul hainelor lor fluturate de vânt. Apoi, Tanner privi în jur şi dădu din cap.

— Grozav loc ai mai găsit ca să semnezi actul de capitulare.

— Interesant mod de a-ţi alege cuvintele, murmură Abby, cu o uşoară încordare a fălcilor care-i trăda iritarea care ieşea la suprafaţă, în pofida hotărârii de a nu se lăsa provocată de Tanner. „Capitulare”. Ce te face să fii atât de sigur că de aşa ceva e vorba?

Ezitarea lui – vizibilă pentru Abby numai fiindcă îl

observa atât de atentă – o înştiinţă că mai avea câţiva paşi avans faţă de el. Nu pentru multă vreme, ştia, dar gânduri o consola totuşi.

Tanner răspunse:

— Dacă vrei să consideri vânzarea firmei ca fiind altceva decât un abandon total, n-ai decât.

— Abandon este ceea ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie care nu mai simt nevoia să stea în poziţii defensive, replică ea cu mai multă aprindere decât intenţionase, după care îşi ţinu respiraţia, aşteptându-i răspunsul.

Ezitarea reapăru, mai lungă de astă dată, dar mai puţin concludentă ca indicator al succesului lui Abby. Aspectul intim al comentariului ei îi redusese simţitor avantajul.

— Cunştinţele tale despre ceea ce se întâmplă între amanţi sunt îngrozitor de inexacte, comentă încet Tanner.

Deşi Abby ar fi putut jura că nu se mişcase, dintr-odată i se păru că se afla mai aproape decât în urmă cu câteva momente. Avu nevoie de tot curajul ca să răspundă:

— Şi a cui e vina?

Tanner îşi înclină capul într-o parte, iar zâmbetul care-l ameninţase mai devreme îi arcui din nou colţurile gurii.

— De-asta mai târât tocmai peste ocean, Abby? Ca să mă

pedepseşti, într-un fel, pentru că am refuzat să-ţi răpesc virginitatea?

Pedeapsă. Cuvântul o nemulţumea, la fel cum o nemulţumise şi folosirea cuvântului *capitulare.* Iar zâmbetul lui tot mai lat n-o ajuta nici el. Furia ei faţă de felul cum o refuzase, care niciodată nu se prea potlise, reveni la suprafaţă, explodând într-o negare bruscă a tot ceea ce credea că dorise – totul, inclusiv pe Tanner şi emoţiile pe care i le aprindea el în trup şi suflet. Fusese nebună să se gândească, măcar, la aşa ceva.

Se răsuci pe călcâie şi ar fi luat-o la fugă, dacă n-o prindea de braţ o mână bărbătească puternică. În clipa când Abby întoarse smucit capul, pentru a-şi revărsa mânia asupra lui, Tanner o linişti punându-i două degete pe buze. Zâmbetul îi dispăruse, înlocuit de o expresie gânditoare pe care Abby nu-şi amintea s-o mai fi văzut înainte.

— Ce este, Abby? Tot nu m-ai iertat?

— Nu e vorba de nicio iertare, răspunse ea, cu buzele mişcându-i-se sub degetele lui, până când Tanner îşi mută mâna pe obrazul ei; acel gest straniu de liniştitor îi alungă furia ca prin farmec. Cu memoria am probleme. Mi-a venit năstruşnica idee că m-ai putea ajuta să trec peste asta, că probabil sufeream de halucinaţii provocate de coşmarurile mele persistente cu un dog

danez flămând care mă fugăreşte.

În ochii lui Tanner licări o luminiţă amuzată abia perceptibilă.

— Un dog danez? repetă el încet. Cred că te trezeşti din somn urlând.

— Noroc că-s mai deşteaptă şi mai rapidă decât monstrul ăla.

Era gata să-şi frece obrazul de mâna lui caldă şi puternică, dar anii de aroganţă îndelung exersată o ajutară să se stăpânească.

Tanner râse pe neaşteptate, scurt, iar mâna i se încordă pe faţa ei.

— Abby, fetiţo, cum te-aş putea ajuta să uiţi, când de fiecare dată când te văd îmi amintesc noaptea aia de parc-ar fi fost ieri? Numai de n-ai fi fost fecioară…

— Ar mai avea vreo importanţă acum? întrebă ea. Vreau să zic, dacă n-aş fi…

În ochii lui scăpără furia, neguroasă şi ameninţătoare. Lui Abby îi trecu prin minte că în acea după-amiază văzuse şi înţelesese mai multe emoţii de-ale lui Tanner decât în toţi cei cinci ani de când se cuoşteau.

— Înţeleg din asta că în sfârşit ai găsit pe cineva care n-a

avut scrupule cu virginitatea ta.

Tanner îşi smulse mâna de lângă faţa ei, ca şi cum l-ar fi fript.

— Felicitări, Abby. Sper că acest ritual de trece anume a fost la înălţimea aşteptărilor tale.

— Ce-i cu tine, Tanner?

Unghiile lui Abby se înfipseseră adânc în palme.

— Mai întâi, n-ai vrut să faci dragoste cu mine…

— Ştiu că au trecut trei ani de-atunci, însă parcă-mi amintesc că tocmai asta am vrut – cel puţin, până în momentul când mi-ai trântit în faţă mica ta surpriză.

Tanner făcu câţiva paşi agitaţi în direcţia opusă, apoi se răsuci pe călcâie, cu faţa spre ea.

— M-ai fi putut preveni că era prima oară pentru tine! Atunci, n-aş fi mers atât de departe.

Abby continuă, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit:

— N-ai vrut să faci dragoste cu mine din cauza unor principii moraliste depăşite care te împiedicau să deflorezi fecioare, iar acum eşti furios fiindcă-ţi închipui că altul a luat ceea ce refuzaseşi tu. Chiar nu există nicio cale ca să te mulţumesc?

— Cum adică, fiindcă-mi *închipui* că altul a luat ce-am

refuzat eu? Nu asta mi-ai spus?

— Am spus că *dacă* n-aş fi…

— Eşti fecioară, sau nu mai eşti? întrebă el cu aprindere.

— Încep să cred că n-are nicio importanţă pentru tine! strigă Abby.

Tanner încremeni brusc.

— Ai dreptate. Nu are nici cea mai mică importanţă.

— Înţeleg…

Fusese o fantezie să creadă că Tanner o dorea şi altfel decât ca pe o parteneră de luptă. Dezamăgirea îi făcea ferfeniţă furia, dar îi veni în ajutor demnitatea – întotdeauna, un travesti la îndemână.

— Toate astea n-au nicio relevanţă, desigur. Nu te-am adus aici ca să discutăm despre viaţa mea persoantă.

Deşi nu părea prea convins, Tanner trecu peste asta.

— M-ai chema ca să-mi acorzi prima şansă pentru Desert Reef, corect?

— Greşit.

Tanner se încruntă.

— Nu mi-o oferi mie?

— Nu fi prost, Tanner. Ultimul lucru de care ai nevoie un magazin la fel ca al tău, în miniatură. Cred că, dacă mi-ai face o

ofertă, ar fi numai ca să-l închizi – şi ar fi o prostie să plăteşti cât cer eu, doar pentru privilegiul ăsta.

— Atunci, de ce-am venit aici?

— Cum spuneam, am vrut doar să-ţi dau personal vestea cea bună. Cât despre Irlanda, să zicem că-ţi eram puţin îndatorată pentru figura pe car a făcut-o cumpărătorul tău, Samuels, în Scoţia.

Riposta, îşi aminti ea, era un concept pe care-l puteau înţelege amândoi. Cu siguranţă, aveau destulă practică.

— Nu e… începu Tanner, apoi ochii i se îngustară şi întrebă dintr-odată: Samuels? Ce ţi-a făcut?

— Altă dată, Tanner. Trebuie să pornesc la drum până nu începe ploaia.

Şi până nu mă fac complet de râs. Abby îşi scutură capul, încercând să-şi alunge gândurile neproductive.

— Vreau să ştiu acum.

— Ai încredere-n mine, Tanner, era suficient ca să-ţi justifice drumul până la fortăreaţa asta. Întreabă-l pe Samuels când ajungi înapoi. Sunt sigur că va putea să te liniştească.

— Spune-mi, Abby, îi ceru el, cu glasul periculos de blând. Te-ai hotărât să vinzi din cauza a ceea ce ţi-a făcut Samuels?

— *Nu!*

Abby clătină soi cap obosită, vrând să-şi frece tâmplele îndurerate, dar nedorind ca Tanner să ştie că suferea.

— Samuels n-are nicio legătură – nu direct. Mă gândeam să mă apuc de altceva, iar ocazia ideală mi s-a ivit luna trecută. Totuşi, trebuie să vând, înainte de a porni mai departe.

— Deci, pleci din Phoenix, spuse el, pe un ton de o finalitate ciudată.

Abby nu-i răspunse, pentru că încă nu era sigură de acest aspect.

— Dacă eşti nedumerit că nu ţi-am dat o şansă să cumperi Desert Reef, atunci stai la rând, cu Sandra Harrington, spuse ea, menţionând o cunoştinţă comună din Scottsdale. E interesată de când a văzut stocul ăla de bijuterii băştinaşe pe care le-am luat din America de Sud, anul trecut. De fapt, au impresionat-o şi mai mult cerceii cu smaralde pe care mi i-am cumpărat mie în aceeaşi călătorie, dar când i-am spus cât am avut de plătit la vamă, a consimţit că pietrele nu meritau atâta bătaie de cap.

— Şi ea e singura pe care o interesează?

— E singura pe care o iau în serios. Ar mai fi şi Yoshimoto, dar lui nu-i vând.

Tânărul japonez era nou în comunitatea de afaceri din

Scottsdale, dar reuşise să se înfigă destul de adânc, cumpărând o reţea de magazine cu componente de computer care avea baza la Phoenix. Se ţinea după Abby de luni de zile ca să-i vândă Desert Reef. Ofertele lui glisaseră treptat de la tranzacţii oneste, acţiune-pentru-acţiune, până la nivelul stimulentelor scutite de impozit sub formă de bani daţi pe sub mână.

În ultima vreme, începuse să-i trântească pe birou contracte însoţite de ameninţări prost disimulate la adresa persoanei ei. Stilul lui de mafiot era atât de deplasat în lumea lui Abby, încât nu putea să-l ia în serios. Pe de altă parte, nici nu-i venea să mai stea în Phoenix, din aceleaşi motive. Intenţiona ca, până la schimbul de contracte cu Sandra, să rămână cât mai departe posibil.

— De ce nu-i vinzi lui Yoshimoto? întrebă Tanner. Pare solvabil, dacă te preocupă problema banilor.

Ocolind adevărul, Abby răspunse cu destulă sinceritate:

— Yoshimoto are ceva care-m displace.

— Ce anume?

— Poate că pur şi simplu nu-mi place faptul că nu-i în stare să accepte un răspuns negativ.

Ridică din umeri, alungându-şi nervozitatea pe care o simţea întotdeauna când se gândea la omul de afaceri japonez.

— În orice caz, suma pe care mi-a oferit-o Sandra e mult mai mare decât tot ce mi-a propus până acum Yoshimoto. Dacă te interesează, gândeşte în termeni mari.

Tanner o studie un moment, apoi clătină din cap.

— Ai avut dreptate în legătură cu motivul pentru care aş cumpăra Desert Reef. Dacă eşti mulţumită de oferta Sandrei, ar fi bine s-o accepţi.

— Asta şi am de gând.

Abby era surprinsă de uşurinţa cu care Tanner acceptase continuarea concurenţei.

— Nu pari deloc îngrijorat că Sandra îmi va lua locul.

— Nu sunt. I-am văzut cafeneaua de pe Fifth Avenue şi n-are nimic deosebit. Fără flerul tău comercial, competiţia nu va fi nici pe departe la fel de acerbă.

— Atunci, pentru prima dată, câştigăm amândoi, nu-i aşa?

Din nou, Tanner ezită o clipă. Abby era gata să jure că voia s-o contrazică, dar el nu spuse decât atât:

— Şi ce-ai să faci cu toată energia asta a ta excesivă? Nu mi te pot imagina retrăgându-te în balansoarul de pe verandă – cel puţin, încă vreo sută de ani de-acum încolo.

— De fapt, cumpăr acţiuni într-o mică firmă de voiaj.

Ideea mi-a venit în timp ce călătoream pentru Desert Reef, aşa că m-am hotărât să mă concentrez asupra turismului şi să renunţ la toate celelalte.

De asemenea, se potrivea faptul că banii din contul de depozit cu care deschisese Desert Reef aveau să fie investiţi acum în nişte afaceri ca acelea pe care se bazaseră părinţii ei. Cu puţin noroc şi câteva presiuni, putea chiar să le preia contul. Aşa, avea viitorul asigurat.

Tanner înclină capul, privind-o curios.

— Vrei să călătoreşti şi mai mult? N-aş fi crezut să fie posibil. Cred că-n ultimul an te-am văzut mai mult pe drumuri decât în Phoenix.

— Nu vreau numai să călătoresc, ci şi s-o fac cu plăăcere – fără a fi tot timpul în gardă.

Tanner nu răspunse, iar Abby se întoarse spre cea mai apropiată scară, în timp ce cobora spre solul cu iarbă al fortului, îl auzi pe Tanner urmând-o.

— Unde locuieşti? întrebă el, cu o privire la fel de întunecată şi imprevizibilă ca norii care se adunau pe cer.

— De ce?

— Ca să ştiu unde să mă duc, dacă-ţi pierd urma. Prefer să nu las Jaguar-ul parcat aici.

Abby era iritată şi nedumerită, şi ştia că i se citea pe faţă.

— Nu merg pe acelaşi drum cu tine, Tanner. Ţi-aş propune să te întorci la Dublin şi să predai maşina asta scumpă până n-o loveşte un trăsnet.

— Ce-i cu tine, Abby? Ţi-a pierit curajul?

— Nu mi-a…

— Nu m-ai adus tocmai până-n Irlanda ca să-mi aminteşti ce bou am fost acum trei ani, continuă el repede. Şi nici eu n-am făcut atâta drum numai pentru ca tu să mă trimiţi înapoi înainte de a rezolva totul.

— *Ce se mai poate rezolva?!?*

Abby îşi dădu seama că striga… şi că se simţea bine aşa.

— Eram gata să jur că te-am auzit spunând că n-ai fi făcut dragoste cu mine indiferent dacă eram virgină sau nu.

— N-am spus nimic de soiul ăsta.

Tanner aruncă o privire peste umăr, spre locul unde stătuseră, în vârful fortăreţei, apoi se uită la ea.

— Ceea ce-am *spus* e că nu mai are nicio importanţă.

— A…

Abby înghiţi în sec, spunându-şi că i-ar fi prins mai bine să-şi piardă cumpătul, decât să dea curs unei asemenea idei nebuneşti.

— Şi-acum, unde-i hotelul ăla?

Descumpănită, spuse numele unui orăşel aflat cam la o oră de Donegal, spre nord-est.

— Am văzut la poala colinei o cabină telefonică, spuse Tanner. Sună şi rezervă-mi o cameră, până consult eu harta.

— Parcă ai copilărit pe-aici, din câte ştiu. De ce ai nevoie de hartă?

— Am plecat la şaişpe ani.

În glasul lui se simţea o muzicalitate ademenitoare pe care Abby n-o mai auzise niciodată.

— Nu mai ţin minte toate orăşelele de province.

— Senilitate înainte de patruzeci de ani? îl ironiză tărăgănat Abby. Mai mare ruşinea!

— Am împlinit patruzeci anul trecut, da nu-ţi face griji. Sunt sigur că pot să ţin pasul cu tine.

— Nicio clipă nu m-am îndoit de asta, Tanner.

Abby bătu capota Vauxhaul-ului închiriat.

— Motoraşul ăsta n-are nicio şansă pe lângă Jaguar-ul tău.

Privirea lui Tanner se îmblânzi, amuzată.

— Şi-acum, în legătură cu camera aia…

Abby fu în acelaşi timp dezamăgită şi uşurată că trecuse

la un subiect mai puţin intim.

— Nu e un hotel turistic tipic pentru tine, Tanner. Mai mult o casă rustică transformată în hotel, bună pentru câte un weekend liniştit. Probabil au şi vândut toate camerele pentru noaptea asta.

— Mă îndoiesc.

Abby deschise gura să-l contrazică din nou, dar Tanner o opri la fel ca în fortăreaţă, cu aceleaşi două degete pe buze. De astă dată, gestul era mult mai categoric.

— Obţine-mi o cameră, sau pregăteşte-te să mă primeşti într-a ta, Abby, spuse el cu glas scăzut şi ferm, luându-şi degetele de pe buzele ei. Nu mă întorc la Phoenix până nu ne lămurim o dată pentru totdeauna.

— Nu ne-a mai rămas nimic de lămurit.

— Atunci, n-o să dureze prea mult, nu-i aşa?

Capitolul 2

Dacă Tanner se menţinea mai aproape de bara din spate a Vauxhaul-ului decât ar fi fost strict necesar pentru cineva care ştia unde se ducea, era fiindcă nu avea încredere în Abby. Bănuia că, la prima ocazie, l-ar fi lăsat blocat după un car cu fân

sau la un stop, dispărând. Întrucât nu-i spusese numele hotelului, găsea mai prudent să n-o scape din ochi.

Era bine că închiriase Jaguar-ul. Şiretenia aparte a lui Abby era mai mult decât de ajuns ca să-l ţină în alertă. Dacă Abby ar fi închiriat o maşină mai puternică, ar fi putut foarte uşor să scape de el.

Motivul pentru care voia s-o facă îl irita mai mult decât i-ar fi convenit să recunoască. Lui Abby nu-i stătea în fire să dea bir cu fugiţii, dar Tanner nu crezuse nicio clipă că adevăratul ei scop de a-l aduce la Grianan de Aileach era acela de a-i plăti cele întâmplate în Scoţia – astfel încât singura explicaţie veridică rămânea relaţia lor nerezolvată.

Şi era timpul s-o finalizeze.

Chipul lui Tanner se schimonosi într-o strâmbătură, şi înjură sonor şi fără complexe. Ar fi putut da vina pe surprindere, pentru stângăcia lui, dar asta era o scuză lamentabilă. În fond, aşteptase mult timp ca Abby să se refere la cele întâmplate între ei. De-o sută de ori fusese tentat să aducă vorba, dar n-o făcuse niciodată, judecând că-i datora bunul simţ de a se preface că acel incident nici nu avusese loc, dacă asta era dorinţa ei.

Expirând prelung, se gândi că un om care doreşte să se întâmple ceva n-ar trebui să se mire când dorinţa i se adevereşte,

dar cuvintele rostite încet de Abby îl descumpăniseră, şi fusese nepregătit pentru ceea ce urmaşe.

Abandon este ceea ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie care nu mai simt nevoia să stea în poziţii defensive.

În ceea ce-l privea pe Tanner, abandonul implica docilitate, aservire chiar. Nu dorea aşa ceva din partea nici unei femei, şi cu atât mai puţin dintr-a lui Abby. Voia ca Abby să-i dăruiască, nu să-i cedeze din constrângere. Voia să-şi coboare garda fără a se simţi lipsită de apărare.

Un zâmbet îi îmblânzi trăsăturile când dădu vina pe Abby pentru acea neînţelegere anume. Flirtase cu el fără să-l hărţuiască, îl sedusese fără vicleşuguri. Ochii ei senzuali apăruseră în visuri care combinau cu nevinovăţie erotismul şi voioşia, iar mierea sudistă din vocea ei îi mângâia dulce simţurile.

Pe plan fizic, era tocmai opusul genului de femeie cu care se însoţea de obicei Tanner. Întotdeauna îi plăcuseră femeile înalte şi care nu păreau atât de fragile încât să se teamă că s-ar fi putut sparge. Brunetele îl atrăseseră mereu mai mult decât blondele sau roşcatele, iar părul lung şi mătăsos, care se răsfira pe pernă, îi producea o adevărată voluptate senzuală. Femeile cu care se simţea cel mai bine erau în general rezervate şi

întotdeauna sofisticate.

Abby era o femeie scundă, având mai puţin aproape cu un cap decât statura de un metru optzeci a lui Tanner. Era tunsă scurt – cu păr blond şi buclat – şi avea o vivacitate tinerească care făcea ca aerul din jurul ei să pară că scânteia şi sfârâia efervescent. Nu avea nimic rezervat în modul de a se cofrnuta cu viaţa, şi singura ei sofisticare era capacitatea de a se duce oriunde şi a face orice fără a se lăsa intimidată de necunoscut.

Tanner fusese intrigat de fermecătoarea ei combinaţie de inocenţă şi cutezanţă, atât de intrigat încât celelalte femei din viaţa lui începuseră curând să pară nişte stereotipuri amorfe. Abby nu fusese niciodată previzibilă sau plictisitoare şi, dacă-l irita frecvent, compensa aceasta ştiind să piardă cu eleganţă, când împrejurările o justificau.

Cu o singură excepţie când, într-o atitudine de răzbunare copilărească, pusese în mişcare o serie de evenimente care le schimbaseră amândurora vieţile. În noaptea aceea geroasă de iarnă la Aspen, bulgărele de zăpadă aruncat de Abby în timp ce Tanner merghea dinspre cabană spre hotel îl nimerise drept în ceafă. Ripostase fără ezitare, aruncând şi el un bulgăre. Şi lupta începuse.

Tanner recunoscuse că atacul nu exprima decât

nemulţumirea lui Abby pentru că o frustrase de nişte pături deosebit de frumoase. O ştiuse, şi totuşi nu se putuse retrage la sfârşitul luptei, când amândoi erau plini de zăpadă. Râzând, cu săruflarea tăiată, Abby îl urmase la lumină, und Tanner putea să vadă suficient ca să-i scuture hainele şi părul.

Nu ştia sigur când anume atingerile lui se transformaseră în mângâieri. Se întâmplase pur şi simplu, amândoi observând dar niciunul îndrăznind să scoată o vorbă. Abby îl privise cu ochi strălucitori şi plini de emoţie, iar buzele i se despărţiseră tremurător, în timp ce Tanner se apleca să-i guste excitaţia inocentă.

În noaptea aceea, la Aspen, o dusese pe Abby în pat fiindcă păruse cel mai firesc lucru. Din acelaşi motiv se şi oprise în ultimul moment înainte de a-i răpi virginitatea. Timp de trei ani, Tanner fusese convins că luase cea mai înţeleaptă hotărâre.

Furia de a afla că un alt bărbat îşi însuşise cee ce el refuzase îl surprindea mai mult decât pe Abby. N-ar fi trebuit să reacţioneze aşa, ştia, nu într-o lume modernă unde s-ar zice că fecioria unei femei nu e cu nimic mai sacră sau mai profană decât a unui bărbat. Dar nu putea să se împace cu imaginea lui Abby încolăcită peste trupul altui bărbat. Ştiuse că era firesc să aibă amanţi, însă faptul de a i-o spune prin viu grai făcea cumva

acest lucru să devină mai real.

Se întreba dacă primul ei amant fusese blând şi înţelegător… şi dacă Abby i se dăruise cu acelaşi abandon vesel pe care-l manifestase faţă de el.

* * *

Ploaia care ameninţase toată după-amiaza izbucni pe neaşteptate. În câteva secun de, Jaguar-ul fu înghiţit într-un potop, iar Tanner încetini de nevoie. Un moment, se temu că Abby avea să profite de ocazie ca să dispară. Vauxhaul-ul însă încetini la rândul său, iar Tanner mulţumi în şoaptă că Abby îşi lăsase raţiunea să-i învingă panica.

Se rezemă de spătar, îndreptându-şi gândurile spre Scoţia şi spre ceea ce făcuse Samuels acolo. Cu ani în urmă, când ai ajunseseră la urechi zvonuri despre felul cum cumpărătorii lui îl imitau şi-i jucau feste lui Abby pentru a-i sufla mărfurile de sub nas, Tanner dăduse clar de înţeles că jocul avea numai doi participanţi: el şi Abby.

Era clar că Samuels nu-l luase în serios – o omisiune gravă care, în împrejurări normale, l-ar fi costat slujba. Aşa cum stăteau lucrurile, Tanner trebuia să descopere mai întâi ce făcuse

Samuels, înainte de a lua o hotărâre. Dacă reieşea că incidentul fusese mai mult decât un simplu inconvenient, Samuels avea să-şi regrete comportamentul.

Nimeni nu-i putea face rău lui Abby, scăpând apoi cu una cu două.

Nici chiar Tanner.

* * *

Destinaţia lor era Rathmullan, un orăşel cocoţat pe malul apusean al Lough Swilly – o lagună care ajungea până-n capătul nordic al Republicii Irlanda. Când ajunseră acolo, ploaia încetase, iar în lumina palidă a după-amiezii tipice de noiembrie, maşinile lunecau una după alta pe străzile strâmte ale oraşului. Senzaţia lui Tanner că Abby ştia încotro se îndrepta fără să consulte indicatoarele rutiere era confirmată de felul cum străbătu oraşul, conducând fără ezitare, până în partea cealaltă. Peste câteva minute, coti pe un drum desfundat lung, în capătul căruia se înălţa mândru şi senin un magnific conac zugrăvit în alb, în mijlocul unei mări de peluze verzi şi grădini.

Abby nu-i lăsă lui Tanner timp să admire construcţia cu două etaje şi un set triplu de bovindouri. Se duse direct spre

parcarea din spate şi dispăru în casă, înainte ca Tanner să-şi fi scos valiza de piele din portbagaj. Oprindu-se, Tanner se întrebă dacă să-i saboteze maşina sau nu, dar se abţinu… pentru moment. Putea oricând să se strecoare mai târziu şi să se ocupe de ea.

Nu se aştepta ca Abby să-l aştepte înăuntu, aşa că absenţa ei din hol nu-l dezamăgi. Fu întâmpinat în schimb de atmosfera elegantă şi de o femeie îmbrăcată stilat care-l invită la recepţie, unde află că Abby reuşise să-i rezerve o cameră. La plecarea de la Grianan de Aileach, Abby telefonase din cabina de la poalele colinei. Mai află şi în ce cameră stătea Abby, informaţie obţinută cu uşurinţă, întrucât recepţionera presupunea că Abby nu l-ar fi adus acolo dacă voia să-l evite.

Cu valiza în mână, Tanner urcă scara largă până la etajul întâi. Trecu prin dreptul camerei lui Abby şi tocmai se pregătea să ciocănească la uşă, când aceasta se deschise.

— Mă duc la o plimbare pe plajă, spuse Abby.

— Excelent. Aşeaptă numai până-mi las valiza…

— Nu te-am invitat.

Nu părea o idee bună s-o lase singură, mai ales dacă voia să se asigure că Abby mai era acolo la cină. Tanner îşi lăsă valiza pe covorul gros.

— Dacă vrei să fii singură, îţi promit că voi rămâne la zece paşi în urma ta.

— Mulţumesc, dar azi te-ai ţinut destul după mine.

Abby îşi suflă părul din ochi, arătându-şi frustrarea. Buclele aurii i se ridicară pentru o clipă, apoi căzură la loc, ascunzându-i privirea.

— Dacă vrei să te plimbi, n-ai decât să te duci singur.

— Nu ştiu cum să ajung pe plajă.

Dacă n-ar fi fost atent, Tanner nu i-ar fi observat arcuirea fugară a colţurilor gurii.

— E lângă mare, spuse ea. Nicio grijă, Tanner. Mă duc doar la o plimbare. Ăsta-i cel mai bun hotel din zonă şi n-am să fug de-aici numai din cauza ta.

— Atunci, probabil mi s-a părut că pe drum ai încercat să scapi de mine.

— Probabil, confirmă ea. Dacă voiam cu adevărat să scap, acum n-ai mai fi fost aici.

— Cu orgoliul rănit, recunosc că ai fi reuşit, cu o maşină mai rapidă. Îmi amintesc când te-ai oferit să mă laşi să te urmăresc, la Palermo, ca să nu mă rătăcesc pe drumul spre cină.

— Întotdeauna m-am întrebat unde dispăruseşi în seara aia.

— Dacă n-ai fi fost atât de grăbită să ajungi la Erice, ţi-aş fi spus ce părere am despre talentele tale la volan.

— Mulţumesc. Un compliment, chiar şi tardiv, rămâne un compliment.

Zâmbetul ei ezită din nou la colţurile buzelor, dar îşi feri capul şi, când închise uşa, dispăru. Tanner făcu un pas înapoi şi nu se miră când Abby profită de ocazie ca să se repeadă în js pe scară. O văzu pe fereastră cum traversa gazonul în fugă şi dispărea în vegetaţia deasă.

Deşi ar fi vrut să aibă încredere în ea, trecutul îl învăţase să fie prudent. Tanner intră în camera ei – lucru uşor de făcut, de vreme ce uşile nu aveau chei, ci doar foraibăre, pentru a putea fi blocate în timpul somnului.

Se uită prin jur până-n văzu cheile maşinii pe un secreter lustruit, lângă fereastră. Ca să se asigure că nu-l indusese în eroare, compară brelocul cu numărul de înmatriculare al Vauxhaul-ului. Îl memorase în timpul urmăririi. Se potriveau. Cine ştie din ce motiv, Abby părea hotărâtă să mai stea un timp prin zonă.

Ca măsură de prevedere, Tanner vârî cheile în buzunar şi dădu să iasă, când zări o uşă practicată în peretele despărţitor – spre camera *lui.* Cu zâmbetul pe buze, se duse într-acolo, trase

zăvoraşul, apoi părăsi camera lui Abby.

Propria lui cameră era similară – un apartament, de fapt, cu un salon mobilat confortabil lângă bovindou, un par apreciabil care părea făcut anume pentru bărbaţi de statura lui, şi o baie enormă, cu instalaţii strălucitoare. Încercă uşa dintre camere şi constată că se deschidea lin, fără să scârţâie. Spera ca Abby să nu verifice foraibărul.

Voia să discute serios cu ea înainte de cină, şi se părea că n-avea altă şansă decât încolţind-o.

* * *

Încă din adolescenţă, Abby îşi dăduse seama că mariajul părinţilor ei îşi datora reuşita atât interdependenţei, cât şi iubirii… şi că succesul său n-avea nicio legătură cu locurile unde se aflau. Atâta vreme cât erau împreună, erau fericiţi.

Cel mai important, nu se plictiseau niciodată.

Ridicând privirea spre faţada albă a Casei Rathmullan, Abby ştiu că nici Tanner Flynn n-ar fi tolerat niciodată plictiseala. Asta o atrăsese la el de la bun început, senzaţia că făcea afaceri pentru că le găsea interesante, nu fiindcă ar fi simţit o nevoie irezistibilă de a câştiga bani.

Nu victoria conta. Compensaţia financiară pentru a fi învins un concurent de afaceri nu era decât o cale de a menţine scorul egal. Îl interesa numai competiţia… motiv pentru care cei cinci ani de concurenţă directă cu Tanner păreau pentru Abby mai degrabă un război decât o rivalitate profesională.

Era un război care-i plăcea fără să înţeleagă prea bine de ce, deşi ştia, mai mult sau mai puţin, când începuse să-i placă. Se întâmplase într-unul dintre acele rare momente de linişte, o pauză de după-amiază în Tahiti, când o ploaie torenţială îi surprinsese în aceeaşi cafenea de lângă plajă. La un suc de fructe cu biscuiţi, Tanner o întrebase despre Desert Reef…

— Trebuie să recunoşti, Abby, că „Reciful Deşertului” este un nume neobişnuit, spuse el, sorbind prin pai sucul dulce. Vorbeşte-mi despre el.

Abby fusese nemulţumită, la început, că o urmase în cafenea când se desfăcuseră băierile cerului, mai ales după acea licitaţie frenetică pe care tocmai o terminaseră, la olăria locală. Acum, însă, Tanner părea să facă eforturi de a se comporta civilizat. Se hotărî să încerce şi ea acelaşi lucru.

— Pentru mine, „Reciful Deşertului” sună absolut normal. Un recif este acea parte dintr-un ocean unde se adună

toate frânturile interesante, adică genul de marfă în care m-am specializat eu. Sincer vorbind, are mult mai mult sens decât „Falia lui Tanner”.

Zâmbind, Tanner o contrazise cu o clătinare din cap.

— Nu şi dacă echivalezi „falia” cu provocarea sau lupta. Când am venit la Phoenix cu tatăl meu, nu aveam decât aproape numai hainele de pe noi. Totul era o luptă pentru noi. Pentru mine, cea mai mare provocare a fost să fac din „Falia lui Tanner” un magazin cu totul deosebit.

— A fost? repetă Abby, conştientă de neaşteptata schimbare din atitudinea lui.

— A fost, răspunse el încet. Altfel, nu te-aş fi întâlnit…

Abby privi steaua de mare pe care o ţinea în mână, întrebându-se cum ajunsese să se gândească la începuturile luptei dintre Tanner’s Rift şi Desert Reef. Dar, în fond, nu avea niciun motiv să se întrebe de ce se gândea la Tanner. În ultima vreme, nu-i mai ieşea din minte aproape nicio clipă, iar tranziţia simplă de la stea de mare la Tanner nu era mai neobişnuită decât felul cum cireşele îi aminteau de dimineaţa aceea din Honolulu când…

Iar o apucase! Scuturând scurt din cap, Abby îşi reluă

drumul peste peluză.

* * *

De la fereastra de deassupra uşii, Tanner o privea pe Abby cum traversa peluza, spre hotel. Chiar şi de la acea distanţă, se vedea că obrajii-i erau înroşiţi de vântul rece care-i fluturase buclele şi o silise să-şi înfunde bărbia adânc în gulerul hanoracului.

Cu următoarea ocazie când o văzu, bărbia lui Abby era înfundată la fel de adânc, dar în spumă. Pe faţă avea o expresie de uluire neîncrezătoare – iar pe trup, nimic.

Capitolul 3

Mai multe lucruri se întâmplară în acelaşi timp. Abby rămase cu gura căscată de uimire, fundul alunecos al căzii păru să-i fugă de sub trup, iar Tanner spuse:

— Bună, Abby.

Cuvântul „Abby” se auzi cam neclar, căci legea gravitaţiei şi făcu efectul, trăgând-o sub apă înainte ca Tanner să fi terminat de vorbit. Gura i se umplu cu spumă cu parfum de

trandafiri şi, dacă n-ar fi fost atât de furioasă, Abby ar fi putut rămâne sub apă, înecându-se – numai ca să i-o plătească pentru că intrase nepoftit în baia ei!

Ieşi la suprafaţă tocmai în momentul când două mâini uriaşe o apucară de braţe, începând s-o tragă în sus. Începu să se lupte şi învinse – graţie, în bună măsură, săpunului care-i făcea pielea alunecoasă. Simţi o imensă satisfacţie când valul stârnit astfel îl udă pe Tanner leoarcă. Ghemuită dincolo de marginea căzii, îl privi cum se clătina pe picioare, pierzându-şi echilibrul, şi cădea pe spate.

Abby scuipă un şuvoi de apă peste pantofii lui, înlăturându-şi buclele ude din ochi.

— Ce naiba cauţi aici, Tanner Flynn?

— Încerc să te salvez de la înec.

Tanner se rezemă într-un cot, ştergându-şi de apă faţa cu antebraţul.

— Data viitoare, am să te las să te îneci singură.

— N-aş fi păţit nimic, dacă nu dădeai buzna aici, speriindu-mă de moarte.

— N-am dat buzna. Uşa era descuiată.

— Stai în camera de alături?

Tanner clătină din cap.

— Cred că se numeşte „apartament”, când uşa e deblocată. Camerele ar fi separate numai dacă ai pune zăvorul.

— Nu mi-a trecut prin minte niciun moment să le cer să te cazeze la celălalt capăt al coridorului, *nici* să verific uşa pentru eventualitatea că vreun libidinos s-ar gândi să-mi facă o vizită, replică Abby, privindu-l încruntată peste marginea de porţelan a căzii. Ar fi trebuit să înţelegi aluzia că n-am chef de musafiri, când ai bătut la uşă şi n-am răspuns.

— Nu m-am priceput niciodată să descifrez aluziile.

Tanner se ridică în şezut, cu braţul rezemat pe un genunchi, ajungând atât de aproape încât Abby se scufundă şi mai mult în cadă.

— Dar să lăsăm asta. Am venit să stăm de vorbă, nu să ne certăm. Ce zici, Abby? Facem pace?

Abby îşi simţi ochii rotunjindu-se de neîncredere.

— Nu ţi-a trecut prin minte că poate ar fi mai potrivit să aştepţi până-mi termin baia?

— Nu.

— Nu? Cum adică, nu?

— Nu şi atât.

În tonul lui blajin se simţea o tensiune stranie.

— Avem să ne spunem anumite lucruri…

— Putem discuta la cină, îl întrerupse Abby.

— Acolo nu avem liniște.

— Atunci, în camera mea. Sau într-a ta. În oricare preferi. Ieşi afară până mă îmbrac.

Tanner îi surprinse privirea şi zâmbi.

— Ai mai dat o dată bir cu fugiţii în după-amiaza asta, când ai simţit că nu mai puteai stăpâni situaţia. Gândeşte-te bine, înainte s-o faci şi acum.

Abby îţi scutură capul frustrată, cu acelaşi prilej stropindu-l pe Tanner.

— Ieşi afară de-aici, Tanner.

— Numai dacă-mi spui de ce m-ai adus în Irlanda.

Degetele ei erau deja amorţite din cauza forţei cu care strângea margiea căzii, apa începuse să se răcească, dar nimic n-o deranja atât de mult ca ideea că arăta ca un şobolan înecat. Nu era tocmai imaginea potrivită ca să i-o prezinte unui bărbat pe care voia să-l seducă.

Abby conchise că din vina lui Tanner toate ieşeau pe dos şi îl privi încruntată, fără să spună nimic.

După un timp, Tanner spuse:

— Bine, fetiţo, dacă aşa preferi, am să vorbesc eu.

— Ceea ce prefer eu e să pleci.

— Ştiu, dar nu pot. Nu încă.

— De ce?

— Fiindcă am aşteptat trei ani să-mi permiţi să termin ceea ce n-am putut să fac în noaptea aceea, la Aspen. Cred că asta ai încerca şi azi după-amiază.

Îşi privi un moment mâinile, apoi reveni cu ochii spre faţa ei.

— Dacă mă înşel, dacă nu ăsta e motivul pentru care m-ai adus în Irlanda, spune-mi acum şi am să plec.

Pe Abby o cuprinse o panică nebunească, dar şi-o înăbuşi cu pătura ispitei, ţesută din felul cum redusese Tanner situaţia la datele esenţiale. În fond, chiar din acel motiv îl ademenise acolo. Sfiala nu i-ar fi folosit la nimic. Numai că, de la intenţie şi până la faptă…

Deodată, o frapă al lucru spus de el.

— Cum adică, ai aşteptat permisiunea mea?

Buzele lui Tanner se arcuiră într-un zâmbet amarnic.

— Exact aşa cum am spus. Nu-s atât de arogant încât să presupun că ai fi dispusă să-mi mai acorzi o şansă numai fiindcă m-am răzgândit.

— Şi când anume s-a întâmplat asta?

Zâmbetul lui se şterse atât de complet, încât Abby crezu

că i se păruse.

— Cam la două minute după ce-ai şters-o val-vârtej din cabană.

— M-aş fi simţit mai bine dacă o ştiam, murmură ea. N-am înţeles niciodată…

Tanner o întrerupse cu blândeţe:

— Abby, tocmai te pregăteai să-mi spui dacă am ghicit corect motivul pentru care m-ai adus în Irlanda.

— Asta făceam?

— Mhmm…

Fără a-şi lua privirea de la ea, Tanner luă un prosop alb şi gros de pe bara din spatele lui şi-şi şterse apa de pe faţă şi cămaşă.

— Cred că ne-am putea lămuri şi fără toată discuţia asta, dar sincer să fiu, fetiţo, nu ştiu cât de departe am ajunge înainte de a începe să mă întreb dacă nu cumva căutai o ocazie de a fi chit.

— Chit?

Abby se holba la el, fără a avea nici cea mai vagă idee ce voia să spună.

— Mhmm… Îmi dau seama că ai considera că aşa mi-ar trebui dacă mi-ai face ceea ce ţi-am făcut eu la Aspen. Desigur,

există întotdeauna posibilitatea ca de data asta să-mi pierd complet controlul…

Lăsă fraza neterminată, în timp ce-şi ştergea vârfurile pantofilor cu prosopul.

Trecu un minut până când cuvintele lui îşi făcuseră efectul, mai ales pentru că le rostise calm, fără cursive şi semne de exclamare. Când înţelese, însă, Abby reacţionă pe dată – sărind în sus, numai pentru a se lovi cu capul de savoniera prinsă în perete. Cu degete tremurătoare, îşi frecă locul lovit.

— Fir-ai tu al dracului să fii, Tanner Flynn! Cum *îţi permiţi* să-ţi închipui că aş trece din nou printr-o experienţă *nenorocită* ca aia, numai *ca să fiu chit cu tine!*

Privirea lui coborî, oprindu-se sub locul de sub bărbia lui Abby.

— Niciun moment n-am considerat că noaptea aia a fost „nenorocită”. Excitantă, miraculoasă şi… da, frustrantă. Dar în niciun caz nenorocită.

— Poate din punctul tău de vedere, scrâşni Abby printre dinţi.

Spre surprinderea ei, Tanner dădu din cap, apoi făcu prosopul ghemotoc şi-l arucă spre ea. Abia când îşi strâns la piept materialul flauşat gros, Abby îşi dădu seama că stătuse

complet expusă. În timp ce roşea, îşi aminti de o lipsă asemănătoare de pudoare şi jenă din noaptea când încercase să facă dragoste cu Tanner.

— Mă bucur să văd că unele lucruri nu se schimbă, murmură el cu glas gros.

— Ce lucruri? întrebă Abby, uitându-şi furia, în timp ce se întreba dacă se referea la lipsa ei de inhibiţii. Ajunsese de mult la concluzia că, dacă ar fi ezitat câtuşi de puţin, Tanner şi-ar fi dat seama mai devreme că era complet lipsită de experienţă.

Când el nu răspunse, repetă întrebarea:

— Ce lucruri nu s-au schimbat?

— Sânii tăi.

Tanner expiră puternic, zgomotos, înainte de a-i întâlni privirea.

— Sunt la fel de frumoşi pe cât mi-i amintesc. Rotunzi şi tari, cu sfârcurile de culoarea trandafirilor din deşert.

Degetele lui Abby se înfipseră în prosop, în timp ce obrajii i se înroşeau împotriva propriei ei voinţe.

— E absurd, Tanner. Te rog să ieşi din baia mea.

Tanner clătină din cap.

— Numai dacă-mi promiţi că n-o faci ca să te răzbuni…

fiindcă, dacă asta e intenţia ta, n-am s-o fac.

— Ce n-ai să faci?

— N-am să fac dragoste cu tine.

— Nici nu ţi-am cerut-o.

Sau, mă rog, nu încă.

— Dar ai de gând. Voiam doar să te previn că, dacă ăsta-i un mic scenariu răzbunător, n-o să meargă.

Abby rămase cu gura căscată, întrebându-se fără rost de ce un om ale cărui expresii fuseseră indescifrabile atât de mult timp avea acum o faţă atât de ostentativ inexpresivă. Se uită în jur după ceva cu care să arunce în el, şi tocmai alegea săpunul hotelului, când Tanner continuă:

— Nu-i poţi pretinde unui om să treacă de două ori în viaţă printr-o asemenea tortură.

— Încercarea de a face dragoste cu mine a fost o *tortură?*

Bănuia că vocea ei stridentă îl înştiinţa ce părere avea despre asta.

— În niciun caz. *Renunţarea* a fost o tortură. Dacă am încerca din nou şi ai hotărî – din motive pe care sunt sigur că le-ai considera justificate – sa, ăă, opreşti lucrurile într-un moment delicat, mă îndoiesc serios că ţi-aş mai putea face pe plac.

— Ce?

O privi fără să clipească.

— Nu m-aş opri, Abby. N-aş mai putea.

Nu-i venea să creadă ce auzea – motiv pentru care, probabil, putu răspunde:

— Te porţi de parcă data trecută cu aş fi fost de vină.

— Ai fost.

— Ba n-am fost.

— Ba ai fost.

— Ba n-am fost! se răsti ea, simţindu-se ca o elevă care se ceartă cu bătăuşul clasei.

— Ba ai fost.

Tanner ridică o mână, preîntâmpinându-i următoarea replică.

— Dacă aveam idee că erai fecioară, nu m-aş fi apropiat nici la zece mile de tine. Acum, că nu mai eşti…

Îl întrerupse:

— De unde ştii că nu mai sunt?

— Tu ai spus.

— Ba n-am spus.

— Ba ai spus, insistă el rezonabil, deşi uşor tăios.

— N-am spus.

— Ai spus.

— Ba nu.

— Ba da.

— *Sunt fecioară!*

Declaraţia ei răsună reverberând cu ecouri între pereţii de faianţă, la fel ca o muzică de cameră în nişte condiţii acustice excelente. Abby nu avea nicio îndoială că-şi pierdea ultima fărâmă de uz al raţiunii. Deşi strigătul nu era, probabil cel mai înţelept mod de a obţine cooperarea lui Tanner, fu suficient ca să-l amuţească. O privi un lung răstimp, apoi păru să se relaxeze.

— Serios? întrebă el nepăsător, înainte de a se ridica de lângă cadă, rezemându-se de perete.

— Da.

Era prea târziu pentru ca Abby să mai contrazică această informaţie. În plus, Tanner mărturisise deja că se răzgândise cu ani în urmă privitor la acest mic obstacol.

— Deci, Abby, se pare că sânii tăi nu sunt singurii care nu s-au schimbat.

Arăta atât de incredibil de fudul, încât imboldul de a arunca în el cu ceva îi veni din nou. Abia se stăpâni, simţind că n-ar fi fost cea mai bună cale de a alunga orice neînţelegere.

— Da, Tanner, încă mai sunt şi întotdeauna am fost fecioară. Dacă nu eşti în stare să suporţi ideea, atunci îţi propun să ieşi de-aici până nu strig după cineva să te dea afară.

— De zece minute tot strigi, şi încă n-a venit nimeni.

Tanner zâmbi afabil.

— Nu mă deranjează că ţipi la mine, atâta timp cât facem progrese.

Abby observă că nici nu se gândea să plece. Un colţ al prosopului căzuse în cadă, iar fibrele groase absorbeau apa. Prosopul se uda, lipindu-se de piele, dar Abby nici nu se gândea să-i dea drumul.

— Singurul progres pe care-l facem, spuse ea, e acela de a demonstra cât de prostesc a fost de la bun început planul ăsta.

— Bine măcar că recunoşti că ai avut un plan.

— Nu recunosc nimic.

Abby trase adânc aer în piept, frustrată, mişcarea făcând prosopul să coboare precar şi să dezvăluie un sfârc. Ţistuind nervoasă din limbă, îşi acoperi sânul cu marginea udă. Auzi un geamăt ciudat.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea, cu o privire dură spre Tanner.

Părea cam palid, dar putea fi efectul luminii de neon.

— Dacă-ţi vine să verşi, fă bine şi du-te în camera ta.

— Nu-mi vine.

— Atunci, du-te oricum. Mi s-a făcut frig şi mă îndoiesc că mai pot ţine mult timp prosopul ăsta.

Se mai săturase şi să tot continnue un dialog care trecuse de mult frontiera dintre logic şi absurd, dar nu voia să-şi recunoască lipsa de raţiune.

— Dacă-ţi închipui că pot umbla în halu-n care sunt, eşti nebună.

Tanner gemu din nou şi închise ochii pentru un lung răstimp. Când îi deschise ca s-o privească, dorinţa din ei era inconfundabilă. Mişcarea mâinii lui atrase privirea lui Abby în jos, şi-i privi fascinată degetele lungi care urmăreau proeminenţa de sub abdomen. Glasul lui, când vorbi, era mai scăzut decât înainte, aspru şi excitant ca în seara aceea la Aspen.

— Nu mai face mutra asta şocată, fetiţo. Mi se întâmplă aşa ceva şi când nu faci mai mult decât să treci printr-o cameră.

Nici moartă n-ar fi găsit ceva de spus. Şi nu putea nici să-şi ia ochii de la relieful erecţiei lui.

— Dacă prosopul ăsta mai alunecă o dată, continuă Tanner, nu mai răspund de faptele mele.

— Şi ce-ai să faci?

Îl întrebase pe negândite, apoi se înfioră, când Tanner îşi apăsă cu podul palmei carnea rigidă, gemând din nou.

— Nu pune întrebări tâmpite, Abby. N-am chef.

Cuvintele lui redeveniseră tăioase, iar Abby îl văzu încruntându-se.

— Aş vrea să te hotărăşti, Tanner. Nu mi-e clar dacă m-ai urmărit până la Rathmullan fiindcă vrei să faci dragoste cu mine, sau dintr-o dorinţă perversă de a mă ţine de vorbă până mor.

— Ceea ce *vreau* e să vii aici şi să îngenunchezi călare peste mine, aşa încât să-mi deschid fermoarul şi să intru în tine într-o secundă.

Pieptul i se umfla cu fiecare respiraţie, iar pumnul îi tremura rezemat de duşumea.

— Din păcate, lipsa ta de experienţă mă împiedică să-ţi cer să faci aşa ceva. Deşi o femeie în poziţia asta păstrează un anumit control, mă îndoiesc că ar fi cea mai comodă ca să-ţi pierzi virginitatea.

Abby se pregătea să facă o altă propunere, sugerându-i o întrebuinţare mai bună pentru replicile lui spirituale, când se auzi o bătaie în uşă.

Scoţând un geamăt remarcabil de asemănător cu cele ale

lui, Abby se ridică în picioare, atentă să-şi acopere cu prosopul părţile a căror vedere îl paraliza pe Tanner.

O privi neîncrezător.

— Doar n-ai să răspunzi!

— Trebuie, şopti ea.

Apoi strigă spre uşă:

— Vin imediat!

Ieşi din cadă şi se opri alături.

— Le-am spus să-l aducă în cameră, dacă sunt plecată.

— Ce naiba e atât de important încât nu poate să aştepte un moment mai potrivit?

— Un pachet pe care-l aşteptam, se răsti Abby. De unde era să ştiu că aveai să zaci ca un handicapat pe duşumeaua din baie tocmai când mi-l aduceau?

— Nu-s hadicapat!

— Atunci dovedeşte-o şi dă-te la o parte ca să trec.

Când Tanner nu se clinti, Abby îşi pierdu răbdarea. Lăsând urme ude în urma ei, lipăi desculţă spre el şi-i trânti prosopul ud-leoarcă în poală. Apoi, înainte ca protestele lui să depăşească faza monosilabică, păşi pe deasupra, îşi luă halatul din cui şi se îmbrăcă.

Tocmai semna chitanţa de primire, când auzi o mişcare în

spatele ei. Se încordă, fiind ciudat de dezamăgită când următorul sunet fu cel al uşii dintre camere închizându-se.

Va să zică, Tanner nu era scos din uz chiar total.

* * *

Şi mai era şi persistent.

Abby n-ar fi trebuit să se mire când, ieşind din baie după ce-şi uscase părul, îl găsi pe Tanner uscat, îmbrăcat şi instalat într-un fotoliu de lângă bovindou. În fond, ea era de vină că uitase să blocheze uşa de legătură, după plecarea lui. Ar fi vrut doar să n-o mai privească atât de îngâmfat.

Strângându-şi cordonul halatului stacojiu lung până la glezne, cu o nonşalanţă forţată, Abby traversă camera spre scaunul din celălalt capăt al măsuţei de cafea.

— Acum ce te mai frământă, Tanner? Dacă ai venit să-mi smulgi secrete profesionale, mută-ţi gândul. Pachetul e în baie, şi cred că eşti prea gentleman ca să-l sustragi chiar de sub nasul meu.

Îşi strânse picioarele sub trup, aranjându-şi halatul în jur.

— De fapt, mai mult mă interesează să continuăm conversaţia pe care o începuserăm.

Tanner îşi rezemă bărbia de vârfurile împreunate ale degetelor, privind-o cu seriozitate.

— Te-am aşteptat mult timp, Abby, dar nicio clipă nu mi-am imaginat că, după trei ani, voi fi în continuare primul bărbat din viaţa ta.

Felul cum trecuse drept la subiect îi tăie lui Abby respiraţia.

— Credeam că nu vrei să auzi despre alţi bărbaţi.

— Nu vreau, dar totuşi, nu pot să nu mă întreb. De ce tocmai eu?

Se rezemă de spătar, dând impresia că răspunsul ei nu-l interesa decât parţial.

— N-are niciun sens, Abby, într-o situaţie ca a noastră.

Abby avea o experienţă de trei ani în a-i evita privirea, aşa că nu-i fu greu s-o facă.

— Cred că e din cauza ultimei sute de metri.

— Ce vrei să spui?

— Ultima sută de metri, Tanner, ca la curse. Sfârşitul.

Clipi din ochi sub privirea lui pătrunzătoare, încercând să-i explice fără a-i oferi niciun pretext de care să se agaţe.

— Într-un fel, e ca la lectură. Niciodată n-am putut citi mai mult decât o carte la un moment dat, şi nu pot trece la

următoarea până n-o termin pe cea actuală, oricât de proastă ar fi.

— Mă compari cu o carte proastă?

Ideea o amuză.

— Neterminată, voiam să spun, deşi îmi pare rău că nu-i prea pot lăuda nici calitatea. Ca să-ţi parafrazez propriul verdict, cunoştinţele mele privitoare la relaţiile intime dintre bărbaţi şi femei sunt jalnic de incomplete.

Tanner se încruntă.

— Ce-oi fi având tu de mă faci să mă port ca un măgar şi să vorbesc ca un bou? Nici în ruptul capului n-ar fi trebuit să-ţi spun aşa ceva.

— Asta-i realitatea, dar las-o în pace acum. Vorbeam despre ultima sută de metri.

— În sensul că vrei să termin ceea ce-am început amândoi.

— Da. Poate că atunci am să-mi pot vedea de viaţa mea fără senzaţia că am lăsat în urmă o treabă neterminată.

— Cred că are sens, într-un fel.

— Altfel, nu mi-ar mai rămâne decât să arunc cartea.

Abby ridică din umeri, parţial nehotărâtă, parţial indiferentă.

— Am avut nevoie de trei ani ca să mă hotărăsc care variantă ar fi mai eficientă.

— Ar trebui să mă simt uşurat că am scăpat.

Îl străbătu o senzaţie extrem de incomodă, când Abby răspunse:

— Ai scăpat ca prin urechile acului.

Văzând cum îşi ţinea capul într-o poziţie mândră, privindu-l în ochi fără să clipească, lui Tanner nu-i fu greu s-o creadă.

— Totuşi, ar mai fi un lucru, spuse el, ridicând din umeri ca şi cum şi-ar fi destins un muşchi, dar fără să coboare ochii. Cum vom şti că s-a terminat?

— Vrei să spui, *dacă* ne hotărâm să mergem până la capăt, nu-i aşa, Tanner? De tine, nu ştiu ce să spun, dar eu, una, nu sunt sigură de nimic.

— Răspunde doar la întrebare, Abby, îi ceru el calm. Cealaltă întrebare, *dacă* se întâmplă ceva, e cu totul altă poveste.

— Cum vom şti că s-a terminat?

Buzele ei se arcuiră într-un zâmbet.

— Chiar şi cu experienţa mea limitată, aş crede că atâta lucru e evident.

Tanner nu făcu efortul s-o contrazică.

— Un singur orgasm n-o să mă satisfacă, spuse el în schimb, după ce trei ani am stat degeaba aşteptându-te. Voi dori de la tine mai mult decât atât, Abby. Mult mai mult.

Se simţea doar puţin vinovat de roşeaţa intensă pe care i-o aduseseră lui Abby în obraji cuvintele lui, dar îşi mai reveni când îi văzu ochii scăpărând de furie.

— Sunt lipsită de experienţă, Tanner, dar proastă nu-s. Ai trăit fără *mine,* nu fără sex. E o diferenţă.

— Eşti foarte sigură de asta, nu-i aşa?

— Normal că-s sigură! Şi nu încerca să-mi spui că te-ai abţinut în tot timpul ăsta, pentru că n-am s-o-nghit. Dacă trece mai mult de-o săptămână fără a vreo rubrică mondenă să-ţi publice fotografia cu o femeie la braţ, înseamnă că eşti sau bolnav, sau plecat din oraş. Trebuie să le lase gura apă şi după altceva decât portofelul tău gras.

— E periculos să presupui, Abby. Ar trebui să fii mai prudentă cu ipotezele.

Era şi cazul să ştie. Făcuse o mare greşeală de deducţie cu privire la Abby, deşi presupunea că dacă ar fi ştiut că viaţa ei sexuală era complet inexistentă n-ar fi aşteptat atât de răbdător… nici atât de mult timp.

— Iar vorbeşti în şarade, spuse ea cu o voce doar puţin

mai sigură decât degetele cu care-şi frământa reverul halatului. Cred că ar trebui să-mi prezint scuzele pentru că m-am referit la toate acele femei răpitoare. Nu mă priveşte de ce ţi-au ales compania. Am presupus, numai că erau destul de isteţe ca să-şi dea seama că prezinţi şi alte posibilităţi decât cele fotografice.

— Continui să dai cu bâta-n baltă.

Ar fi fost uluită dacă şi-ar fi dat seama cât de departe de adevăr era.

Abby se încruntă.

— N-am idee ce vrei să spui.

Tanner îşi rezemă antebraţele pe coapse, privind-o îngândurat, în timp ce se întreba dacă nu cumva sosise momentul să-i spună cât de puţin însemnau pentru el toate acele femei.

— Uneori, e greu să spui lucrurilor pe nume. În cazul nostru, n-avem prea multă practică…

Fu rândul ei să-l întrerupă, cu o expresie de uimire neîncrezătoare:

— Dumnezeule, Tanner, chiar vorbeşti serios în legătură cu Audrey sau Andrea…

— O cheamă Angela şi, nu, fetiţo, n-am niciun gând serios nici cu ea, nici cu oricare alta.

— În veci nu te-aş fi invitat aici, dac-aş fi ştiut… continuă ea, ca şi cum nici nu l-ar fi auzit.

— Nu e nimic de ştiut.

Abby expiră prelung.

— Am fost atât de ocupată cu problemele mele, încât nici nu m-am gândit că s-ar putea să ai o relaţie… Una *serioasă,* vreau să zic. Atâta numai că le schimbi atât de des… femeile, adică…

Tanner o întrerupse din nou:

— Termină, Abby. Nu vreau să vorbesc despre femeile din viaţa mea, la fel cum nu mă interesează nici să aud despre bărbaţii din viaţa ta.

Îl privi un lung răstimp.

— Atunci, despre *ce* vrei să vorbim?

După cum arăta, Abby părea să fi trecut prin destule şocuri pentru o singură zi. Tanner se ridică şi o trase de mâini, până ajunseră faţă-n faţă.

— Deocamdată ajunge, Abby. Putem ajunge altă dată la adevăratele mărturisiri.

— Mă bucur că ştiu ai ceva uşor de aşteptat cu nerăbdare, replină ea senină.

— De ce?

— Pentru că nu am *nimic* de mărturisit.

Capitolul 4

Îmbrăcată într-o rochie de mătase roz care-i dezvăluia picioarele spectaculoase şi-i accentua discret curbele delicate, Tanner stătea aşezată lângă foc, singură, cu un pahar în mână. Lui Tanner îi trecu prin gând că rareori o văzuse stând singură. Abby era o persoană sociabilă din fire şi se împrietenea mai repede decât se reproduc iepuraşii. Apropiindu-se observă în expresia ei ceva care-l smulse din gândurile erotice, trezindu-i un sentiment rău prevestitor. Luă un pahar de la bar şi se duse să i se alăture, aşezânându-se pe o banchetă capitonată.

Tanner luă o sorbitură din whisky-ul irlandez de malţ şi o aşteptă să-i spună care era problema. După câteva minute, timp în care nu se auziră decât trosnetele focului, îşi dădu seama că Abby privera în gol.

Hotărî să nu mai aştepte.

— Ce s-a întâmplat, fetiţo?

Abby stătea cu privirea în foc, strângând între degete piciorul înalt al paharului.

— Sandra s-a retras din combinaţie. Tocmai am primit un

fax de la sediu, acum câteva minute.

Tanner înţelese de ce era necăjită şi se hotărî să scoată de la ea toată povestea.

— Ai idee de ce?

Abby dădu să clatine din cap, apoi ezită.

— Contabila mea a spus că părea să se fi răzgândit, dar…

— Crezi că mai e şi altceva?

După o ezitare infimă, Abby ridică privirea spre el.

— Mă tem că a ajutat-o cineva să se răzgândească.

Fu rândul lui Tanner să ezite. Dacă Abby ştia destul pentru a bănui că cineva îi sabotase tranzacţia cu Sandra, nu era prima dată când se confrunta cu o asemenea problemă.

Ideea că hotărârea ei de a vinde magazinul se putea baza şi pe altceva decât dorinţa de a merge înainte îl înfiora mai profund decât duşul rece pe care tocmai îl făcuse.

— Te-a ameninţat cineva, Abby?

— Ameninţările folosesc numai dacă le dai crezare. În cazul de faţă, n-am niciun motiv să cred că-s mai mult decât vorbe goale.

Pe buze îi şovăi un zâmbet vag.

— Sunt o femeie în toată firea, Tanner. N-ai de ce să-ţi faci griji.

— N-am pe dracu'! mârâi el. Dacă te hărţuieşte cineva, mă priveşte şi pe mine.

Uciderea dragonilor era datoria lui, *dreptul* lui. N-o observase timp de trei ani ca să stea cu mâinile-n sân când Abby pornea la luptă.

Fata îl bătu pe dosul mâinii, ca pentru a linişti un căţel dornic să se încaiere cu buldogul vecinilor.

— Scuză-mă un minut, da? Am de dat un telefon.

Tanner se ridică în picioare, cu gândul de a o însoţi, dar Abby se mişcă prea repede. Străbătu barul şi ieşi pe uşă înainte ca el să fi făcut cinci paşi.

— Atâta despre necesitate… mormăi el.

Terminându-şi paharul, intră în vorbă cu un client de la bar, despre calităţile whisky-ului irlandez în comparaţie cu cel scoţian. Tocmai se contraziceau amical cu privire la originile unui whisky japonez de cea mai bună calitate, când Abby se întoarse. Tanner îşi luă rămas bun şi o urmă înapoi lângă foc.

Abby stătea cu mâinile întinse spre flăcări. Îi vorbi peste umăr:

— Am sunat-o pe Sandra. Mi-a confirmat bănuielile.

— A fost silită să se retragă?

Abby dădu din cap.

— Cum?

— N-a spus exact, ci doar că i-a sugerat clar că ar fi mai prudent să rămână în afacerile cu restaurante.

— Cine?

— Nici asta n-a spus.

— Dar crezi că a fost Yoshimoto, nu-i aşa?

În ochii ei luci surprinderea.

— Ce te face să spui asta?

— Adun şi eu doi şi cu doi. La Grianan de Aileach, mi-ai spus că Yoshimoto era cam insistent. Se leagă.

Abby întoarse capul fără să-i confirme presupunerea, dar şi fără să i-o nege. Rezemându-şi un cot de consola şemineului, Tanner o privi ferm.

— Hai, Abby, spune-mi. Ce se întâmplă?

Lui Abby îi trecu prin minte că vorbea pe acelaşi ton ca atunci când îi spusese despre Samuels. Şi o deranja – nu faptul că Tanner era preocupat, ci că simţea nevoia să se amestece în problemele ei de afaceri. N-avea de gând să i-o permită.

Yoshimoto era problema ei.

— Pot să mă descurc şi singură, Tanner. Îmi şi pare rău că ţi-am spus.

Coborî privirea, dar imediat se pomeni uitându-se în ochii

lui, când Tanner îi ridică bărbia cu o mişcare blândă dar categorică a mâinii.

— Sandra Harrington nu e genul de femeie care să cedeze la presiuni – decât dacă apreciază că riscul nu corespunde cu preţul. Pentru ca ea să renunţe la un lucru pe care-l doreşte, trebuie ca riscurile să fie serioase. Faptul că bănuiai ceva încă dinainte de a fi vorbit cu ea dovedeşte că la mijloc sunt mai multe decât mi-ai spus.

Ochii lui luciră pe sub gene, dându-i un aer periculos. Apoi se grăbi să adauge.

— Nu pot să-ţi fiu amant şi să stau nepăsător la tot ceea ce te afectează – oricât de mult ai vrea.

Această referire la relaţia dintre ei făcu inima lui Abby să bată dureros în piept.

— Nu-mi eşti amant. Nu încă, poate niciodată.

— N-am să stau acum să mă complic cu semantica, Abby. Într-un fel sau altul, suntem amanţi încă din noaptea aceea la Aspen. Simplul dapt că tu eşti de altă părere nu schimbă cu nimic situaţia.

— Nu suntem…

Privirea lui fermă o amuţi.

— Amanţii se tachinează, flirtează, se ceartă, la fel cum

am făcut noi în toţi anii ăştia. Amanţii nu pot să stea în aceeaşi cameră fără ca fiecare să ştie precis unde e celălalt, la fel cum nu pot să nu se uite unul la altul – chiar dacă se prefac că nu se uită. *Amanţii* – reluă el o idee mai tare, când Abby deschise gura ca să-l întrerupă, se culcă gândindu-se unul la altul şi se trezesc tot aşa.

Un mic grup intră în bar, făcându-l pe Tanner să se întoarcă spre ea, astfel încât să scape de privirile lor curioase. Abby clipi din ochi, nedumerită, şi adăugă:

— Şi eu, care crezusem că amanţii sunt oameni care… în fine, care fac dragoste.

— Numai într-o lume ideală, murmură Tanner, observându-i roşeaţa, în timp ce-şi strecura degetele în buclele mătăsoase dinaintea urechilor ei. Ceea ce voiam să spun, însă, e că relaţia lor presupune şi că trebuie să aibă grijă unul de altul. Asta încerc să fac, Abby. Să am grijă de tine.

— Şi dacă prefer să nu fac dragoste cu tine?

Expresia lui deveni de nepătruns.

— Tu decizi, Abby. Să sperăm că vei lua o decizie înţeleaptă pentru amândoi.

— Tu ai şi luat-o pe a ta? întrebă ea.

Apoi continuă, fără să-i aştepte răspunsul:

— Credeam că încă mai cântăreşti riscurile.

— Ăsta-i teribilism, fetiţo, nimic mai mult. N-aş fi aici acum, dacă n-aş şti ce vreau.

Ochii i se îngustară.

— N-am să-ţi spun nu, dar nici n-am să iau vreo hotărâre în numele tău. Totuşi, nimic din tot ceea ce am spus înainte nu se schimbă. Încă mai vreau să am grijă de tine.

Abby avea un nod în gât, fiindu-i greu să vorbească.

— Totuşi, Tanner, măcar cu ocazia asta sunt absolut capabilă să-mi port singură de grijă.

Tonul ei implacabil îl preveni pe Tanner că nu era cazul să mai insiste… pentru moment. Oricum, avea şi alte căi de a rezolva lucrurile. Mângâindu-i umărul cu mâna, zâmbi forţat.

— Încăpăţânarea asta a fost al doilea lucru care m-a atras la tine.

— Şi primul care a fost?

Tanner clătină din cap, propunând în schimb să se ducă la cină. Nu era în interesul lui să-şi recunoască admiraţia faţă de stilul ei agresiv în afaceri.

Faptul că era scundă, blondă şi energică îl orbise până în noaptea aceea când Abby intrase în hotelul din Aspen şi, râzând, îi furase inima.

* * *

— Ce naiba faci, Tanner?

Mă asigur, răspunse el în sinea lui.

Deşi Abby putea trece cu vederea ameninţările, Tanner era incapabil să-i urmeze exemplul. Trebuia să se asigure că, în lipsa ei, nu intrase nimeni în cameră.

— Dacă te gândeşti să rămâi aici…

Fără să ridice tonul, o întrerupse:

— Nici n-aş visa aşa ceva, Abby. Tu n-ai chef, iar eu încă mai sufăr efectele decalajlui orar.

Ca să fie sigur, prefera s-o lase să creadă că era frânt de oboseală. Cu o expresie nevinovată, se duse la pat şi desfăcu aşternutul.

— Nu mă lua în seamă, Abby. Dintotdeauna am visat s-o fac pe camerista.

Îi ignoră expresia sceptică, în timp ce-i bătea demonstrativ pernele.

— Cred că mai sunt una, două, în debara. Să mă uit?

— Nu te deran…

Înainte ca Abby să termine, Tanner se răsuci şi deschise

uşa debaralei. Luând o pernă de pe raftul de sus, o aruncă pe pat, apoi se aplecă să arunce o privire scurtă înăuntru. Ridicându-se, întrebă:

— Unde ţi-s papucii? Nu-i găsesc.

Abby gemu, trântindu-se într-un fotoliu, cu buclele blonde revărsate pe catifeaua bordo.

— Pleacă, Tanner. Nu ştiu ce cauţi, da nu-i aici.

Tanner era de aceeaşi părere. În cameră nu se ascundea nimeni – pe moment, cel puţin. Ridicându-se, încercă să pară întristat, dar renunţă când văzu că Abby închisese ochii. Se bucura, pentru că-i era mai uşor s-o mintă când nu se uita la el.

— Speram să zăresc pachetul pe care l-ai primit azi după-amiază, spuse el.

Fără să deschidă ochii, Abby zâmbi.

— I l-am dat administratorului, să-l pună în seif.

— Mă răneşti, îşi apăsă Tanner dramatic inima, în timp de ochii lui Abby se deschideau. Cum îţi închipui că m-aş coborî până la aşa ceva?

— Te-ai pretat la lucruri mult mai josnice decât să-mi cotrobăieşti prin cameră, îi aminti ea, în timp ce-şi lua cafeaua. Din câte-mi amintesc, anul trecut în Hong Kong, nu numai că mi-ai scotocit camera, dar ai mai şi furat catalogul cu eşantioane

pe care-l împrumutasem de la fabrica de mătăsuri.

Tanner ocoli patul, zâmbindu-i.

— Nu voiam decât să li-l restitui posesorilor de drept.

— Şi să-mi sufli de sub nas materialele pe care le alesesem pentru nişte bluze foarte speciale.

Ceaşca ar fi trebuit să se spargă când o trânti pe farfurioară, dar nu se întâmplă nimic – probabil fiindcă, asemenea lui Abby, ceaşca era mai rezistentă decât părea.

Tanner nu-i cercetase camera pentru că ar fi subestimat-o; în majoritatea împrejurărilor, Abby putea să-şi poarte singură de grijă. O făcuse ca să poată el dormi liniştit peste noapte. Surmenat de decalajul orar cum era, prefera să nu se culce cu urechile ciulite.

— Am câştigat o grămadă de bani cu rochiile pe care le-am făcut din mătasea aia, spuse el, dar îmi dau seama că n-ai de gând să fii îngăduitoare în seara asta.

— Ce te face să crezi că-n călătoria de-acum vreau să achiziţionez ceva?

Tanner râse scurt.

— Te cunosc prea bine, Abby. Dacă nu jonglezi cu trei mingi într-o mână ţinând o tavă cu martini-uri în cealaltă, sau eşti bolnavă, sau tocmai te pregăteşti să ataci următoarea ţintă.

Niciodată nu faci un singur lucru o dată.

— Nu-mi plac martini-urile.

— Nu de asta e vorba. Nicio clipă n-am să cred că plănuieşti să te întorci din Irlanda cu mâna goală. Ar fi anormal pentru tine să faci atâta drum numai din motive personale. Nu e suficient ca să te ţină ocupată.

Se bucură că Abby nu-i răspunse, căci ştia că o putea ţine foarte, foarte ocupată, numai de-ar fi rostit cuvântul… ceea ce nu făcuse – nu încă.

— Crezi că te poţi ridica să încui uşa după mine?

Sprâncenele ei tresăriră răutăcios.

— *Uşile,* vrei să spui. Parcă-mi amintesc că sunt două.

— Uşile, acceptă el fără tragere de inimă.

Totuşi, îşi spuse că după felul cum stătea, afundată în fotoliu, avea mai multă încredere în el decât îşi imagina.

Nu putea şti cât de mult îl ispitea, cu ochii ei veseli şi formele arcuite delicat, Nu putea şti, căci altfel ar fi însemnat că nu era femeia caldă şi blândă pe care o întrezărise printre accesele de îndărătnicie irascibilă.

— Pleacă Tanner, spuse ea, cu vocea ca un foşnet răguşit. Îţi dau cuvântul meu că pentru mâine nu mi-am programat nicio achiziţie. Putem dormi amândoi liniştiţi.

În gâtul lui Tanner se opri un geamăt frustrat dar, înainte ca Abby să-l întrebe ce se întâmplase, îi ură noapte bună şi trecu în camera lui. Închizând uşa după el, răsuci cheia – pentru eventualitatea că Abby se hotăra să-l atace în toiul nopţii – şi-şi lipi urechea de uşă tocmai la timp ca să-i audă râsul cristalin.

Tanner continuă să asculte până se convinse că Abby încuiase ambele uşi, apoi se duse la telefon şi-şi sună asistentul. Era convins că, dacă la Phoenix se putea afla ceva despre Yoshimoto, Cummings avea să descopere.

Peste douăzeci de minute, termină şi a doua convorbire pe aceeaşi temă, cu un om din Singapore, şi tocmai se întreba dacă să dea un al treilea telefon, când îşi aminti că Abby îi promisese că a doua zi nu se ducea să cumpere nimic.

Oftând, ridică receptorul şi formă numărul vărului său din Irlanda de Nord. În cele câteva secunde cât aşteptă să i se răspundă, se întrebă dacă-i era sortit să-şi petreacă tot restul vieţii încercând să rămână cu doi paşi înaintea femeii pe care o iubea.

Capitolul 5

Era încă întuneric, când pe Tanner îl trezi din somn o

bătaie în uşă. Cadranul luminiscent al ceasului de pe noptieră arăta şapte şi câteva minute.

Tanner luă halatul de pe cuiul din baie şi, în timp ce-şi încheia pe dibuite cordonul, auzi bătaia în uşă din nou, urmată de numele lui rostit în şoaptă.

Oprindu-se doar cât să tragă foraibărul, intră în baie şi-şi lăsă vizitatorul să intre. După ce se stropi cu apă rece ca să se dezmeticească măcar parţial, oaspetele se aşezase într-un fotoliu şi turna cafea dintr-un termos. O haină de piele scumpă îi stătea ca turnată pe umerii laţi, iar pantalonii marinăreşti şi puloverul păreau la fel de potriviţi pentru un hotel de ţară unde o şedere de-o noapte putea hrăni o familie cu patru membri timp de o săptămână.

Tanner îşi aşeză trupul frânt de oboseală în fotoliul din faţă şi-şi privi cu ochi cârpiţi vărul, spunându-şi că până şi tunsoarea lui scurtă şi conservatoare arăta scumpă – o schimbare uluitoare faţă de înfăţişarea de câine lăţos pe care o afişase cu doar câteva luni în urmă.

— Ţi-a fost greu să intri? întrebă el.

Rory O'Neill clătină din cap.

— Am stat în maşină până au început să sosească angajaţii, şi atunci i-am spus administratorului că mersesem

toată noaptea – ceea ce nu era departe de adevăr. Camera mea e în celălalt capăt al holului. Vrei o cafea?

— Aş vrea, dar mai bine nu. Acum, că eşti aici, pot şi eu să dorm omeneşte.

Nu luă în seamă aroma îmbietoare care plutea prin aer şi căscă de două ori. Urechile încă îi mai trosneau, când îşi dădu seama că Rory vorbea.

— Ce ziceai?

Rory se întrerupse la mijlocul propoziţiei, apoi clătină din cap şi o luă de la început.

— S-a întâmplat ceva anume de m-ai chemat, sau te bazezi pe instinct?

— Pe instinct. Plus un zvon pe care l-am auzit acum câteva luni în Phoenix, despre Yoshimoto.

Tanner îşi amintea cum ocolise Abby întrebarea despre motivul pentru care nu voia să-i vândă lui Yoshimoto şi se întrebă dacă şi ea auzise acelaşi zvon.

— Compania de computere pe care a cumpărat-o la Phoenix fusese proprietatea privată a doi fraţi pe nume Marshall, şi era un concern sănătos, înainte ca Yoshimoto să-şi fi adăugat numele în sigla firmei. Circulă suspiciuni că, într-un fel, a intrat cu forţa.

— Ai avut ocazia să vorbeşti cu vreunul dintre fraţi?

— L-am pus pe asistentul meu să se ocupe de asta. Fiind duminică, s-ar putea ca abia mâine seară să aflăm ceva.

Rory îşi umplu din nou ceaşca.

— Între timp, dă-mi toate informaţiile pe care le ai. Dacă mă angajezi ca băgător-de-seamă, am nevoie de toate datele.

„Băgător-de-seamă" era termenul anglo-irlandez pentru *bodyguard,* şi în acest scop îl chemase Tanner pe Rory. Voia ca Abby să nu fie doar supravegheată, ci şi protejată.

Tanner îşi apăsă vârfurile împreunate ale degetelor pe rădăcina nasului, încercând să-şi aducă aminte ceea ce-i spusese deja vărului său. Fusese al treilea apel din seara trecută, ceea ce avea sens, pentru că Abby, fiind Abby, era dificilă chiar şi în împrejurări normale. Acum, când se părea că viaţa ei devenea o idee cam complicată, Tanner ajunsese la concluzia că asistenţa profesionistă era strict necesară. Vărul său – fost luptător S.A.S., în prezent bodyguard liber-profesionist (în lipsa unei descrieri mai adecvate) – corespundea perfect nevoilor lui. Cu ajutorul lui Rory, putea s-o ocrotească pe Abby de orice pericole, imaginare sau reale.

Nu avea de gând să aştepte să i se întâmple ceva rău ca să se convingă că exista o ameninţare.

Tanner îi dădu lui Rory câteva amănunte pe care le aflase de la Abby despre vânzarea magazinului Desert Reef, completând golurile cu date sumare despre Sandra Harrington şi Kenji Yoshimoto. Apoi îi spuse lui Rory despre Abby şi motivele pentru care putea fi cam dificil să se ţină pe urmele ei. Rory îşi manifestă scepticismul cu privire la şansele unei femei tinere să păcălească un bărbat în toată firea, aşa că Tanner îi povesti despre călătoria în Sicilia, când Abby îl indusese în eroare pe drumul spre vilă. Şi cum îl trăsese pe sfoară la Singapore. Când termină de povestit cum reuşise Abby să disloce un haidamac cu cămaşă cadrilată într-un bar din Alaska fără niciun efort vizibil, Rory o privea cu mult mai mult respect pe blonda adversară a lui Tanner – chiar dacă nu şi pe Tanner însuşi.

— Deci, crezi că noi doi, împreună, suntem destul de forţoşi ca s-o apărăm? întrebă Rory, înşurubând la loc capacul termosului. Vorbeşti de parc-ar fi nevoie de-un pluton întreg ca s-o păzească.

— Nu ne-ar strica niciun pluton, dar ar fi cam greu să se piardă în peisaj. Tu ai să reuşeşti.

Tanner îşi trecu o mână prin păr, încercând vitejeşte să-şi ţină ochii deschişi.

— Abby e convinsă că poate rezolva orice singură. Prefer să nu ştie de tine.

— Ţi-e frică să nu se supere c-ai procedat fără ştirea ei?

Tanner râse.

— Mai tare mă tem să nu te tragă-n piept dacă se prinde c-o urmăreşti. Ştiu că eşti bun, dar şi ea e alunecoasă.

— Mai degrabă periculoasă, după cum o descrii. N-o poţi convinge că Yoshimoto pute?

— Fără donezi, nu. Pe moment, e doar o presimţire, confirmată de refuzul ei de a-mi spune mai mult.

— Şi dacă se hotărăşte să nu-ţi spună nimic?

— Ţinând seama de firea ei independentă, cred că e mai bine să nu mai aşteptăm. Pe lângă fraţii Marshall, l-am mai sunat pe-un tip din Singapore…

Rory îl întrerupse:

— Nu cumva e unul pe care l-ai cunoscut când ai rămas acolo cu ochii-n soare?

Tanner zâmbi.

— Abby n-a aflat niciodată ce favoare mi-a făcut atunci. Am ajuns să mă cazez la un hotel al lui Wyatt Conners, unul dintre cei mai mari mahări de pe tot perimetrul Pacificului. Majoritatea turiştilor plecaseră înainte să înceapă taifunul, aşa că

cei rămaşi am reuşit să ne cunoaştem destul de bine.

Se opri un moment, amintindu-şi partida maraton de poker şi fasptul că Wyatt se simţise atât de prost pentru că-l lefterise, încât îi oferise un contact până atunci neexploatat pentru mărfuri asiatice ieftine. Tanner câştigase o mică avere din acea afacere şi cele ulterioare pe care Wyatt le canalizase în direcţia lui.

Dacă Abby ar fi cumpărat tripticurile spaniole, Tanner ar fi putut avea motive să se umfle-n pene. Dar Abby n-o făcuse, şi nu voia ca ea să observe punctul marcat în favoarea lui. Se pricepea prea bine să egaleze scorul.

Un „hm" politicos al lui Rory îl readuse la realitate. Tanner deschise ochii, întrebându-se când îi închisese.

— Cred că mă pregăteam să-ţi spun că l-am sunat aseară pe Wyatt şi i-am cerut să se intereseze de Yoshimoto. Dacă are atât de mulţi bani pe cât a tocat în Phoenix, trebuie să se fi auzit de el şi pe coastele Pacificului.

Rory se ridică să plece.

— Odihneşte-te. Atâta vreme cât ai cheile ei, singura mea grijă e uşa din faţă. Pe aia o pot ţine sub observaţie din hol. Cred că nu ştii dacă e singura femeie scundă, blondă şi cu ochi cenuşii care locuieşte aici, nu?

Tanner îşi luă portofelul de pe măsuţă şi scoase o fotografie învechită. Pentru prima oară de când venise Rory, făcu un efort să-şi limpezească vederea, şi fu răsplătit de imaginea familiară a profilului lui Abby, râzând. Descoperise fotografia cu doi ani în urmă, pe un avizier plin cu instantanee ale participanţilor la o convenţie şi şi-o însuşise fără nicio mustrare de cuget. I-o întinse lui Rory, care o privi atent înainte de a i-o restitui.

— Nicio grijă, Tanner. O să am eu grijă de femeia ta.

— Dacă ar fi fost cu adevărat a mea, mi-ar fi împărtăşit toate problemele ei şi n-ar fi trebuit să te aduc aici.

— Simplul fapt că nu ştie nu înseamnă că nu-i a ta.

Rory se duse la uşă şi plecă, fără să scoată aproape niciun sunet.

Ultimul gând al lui Tanner înainte de a adormi din nou fu că uitase să-l prevină pe Rory în legătură cu firea peste măsură de prietenoasă a lui Abby. Totuşi, nu-şi bătu capul numai pentru atâta lucru.

Rory ştia să nu se apropie prea mult de persoanele pe care le urmărea.

* * *

Intrând în salonul spaţios, Tanner îşi croi drum printre fotolii spre bovindoul unde stătea aşezat Rory. Ceva din expresia uşor panicată a vărului său îl făcu să ezite înainte de a vorbi… ceea ce era bine, pentru că o voce feminină familiară rupse tăcerea, risipindu-i toată starea de bine.

— Aş fi crezut că un om care călătoreşte atât de mult ca tine nu se lasă afectat de decalajul orar ca să doarmă până aproape de amiază.

Tanner simţi că-i fugea sângele din faţă, în timp ce întorcea capul, descoperind-o pe Abby aşezată într-un fotoliu cu spătar drept şi înalt care o camuflase. Îmbrăcată lejer, în pantaloni albaştri şi un pulover voluminos tricotat din lână groasă, avea o expresie de amuzament răutăcios în ochi. Prin mintea lui Tanner trecură toate motivele posibile care ar fi putut să explice de ce stătea faţă-n faţă cu un om pe care n-ar fi trebuit nici măcar să-l observe, necum să-l cunoască atât de bine încât să-şi bea cafeaua împreună.

Abby clătină din cap, oftânând dramatic:

— Cinstit, Tanner, dacă nu eşti destul de treaz nici măcar ca să spui „bună dimineaţa”, poţi să te-ntorci în pat şi să dormi până mâine. Se pare că ai nevoie.

Cumva, aceste cuvinte nu-l surprinseră.

— Bună dimineaţa, salută el automat. Iartă-mă, nu te-am observat, ascunsă în fotoliul ăsta.

Altceva nu mai ştia ce să spună. Desigur, Abby avea să-l întrebe de ce-l chemase pe Rory, iar Tanner nu-i putea da pe moment nicio explicaţie.

— Poate că o cafea te va ajuta să-ţi dezlegi limba, sugeră ea, sorbind din ceaşcă.

Întorcându-se un moment cu spatele spre ea, Tanner articulă mut către Rory:

— Cum…?

Rory ridică din umeri uşor, aproape imperceptibil, fără ca expresia să i se schimbe. Neştiind ce să facă, Tanner profită de întreruperea în conversaţie ca să se ducă la gheridonul de mahon şi să-şi toarne în ceaşcă din cafetiera mare de argint. Îşi puse zahăr şi frişcă, fără să se grăbească – deşi în mod normal nu le folosea – gândindu-se cât de simplu ar fi fost totul dacă Abby ar fi avut destulă încredere în el ca să-i împărtăşească toate problemele.

Întorcându-se lângă fotoliul ei, îi zâmbi, în timp ce se ruga ca Rory să intervină şi să-i spună ce se întâmpla până nu era prea târziu.

— Sper că ai dormit bine, Abby, da?

Cea care-l salvă fu însăşi Abby, Dumnezeu să-i binecuvânteze inimioara.

— Foarte bine, Tanner, dar lasă asta. Se pare că bunele mele maniere sunt la fel de greoaie ca ale tale. Îl neglijăm pe domnul O'Neill. E din Irlanda de Nord şi mi-a spus totul despre frumoasa zonă litorală unde locuieşte. Cred că e convins că trebuie s-o văd înainte de a părăsi Irlanda.

Şi făcu prezentările, cu o uşurinţă care-l înştiinţă pe Tanner că nu avea nici cea mai vagă idee despre relaţia dintre el şi Rory.

Ca la un semnal, Rory se ridică şi-i întinse mâna, cu o lucire de umor în ochi. Se transformase într-un fel de încrucişare între un aristocrat rustic şi un orăşean spilcuit care-şi petrecea weekendul la ţară. Tanner îşi spuse că pipa care-i ieşea din buzunarul de la piept adăuga un accent inspirat.

— Aţi venit la Rathmullan în interes de afaceri, sau de plăcere? întrebă Tanner, sperând să-şi fi infiltrat în cuvinte măsura potrivită de curiozitate.

Rory zâmbi.

— Olecuţă şi din una, şi din alta. Am un văr pe care-l văd cam rar şi, cum tot veneam încoa, m-am gândit să-l caut.

Vorbea cu cel mai apăsat accent local pe care-l auzise Tanner vreodată, departe de obişnuitul lui ton melodios discret. Tanner tocmai căuta un răspuns politicos potrivit, când Abby interveni din nou:

— Dacă nu staţi jos, am să-mi sucesc gâtul.

Atingându-l familiar pe braţ, îl înghionti spre fotoliul unde stătuse, iar ea se aşeză pe colţul mesei, în timp ce Rory se aşeza şi el.

— Şi, ăă, vărul dumneavoastră locuieşte prin apropiere? întrebă Tanner.

— Pentru moment, răspunse netulburat Rory, apoi aruncă o privire spre Abby. Domnişoara Roberts tocmai îmi istorisea despre vizita dumneavoastră de ieri, la Grianan de Aileach. De vreme şi dumneavoastră sunteţi irlandez, cunoaşteţi fireşte că fortăreaţa a aparţinut clanului O'Neill vreme de aproape şapte veacuri, nu-i aşa?

— Cunoştinţele mele de istorie irlandeză nu sunt la fel de dezvoltate ca accentul meu, teamă mi-e, recunoscu Tanner.

— Asta-i mare păcat, comentă Rory, cu un zâmbet consolator. Poate că dacă şedeţi destul pe la noi, o să mai aflaţi câte olecuţă. Şi-acuma, dacă binevoiţi să scuzaţi, eu trebe să dau un telefon.

— Nu vreţi să luaţi prânzul cu noi? îl invită Abby.

Tanner se alătură propunerii, sperând să-l intimideze. Poate că, dacă trebuia să mai continue vreo oră cu teatrul, Rory avea să se gândească mai bine a doua oară când îi ardea de farse ieftine.

— Da, domnule O'Neill, lui Abby şi mie ne-ar face mare plăcere să mai aflăm câte ceva despre dumneavoastră.

Rory, însă, era stăpân pe situaţie şi reuşi să se îndepărteze înainter ca Tanner să termine de vorbit. Acesta îl privi cum pleca, apoi întoarse capul spre Abby, care se ridicase lângă el.

— Arăţi mai vioaie în dimineaţa asta. Ai vreun motiv anume?

— Nimic despre care să-mi placă să discutăm la masă. Să zicem doar că am găsit în sfârşit o cale de a-l convinge pe Yoshimoto nu-l voi lăsa să-mi forţeze mâna. Pânăşi va da seama că e doar un şiretlic, Sandra va fi noua proprietară a magazinului.

Tanner simţi un fior de teamă şi, involuntar, o strânse cam tare de braţ, când o întoarse cu faţa spre el.

— Ce-ai făcut, Abby?

Ochii lui Abby se măriră, surprinşi.

— Nimic ce n-ai fi făcut şi tu, Tanner, dacă ai fi fost în

aceeaşi situaţie.

— Ăsta nu-i un răspuns.

— E singurul pe care ai să-l primeşti. Credeam că ai înţeles, aseară, că pot rezolva totul şi fără… ajutorul tău.

Îi stătuse pe limbă să spună „amestecul" tău. Expresia ei era dură şi hotărâtă, iar în ochi îi scăpăra furia. Tanner o văzuse supărată, nervoasă, dar niciodată furioasă.

— Toată treaba asta nu te priveşte, Tanner. Încearcă să ţii minte.

— Încearcă *şi tu* să ţii minte că nu toţi joacă cinstit, scrâşni el, făcând mari eforturi să-şi păstreze calmul. Unii oameni fac afaceri fără să respecte nicio regulă.

— Până acum, Yoshimoto n-a făcut nimic altceva decât să ameninţe, replică furioasă Abby, ceea ce nici nu se compară cu ce-a făcut Samuels pentru tine, în Scoţia. Numai datorită norocului, şi unui câine bun, mai sunt acum aici!

Când o auzi pe Abby referindu-se la Samuels, Tanner schimbă tactica. Ceea ce făcuse acel individ era destul de grav ca să precumpănească asupra ameninţărilor din partea lui Yoshimoto. Întrucât nu prea putea obţine informaţiile de la Samuels – lucru pe care l-ar fi făcut, dacă respectivul ar fi fost pe undeva prin apropiere – Tanner se hotărî să le smulgă de la

Abby.

Avea s-o ia cu duhul blândeţii, dar era decis să le obţină.

— Nu putem discuta asta aici. Vino sus, să-mi spui mai multe despre Samuels.

— Vrei să mergem sus ca să poţi ţipa la mine.

— Exact, mârâi el printre dinţi. Ştim deja că acolo le putem rezolva pe toate.

— După masă…

— *Acum!*

Şi, fără să se mai lungească la discuţii, Tanner o conduse spre scară. Când Abby încercă să se eschiveze, o cuprinse cu un braţ de talie, apoi să aplecă să-i înăbuşe protestele cu un sărut apăsat. O simţi străbătută de un şoc şi ştiu că era efectul îndrăznelii lui, mai degrabă decât o reacţie fizică.

— De ce eşti nedumerită, fetiţo? De sărut, sau de motivul lui?

— De ambele, murmură ea, mutându-şi jenată privirea. Nu te simţi cam penibil să faci asta în public?

— A părut cel mai simplu mod de a câştiga, râse el. Cât despre faptul că ne vede lumea, n-a fost decât un sărut afectuos şi decent. Aseară, în salon, erau doi care făceau mult mai mult decât atât, şi nimeni nu le dădea vreo atenţie.

— Deci, n-a însemnat nimic.

Abby părea o idee cam dezamăgită, iar Tanner o strânse cu putere lângă el, în timp ce urcau scara.

— A fost prima oară când te-am sărutat în trei ani, Abby, deci aş spune că a însemnat mai mult decât nimic.

Ajunseră la uşă, pe care Tanner o deschise fără să-i dea drumul lui Abby. Înăuntru, o rezemă de perete, ţinând-o acolo sub apăsarea caldă a propriului lui trup, cu mâinile sprijinite de-o parte şi de alta.

— Iar acum, vreau să te sărut aşa cum n-am putut-o face jos.

În timp ce se apleca să-i mângâie cu buzele pielea fină de sub ureche, Abby scânci. Trecuse atâta timp de când nu mai simţise aşa ceva – trei ani de când trupul ei nu mai tremurase ca răspuns la atingerile lui Tanner. Niciun alt bărbat n-o mai putuse face să-l dorească. Nici pe departe.

— Credeam că m-ai adus aici ca să răcneşti la mine, murmură ea, înfigându-şi unghiile în umerii lui, pe când limba lui Tanner îi contura pavilionul urechii.

— Ajungem şi acolo.

Buzele lui îi parcurseră obrazul spre nas, coborând apoi pe celălalt obraz.

— Acum, singrele sunete pe care vreau să le aud sunt gemetele astea dulci pe care le scoţi când fac un lucru care-ţi place.

— Făcând dragoste cu mine?

— Nu, Abby. Doar sărutându-te. Sunt prea vlăguit de foame ca să pot face mai mult decât atât.

Îşi trecu gura peste a ei, o dată şi încă o dată, şi zâmbi când Abby încercă să i-o urmărească la rândul ei, cu buzele.

— Şi-n plus, nu ştiam că te-ai hotărât în privinţa asta.

— Nu m-am hotărât.

Printre sărutări scurte şi uşoare, Abby adăugă:

— Mă gândeam doar că, dacă ţi-ai pune mintea la contribuţie şi ţi-ai ţine gura, n-aş mai avea de luat nicio hotărâre.

— M-ai ură, dacă mi-aş… ţine gura!

Abby nu observă că picioarele ei părăsiseră podeaua, nu-i păsa că abia mai putea să respire în îmbrăţişarea lui strânsă. Alte lucruri erau mai importante, ca senzaţia părului lui lung şi mătăsos sub degete şi căldura dintre coapsele ei care creştea cu fiecare mişcare a limbii lui.

Raţiunea interveni nebinevenită, făcându-şi prima apariţie când Tanner îşi dădu seama că-i strângea în mână coapsa, încercând să-şi potrivească duritatea de sub pântec pe

moliciunea ei. Ieşi din nou la suprafaţă, şi mai insistent, peste câteva clipe, când degetele lui Abby încercară să-i descheie nasturele cămăşii.

Un un geamăt de regret sincer, Tanner o lăsă să alunece în jos până când ajunse din nou cu şoldurile sub nivelul alor lui şi cu gura la câţiva centimetri distanţă. Din păcate, intervenţia raţiunii avea un motiv…

— Probabil ar fi mai bine să trecem la partea cu răcnetele până nu uit ce ţi-am promis, că hotărârea asta îţi va aparţine.

— Şi dacă ţi-aş spune că m-am decis să fac dragoste cu tine?

Tanner oftă prelung, ridicând capul cu câţiva centimetri.

— Mai spune-mi asta după ce analizezi consecinţele şi ajungi la concluzia că le poţi suporta.

— Care consecinţe?

— Noi.

Cu un efort, îşi îndepărtă trupul de al ei, întorcându-se spre fereastră.

— M-ai chemat în Irlanda ca să lămurim situaţia dintre noi. Am venit fiindcă-mi doream o şansă de a acea ceea ce-am lăsat să-mi scape acum trei ani.

— Eu tot nu văd care ar fi consecinţele. Totul mi se pare

destul de clar.

— Şi mie mi s-a părut la fel, până când te-am văzut la Grianan de Aileach şi mi-am dat seama că sunt dispus să risc totul pentru tine.

Întorcându-se, o văzu lângă picioarele patului palidă la faţă, cu puloverul strâns în pumni, lângă şolduri.

— Dacă mă laşi să mă mai apropii de tine, teamă mi-e că-ţi va fi greu să scapi de mie când vei fi gata să-ţi vezi de drum. N-am să te las să pleci de bunăvoie, Abby, şi voi lupta ca să te ţin lângă mine.

Singurul ei răspuns fu o inspiraţie zgootoasă, iar Tanner făcu un efort să tacă, în timp ce-şi căuta cuvintele. Ştia că spusese destul. Orice altceva ar fi fost de prisos. Cu inima bătându-i puternic în piept, aşteptă, dorindu-şi să fi avut destulă minte încât să accepte ceea ce-i oferea ea fără a complica atâta lucrurile.

N-ar fi trebuit să conteze că o dorea pentru toată viaţa – dar conta.

Când vorbi, vocea lui Abby era surprinzător de sigură.

— Ai dreptate în legătură cu consecinţele acelea, Tanner. După cum sună, se pare c-ar trebui să mă gândesc destul de serios la ele.

Doar cu preţul unui enorm efort, Tanner reuşi să nu-şi arate dezamăgirea.

— Hai să ieşim la o plimbare, Abby. A fost o idee tâmpită să venim în doritor.

— Şi masa?

— O să mâncăm undeva în oraş.

Se duse la uşa dintre camere, pe care o deblocase mai devreme, şi o deschise.

— Ia-ţi haina, mai spuse el, în timp ce intra să facă acelaşi lucru.

Când se întoarse, Abby tocmai îmbrăca scurta bleumarin care o făcea să pară mai scundă şi mai fragilă decât era în realitate.

Îl privi, cu bărbia ridicată sfidător.

— Poţi să răcneşti cât vrei, că tot n-am de gând să discut afaceri cu tine.

— Ai să-mi vorbeşti despre Samuels, sau de nu, am să-ţi dau motive să răcneşti *tu,* îi promise el, trăgând-o de mână în hol. Cât despre cealaltă problemă, te joci cu focul, Abby. Yoshimoto n-o să renunţe fără luptă.

— De unde ştii?

Tanner se opri în capul scării, cuprizându-i bărbia în

palmă.

— De unde ştii şi tu că am intenţii serioase în legătură cu noi doi. Din instinct.

Capitolul 6

Abby se căţără pe o stâncă şi se aşeză cu faţa spre apă, în timp ce Tanner se instala lângă ea. Câteva minute, nu făcură decât să stea acolo, savurând împreună ziua atât de ceţoasă, încât malul celălalt nu se vedea.

— Ar fi trebuit să vii aici ieri, când era senin, spuse Abby după un timp. Vederea e fabuloasă.

— Nu m-ai fi lăsat tu, răspunse el, în timp ce începea să aştearnă masa pe o suprafaţă plată a stâncii.

— Nu-mi veni cu prostii din astea, Tanner.

Abby luă sandvişul oferit de el, fără să-l privească, prefăcându-se că-şi căuta un loc mai comod. Întotdeauna ai făcut numai ce-ai vrut tu.

— Nu întotdeauna.

Cuvintele lui ascundeau o dojană calmă care o împiedică să răspundă, deşi ştia ce avea să urmeze.

— În noaptea aceea, la Aspen, voiam să mă culc cu tine

mai mult decât voiam să respir. Nu cred că ţi-ai dat seama cât m-a costat să mă opresc la timp.

Deodată, Abby simţi că trebuia să ştie de ce o făcuse. Lăsându-şi sandvişul deoparte, ridică privirea spre ochii lui.

— De ce, Tanner? De ce te-ai oprit?

— Credeam că ştii.

— Întotdeauna am presupus că fiindcă eram fecioară, spuse ea încet, apoi îşi mută privirea. Ştiam că erai nemulţumit, că din motivul ăsta n-ai mers mai departe. Pe urmă, mi-am dat seama că nu era atât de simplu.

— Când ai înţeles asta?

— Ieri, când te-ai înfuriat după ce am sugerat că s-ar putea să fi avut alţi amanţi. Acum ştiu că voiai acea parte din mine pentru tine, că întotdeauna ai dorit-o. Dacă partea aceea din tine nu s-a schimbat niciodată, atunci trebuie să cred că ai avut alt motiv să te opreşti.

Aşteptă până când Tanner despachetă încă un sandviş şi muşcă din el, înainte de a răspunde. Vorbi spre valurile care se spărgeau la şapte metri sub stâncă, fără a întoarce capul către ea.

— Când te-am sărutat pria oară, am ştiut că-mi puteam pierde uşor capul după tine. La vremea când te-am avut goală sub mine, începusem să-mi dau seama că riscam să-mi pierd şi

inima.

Fără s-o privească, îi luă mâna într-a lui, înlănţuindu-şi degetele printre ale ei.

— Cred că, atunci când am descoperit că erai fecioară, am fost atât de conştient de faptul că puteam să mă pierd cu totul în tine, încât m-am folosit de asta ca de o scuză ca să scap până nu era prea târziu.

Poate pentru că această dezvăluire o făcea să se simtă mai curajoasă, sau poate din cauza frustrării fiindcă era lipsită de bucuria pe care o găsise în braţele lui, Abby vru să afle mai mult şi tocmai se pregătea să-l întrebe ce anume-l făcuse să-şi mute gândul, când Tanner îi luă sandvişul şi i-l ridică la gură. Îi acceptă sugestia de a schimba subiectul şi, după ce mânca în tăcere câteva minute, începu să-i povestească despre Samuels, înainte ca el să întrebe din nou.

— M-am dus în Scoţia ca s-o caut pe femeia care desenează schiţele acelea minunate ale lacurilor de lângă Dornic. Sunt în creion şi peniţă, şi mă gândeam că s-ar vinde bine în seturi – originalele, nu-ţi fie cu supărare. Încă n-a ajuns la un nivel comercial destul de ridicat ca să vândă cópii imprimate.

Tanner deşurubă capacul termosului cu apă, iar Abby bău

prelung înainte de a i-l înapoia.

— Oricum, ştiam că Samuels era pe urmele mele fiindcă-l zărisem la un hotel din Edinburgh. Eram destul de sigură că nu ştia ce căutam, totuşi, şi nu mi-am făcut griji când m-a urmărit în continuare. M-am dus la castelul local, Eilean Donman, iar de-acolo am mers cu maşina cât mai putut de mult pe un drum de ţară până la Loch Long, ca să văd dacă-mi vine vreo idee cu alte vederi care ar da bine într-un set de şase sau opt gravuri. N-am crezut că putea să descopere ceva ţinându-se după mine până acolo.

— Eşti sigură că te-a urmărit?

— Mhm…

Abby dădu din cap şi deschise punga cu cartofi prăjiţi oferită de Tanner.

— N-a prea putut să se ascundă, drumul fiind necirculat, nici chiar în toiul sezonului turistic. Cred, totuşi, că n-ar fi trebuit să-l provoc. Probabil că asta l-a determinat s-o facă.

— Să facă ce, Abby?

Îi auzi nota implacabilă din glas, care sugera că n-avea de gând s-o întrebe de două ori acelaşi lucru. Totuşi, îl lăsă să mai aştepte puţin, în timp ce depăna povestea.

— După ce am umblat puţin pe coline, m-am hotărât să

fac o plimbare pe malul lacului. Era încă lumină, şi mi-am spus că o vedere a satului Conera, văzut peste lac, ar putea fi un bun subiect pentru o altă gravură.

Gesticulă cu un cartof prăjit prin aer, la auzul comentariului nearticulat al lui Tanner despre mica ei plimbare.

— Poţi crede ce vrei, Tanner, dar am ajuns la concluzia că dacă Samuels era atât de prost încât să mă urmărească toată ziua numai pentru pentru a deduce ce căutam, atunci merita să se foiască puţin. Oricum, am pornit în direcţia aia şi, când am văzut că nu se ţinea după mine, am presupus că se săturase şi plecase.

— Şi plecase?

— Vategoric. Când am ajuns înapoi în locul unde-mi lăsasem maşina, era aproape întuneric. Din păcate, îmi dezumflase toate cauciucurile.

Înălţă o sprânceană spre Tanner, complice.

— Am dedus că angajatul tău o făcuse ca să se răzbune pentru că-şi pierduse vremea din cauza mea.

În ochii lui Tanner scăpără o furie tenebroasă şi ameninţătoare, dar când îi ceru să continue, tonul îi era blând:

— Şi acum, spune-mi despre câine.

Abby povesti grăbită, căci ceaţa din jur făcea dintr-odată

ca amintirile să devină prea reale, ca şi cum ar fi retrăit din nou noaptea aceea înspăimântătoare.

— A trebuie s-o iau pe jos prin întuneric, ceaţa se îndesea şi, la o cotitură, am greşit drumul şi m-am rătăcit. Câinele m-a găsit peste două ore.

Tremura, şi se refugie în braţele lui Tanner, când acesta o strânse la piept. N-o mai întrebă nimic, şi nici ea nu mai continuă.

Îi trecu prin minte că Tanner n-ar fi avut motive s-o consoleze dacă n-ar fi autorizat de la bun început eforturile lui Samuels. Se desprinse din îmbrăţişarea lui, privindu-l încruntată:

— Îţi pare rău doar pentru că aventura asta a scăpat de sub control? Dacă aşa te gândeşti, atunci poate era bine să fi fost în Thailanda când Samuels m-a denunţat la aeroport că făceam trafic de heroină. Cred c-am noroc că nu mi-a strecurat ceva, să gsească ăia asupra mea, fiindcă atunci aş fi fost acum sau tot acolo, sau moartă, graţie idiotului tău de subaltern.

Chipul lui Tanner păli brusc, ca şi cum cineva l-ar fi atins cu o baghetă magică. Închise ochii şi rămase la fel de nemişcat ca stânca pe care stăteau. Nu încercă să vorbească, nici s-o atingă – părea nici măcar să nu mai respire.

— Acum e prima oară când auzi toate astea, nu-i aşa, Tanner?

Tanner deschise ochii, iar Abby văzu ceea ce ascunsese, ceea ce părea incapabil să controleze. În adâncurile lor aprinse se luptau oroarea şi furia, într-o pasiune emoţională atât de intensă încât, dacă în locul lui Tanner ar fi fost alt bărbat, Abby s-ar fi îngrozit.

— Îţi jur, Abby, că n-am ştiut nimic.

Glasul îi era aspru şi spart, făcând fiecare cuvânt să sune ca un efort supraomenesc.

— Nimeni din slujba mea n-are voie să se amestece în niciun fel în problemele tale. Le-am spus clar, cu ani în urmă, că orice lovituri sub centură rămân strict între noi doi. Tot ce-a făcut Samuels, a făcut de capul lui.

Îi ridică bărbia cu încheietura mâinii, blândeţea gestului contrastând cu ferocitatea din privire.

— Cum te poţi îndoi de mine când încă mai vrei să te ating, Abby? Cum suporţi apropierea mea, dacă mai crezi că i-aş permite cuiva să-ţi facă vreun rău?

Abby fu nevoită să-şi înghită nodul din gât, înainte de a răspunde:

— În adâncul meu, am ştiut dintotdeauna că nu aveai

niciun amestec. Poate că m-am agăţat totuşi de ideea asta, fiindcă altfel n-aş fi putut să egalez scorul.

— Şi era atât de important?

— Da.

— De ce, Abby?

— Fiindcă era singurul lucru pe care-l aveam între noi, Tanner. Dacă nu te puteam înviui pentru faptele lui Samuels, mă îndoiesc că aş fi avut curaj să te târăsc tocmai până-n Irlanda.

Mâinile i se strânseră în jurul antebraţului lui, ca şi cum ar fi fost un colac de salvare.

— N-aveam idee dacă-ţi mai aminteai, măcar, noaptea aceea la Aspen, necum dacă te mai interesa să continuăm de unde rămăseserăm. Trebuia să găsesc o scuză, dacă ieşea ceva prost – mândria, una, alta… Înţelegi tu.

Pe buzele lui pluti o undă de zâmbet.

— Trei ani n-am încetat să te doresc, fetiţo. Talentele mele actoriceşti trebuie să fie mai mari decât credeam, dacă încă mai erai nesigură cum aş reacţiona la orice invitaţie din partea ta. Încă nu ţi-ai dat seama că aş fi venit în Irlanda chiar şi dacă nu mă ameninţai?

— Secretara ta m-a crezut.

— Fiindcă avea experienţa a trei ani de alergat după

locuri rezervate la avion şi te miri ce, de fiecare dată când mă hotăram s-o iau la fugă după tine. Ai condiţionat-o bine.

Fără să aştepte niciun răspuns, începu să bage resturile şi gunoaiele la loc în pungă. Apoi sări jos pe nisipul bătătorit şi o ajută să-l urmeze. Unul lângă altul, porniră înapoi spre hotel.

Ajunseseră la jumătatea drumului, când Abby îl întrebă:

— Ce-ai de gând să faci cu Samuels?

— L-am şi concediat…

— L-ai concediat?!?

Îl privi surprinsă. Se aşteptase la aşa ceva în ajun, când furia lui răbufnise doar la o simplă menţionare a incidentului, dar nu ştia că Tanner o făcuse încă înainte de a afla de la ea toată povestea.

— Hmm…

Tanner îi înhăţă mâna, zâmbindu-i.

— Din păcate, se pare că m-am cam pripit. Acum va trebui să-l caut şi să mă asigur că a înţeles cât de rău a rasolit-o.

— Nu ţi-am povestit toate astea ca să înscenezi o răfuială macho, Tanner.

— Nicio grijă, Abby. N-am să fac nimic ce n-ai face şi tu în locul meu. Apropo de care – nici n-am apucat să ţip la tine, nu-i aşa?

— Nu, iar acum n-am timp de chestii de-astea.

Îşi trase mâna dintr-a lui, grăbind pasul peste iarba îmbibată de apă.

— Am de dat câteva telefoane. Ne vedem la cină.

Ajunsese aproape de uşa din faţă, când se întoarse şi adăugă:

— Nu fi prea aspru cu Samuels. Dacă noi doi nu-i dădeam exemplu, nu i-ar fi venit ideea.

Tanner o lăsă să plece fără s-o contrazică, ştiind că s-ar fi tulburat dacă ştia cât de macho intenţiona să se poarte cu Samuels. Între timp, se hotărî să-şi calmeze agresivitatea printr-un jogging. Poate că, după ce alerga patru sau cinci mile, avea să găsească o modalitate de a-l pedepsi pe individ cât mai aspru, fără ca, totuşi, să-l omoare.

* * *

Avu nevoie de opt mile, urmate de cincizeci de lungimi de bazin în apa cu conţinut dens de clor, pentru ca Tanner să-şi controleze rezonabil emoţiile. Revenit în apartament, îşi scoase slipul şi, căscând fără niciun alt motiv decât acela că ceasul biologic îi era încă dereglat, intră în baie. Suportă biciuirea

înţepătoare a stropilor reci ca gheaţa până când îi ieşi din minte ideea de a trage un pui de somn.

Un ciocănit sonor în peretele de sticlă al duşului îi făcu mâna să alunece pe maneta duşului. Surprins, trase instinctiv de bară, pentru a fi bombardat de o ploaie destul de fierbinte pentru a dezintegra coaja de pe o roşie. Înjurând zgomotos, împinse cu umărul uşa şi sări pe gresia răcoroasă.

O văzu pe Abby zâmbindu-i din uşă, cu braţele împreunate sub sâni şi picioarele încrucişate la glezne. Halatul de mătase îi era încheiat până sub gât, iar în jurul capului îşi înfăşurase un prosop, ca un turban.

— Ce e, Tanner? Nu suporţi căldura?

Tanner luă un prosop şi-şi înfăşură şoldurile cu el, apoi întinse cu grijă mâna în boxă şi opri apa. Când o privi, Abby continua să zâmbească.

— Ce naiba, Abby, dacă nu vrei să faci dragoste cu mine, ajunge să spui. Mi-e bine şi fără să-mi opăresc testiculele… sau alte organe la fel de importante, mormăi el printre dinţi, pivindu-şi picioarele roşii ca racul şi cam umflate. Se abţinu să-şi vâre mâna sub prosop, în căutarea unor vătămări similare. Înhăţând încă două prosoape de pe bară, le aruncă pe jos ca să absoarbă apa.

— Dacă n-ai chef de companie, spuse ea cu un accent ironic, tărăgănat, ar fi trebuit să încui uşa.

— *Touché.*

Tanner o privi încruntat, străduindu-se să-şi stăpânească amuzamentul. N-ar fi fost tocmai bine să-i dea de înţeles cât se bucura când marca Abby câte un punct.

— Vrei ceva anume, sau e doar o vizită de curtoazie?

Tanner se rezemă cu un umăr de peretele răcoros, măsurând-o cu privirea. Halatul nu reuşea să-i ascundă curbele, iar prin material i se distingea conturul vag al sfârcurilor.

— Am venit ca să ţi le-aduc pe astea, spuse ea, scoţând un set de chei din buzunar. Mă gândeam că poate te întrebai unde dispăruseră.

Tanner zâmbi alene.

— Păcat. Sperasem că ai venit ca să mă sileşti să fac dragoste cu tine.

Obrajii lui Abby se îmbujorară, dar răspunsul el fu atât de rece încât Tanner se întrebă dacă nu cumva căldura din baie era cauze roşeţii.

— Mai e doar o oră până la cină, Tanner.

— Putem pune deşteptătorul.

— Tocmai m-am spălat pe cap. Am părul încă umed.

— Şi eu, dar dacă ne vârâm repede sub pătură, n-o să răcim.

— Mai am puţină treabă.

Degetele ei îi cuprinseră coatele, în timp ce zâmbetu-i devenea cam forţat.

— Şi-n plus, azi după-amiază m-ai pus pe gânduri. Încă mai meditez.

— Vrei să vorbim despre asta?

Foarte încet, Abby clătină din cap:

— Cred că tocmai aici greşim, Tanner. Tot timpul, numai vorbe, vorbe, vorbe…

— Sărutările îmi cam scapă de sub control. Vorbitul e mai sigur.

Expresia ei frustrată îi trezi dorinţa s-o ia în braţe şi s-o ţină strâns până când din minte i se risipea orice gând.

— N-am să-ţi fac niciun rău, Abby, spuse el încet, deşi nu-şi putu stăpâni un zâmbet uşor răutăcios. Cel puţin, nu ca data trecută.

Îi ajunse la urechi foşnetul alb al unei respiraţii, apoi vocea lui Abby:

— Nu cred că pot face asta – nu cu tine.

— De ce nu cu mine?

— Fiindă mă doreşti toată, şi nu ştiu dacă vreau să mă dăruiesc atât de complet. Nici măcar nu ştiu dacă pot.

Ezită, apoi clătină din cap, neputincioasă.

— Poate mi-ar fi mai uşor cu alt bărbat, care n-ar aştepta acelaşi lucru de la mine.

Tanner îşi păstra calmul din ce în ce mai greu.

— Fă-ne la amândoi o favoare şi nu vorbi despre alţi bărbaţi.

O sprânceană a lui Abby se arcui, cu surprindere.

— Gelos?

— Posesiv.

Tanner îi surprise privirea uimită şi i-o susţinu.

— Îţi place, nu-i aşa?

— Da…

Orbeşte, Abby căută un lucru care să se agaţe, iar degetele îi cuprinseră marginea uşii.

— Parcă spuneai că vorbele sunt mai sigure decât sărutările. Sinceră să fiu, când spui asemenea lucruri, mă simt cam la fel ca atunci când mă săruţi, iar eu ard toată pe dinăuntru.

— Atunci, cred că am putea să amânăm sărutările şi vorbele până când cel puţin unul dintre noi îşi va lua nişte haine pe el. Chiar acum, barierele dintre noi sunt prea fragile. Pot să se

destrame.

— Se poate şi mai rău.

— Vreau să fii convinsă, nu doar excitată.

Tanner îşi strânse pumnii pe lângă trup, trăgând aer în piept, adânc, purificator.

— Vreau să fii foarte sigură, pentru că după ce facem dragoste, nimic nu va mai fi la fel. Şi acum, usucă-ţi părul şi îmbracă-te. Ne putem întâlni în bar, să bem ceva înainte de cină.

Capitolul 7

— Aici eraţi! Cât mă bucur!

O mână durdulie îl bătu pe umăr, iar Tanner avu la dispoziţie cam două secunde ca să-şi şteargă nemulţumirea de pe faţă, înainte de a întoarse capul spre doamna Browning. Femeia stătea lângă scaunul din faţa lui, într-o rochie de poliester galben cu imprimeuri care-i cădea larg peste curbele plie. Părul ei roşu ca morcovul fusese aranjat rudimentar într-o pieptănătură care arăta cam ca o încrucіare într-un fagure şi un cuib de păsări. Ochelarii Harlequin îi atârnau de un lanţ albastru cristalin la gât, iar pe deget avea un inel care arăta ca o ciosvârtă de ciment.

Tanner ghici imediat că aştepta o invitaţie.

Stăpânindu-şi un geamăt, se ridică şi ocoli masa, pentru a trage scaunul. Până când femeia se aşeză, Tanner nu reuşi să găsească o scuză ca să plece, aşa că se rugă ca ospătarul să-i aducă mai repede cafeaua.

— Nu pot suferi să ia micul dejun sigură, domnule Flynn – nu sunteţi de aceeaşi părere?

Tanner mormăi afirmativ, iar doamna Browning zâmbi radios de plăcere.

— Şi unde-i în dimineaţa asta scumpa domnişoară Roberts? Mai doarme?

— Nu ştiu, doamnă Browning. N-am trecut pe la ea prin cameră.

— Dar eu credeam…

Femeia se întrerupse, iar roşeaţa din obrajii ei îi dădu lui Tanner o anume satisfacţie. Când înhăţă lista de bucate din mijlocul mesei şi se ascunse după ea, Tanner nu avu nicio remuşcare.

La drept vorbind, doamna Browning nu era de vină că-i crezuse colocatari. Abby nu făcuse nimic pentru a risipi impresia că erau un cuplu în cel mai intim sens al cuvântului, cu o seară înainte, când i-o prezentase pe femeia mai în vârstă ca pe

o profesoară pensionară din Derry care avea nişte veri de gradul trei în California, dar nu-i întâlnise niciodată. Tanner îşi drese glasul şi alese un subiect garantat s-o atragă pe doamna Browning de după listă.

— Aseară aţi spus că vreţi să exploraţi azi abaţia Rathmullan.

Doamna Browning îl privi peste listă, apoi se hotărî să accepte ramura de măslin şi dădu din cap viguros:

— I se spune abaţie, dar de fapt a fost mănăstire – nu-i acelaşi lucru, să ştiţi! Are o anumită legătură cu hotelul, prin intermediul episcopului Knox – neamul Knox a fost iniţial proprietarul acestui loc, cum nu mă îndoiesc că ştiţi – şi a convertit…

În următoarele treizeci de minute, Tanner îşi descoperi remarcabile aptitudini de a da din cap, aruncând pe ici, pe colo, câte un „m-hmm” sau „nu mai spuneţi!” tocmai la momentu potrivit, fără să-şi ia gândurile de la Abby.

La gândul zilei care-l aştepta, îl pătrundea un sentiment de nerăbdare dulce. Se simţea atât de bine încât, când doamna Browning îşi termină repertoriul de informaţii despre Rathmullan, o întrebă despre gogoloiul de ciment de pe deget.

În următoarele cincisprezece minute, Tanner află destule

despre căderea Zidului din Berlin ca să umple un manual de istorie.

* * *

Tanner nu ştia ce era mai rău: descreşterea continuă a vizibilităţii, sau scârţâitul ştergătoarelor de parbriz care se vădeau tot mai incapabile să-şi facă datoria.

Tărăboanţa se zgâlţâi din nou, iar Tanner o înjură pentru a suta oară pe Abby şi meticulozitatea ei. Ştiuse că exista doar o singură agenţie de închiriat maşini şi era clar că vorbise cu ei. În locul jaguarului, primise o cutie pe roţi, cu motorul doar puţin mai puternic decât cel al maşinii de tuns iarba pe care o văzuse slăbătând peluzele de la Rathmullan House. Acum, după opt ore de hurducături pe drumuri de ţară şi, pe alocuri, câte o porţiune de şosea, Tanner nu mai era convins că o maşină de tuns iarba nu i-ar fi fost mai folositoare. Atunci, măcar, ar fi fost doar ud leoarcă, nu şi înghesuit în interiorul impsibil de mic, cu genunchii lângă urechi şi nasul lipit de parbriz.

Telefonul mobil de pe scaunul alăturat, iar Tanner răspunse fără să-şi schimbe poziţia:

— Mda?

— Unde Dumnezeu eşti? Dacă n-ajungi aici mai repede, o să pierzi ceaiul, Tanner.

Glasul lui Rory se auzea sonor şi limpede din telefonul mobil închiriat de la agenţie. Măcar un aparat de bună calitate reuşiseră să-i ofere.

— Dacă rabla asta nenorocită nu-nvaţă să-noate, am să pierd şi cina.

Tanner îşi retrase puţin capul, ştergând cu antebraţul condensul de pe parbriz. Întrezări un indicator care anunţa intrarea în oraşul Killarney, înainte ca geamul să se aburească din nou.

— Ţi-am făcut rost de o cameră lângă a lui Abby, spuse Rory. Ambele sunt la etajul cinci. Mari, frumoase, dar cred că oricine vine aici are condiţii de lux. Hotelul se închide pe timpul iernii, săptămâna viitoare, iar acum e aproape gol.

— Comunică?

— Poftim?

— Cemerele, Rory. Comunică între ele?

— Îmi pare rău, băiete. N-au asemenea dulcegării.

Tanner nu-l putea suferi pe Rory când vorbea ca slubjaşul civil pedant pe care-l păzise într-una din vieţile lui anterioare.

— Veci cum poţi afla ce program are mâine. N-am chef

să mai petrec încă o zi jucându-mă de-a prinselea.

— M-am uitat deja prin maşina ei, şi n-am găsit nimic de folos. Cred că i-aş putea căuta în cameră, cât sunteţi la cină, dar am senzaţia că i-aş viola intimitatea fără niciun motiv. M-am angajat s-o apăr, nu s-o spionez.

— Nu fă acolo ce-ţi spun şi nu-ţi mai face griji cu intimitatea ei. Nu maşina *ei* a fost tractată azi dimineaţă, mârâi Tanner.

Rory râse, apoi descrise felul cum îşi schimbase înfăţişarea, ca s-o inducă în eroare pe Abby.

Tanner nu era impresionat. Vopsitul părului în blond şi aplicarea unor ochelari nu păreau de ajuns, dar presupunea că vărul lui ştia ce făcea. Spunându-i lui Rory să trimită o barcă de salvare dacă nu apărea în următoarea jumătate de oră, aruncă telefonul la loc şi se concentră să se orienteze printr-un oraş care – după numărul anmunţurilor poliglote pe care le vedea în vitrine – îmbrăţişase turismul cu pofta leilor din Colosseum.

* * *

Tanner îl zări pe Rory aşezat la barul cu furnituri de alamă din salon. Părul, de un şaten deschis, îi era pieptănat pe

spate şi uns cu briantina pe care o folosesc bătrânii în loc de gel, iar mustaţa care-i acoperea buza de sus părea să aibă mare nevoie de o întâlnire cu pieptenele şi foarfecele. Travestiul, completat cu un costum uzat şi nişte ochelari cu rame de sârmă, avea efect, pentru că era destul de simplu ca să fie credibil şi reuşea să-i schimbe complet fizionomia. Până când Abby se prindea – *dacă* se prindea vreodată – Tanner spera să afle destul despre Yoshimoto ca să-l neutralizeze.

Clipi din ochi la vederea uluitoarei metamorfoze a lui Rory, apoi nu-l mai luă în seamă, pentru că Abby era aşezată la o masă din apropiere, în compania altui bărbat – în vârstă cam de zece ani, după cum arăta. Când îl văzu pe Tanner, în ochi îi apăru o lucire răutăcioasă.

— Ai întârziat, Tanner.

— Am dormit prea mult. Trebuia să mă trezeşti când ai… plecat, spuse el.

Abby nu era chiar atât de calmă pe cât se prefăcea.

— Trebuia să-mi găsesc pe altcineva cu care să mă joc, spuse ea, arătându-l pe bărbatul de la masă.

Tanner se stăpâni, privind blajin spre tânărul pe care întreruperea părea să-l nemulţumească enorm.

— Pot să vă ofer ceva de băut?

Tânărul clătină din cap, apoi puse pe masă o carte de joc cu cuvântul „Invers” scris pe ea.

— Un vin de Xeres, te rog, spuse Abby, privindu-şi alarmată cărţile. Luă o altă carte din pachetul de pe masă, în timp ce Tanner se ducea să aducă de băut.

În cele câteva secunde cât Tanner stătuse întors cu spatele, Rory dispăruse, probabil urcându-se la etaj, ca să cotrobăiască prin camera lui Abby. Tanner comandă un vin de Xeres şi un whisky irlandez pentru el, şi se întoarse tocmai la timp pentru a-l vedea pe tânăr trântind un joker multicolor, provocând un geamăt deznădăjduit din partea lui Abby.

— Doi la doi, domnişoară, spuse el. Cred că n-aveţi timp pentru o partidă decisivă? o întrebă, privind-o cu ochii rugători ai unui căţel care cere să fie scos „la plimbărică”.

— Încă una, Elliot, spuse ea, amestecând cărţile. Pe urmă, am puţină treabă cu domnul Flynn. Mor să aflu ce s-a întâmplat cu motorul lui trăsnet.

„Motor trăsnet”? Abby îşi adapta limbajul mai uşor decât el. Tanner se relaxă pe scaun, în timp ce Elliot îl privea curios.

— Ce fel de motor trăsnet, domnule?

— Un Jaguar.

— Aţi pierdut un Jaguar?

Ochii băiatului se dilatară de neîncredere şi deznădejde.

— Când? Unde? Cum?

— Azi dimineaţă, lângă Rathmullan, şi nici nu-s sigur cum.

Tanner nu-l deziluzionă, recunoscând că nici nu fusese maşina lui. Fără a-şi la ochii dinspre cărţi, Abby spuse:

— Totul e bine când se termină cu bine.

— Adică?

— Ai ajuns aici, nu?

Întinse mâna şi-i ridică bărbia cu nodurile degetelor, silind-o să-l privească.

— Pe lângă maşina cu care-am fost eu nevoit să străbat toată Irlanda, un Volkswagen ar arăta ca o limuzină de lux. Scârţâitul pe care l-ai auzit când ai intrat a fost al genunchilor mei. Încă-şi mai revin din starea de şc.

— Era chiar atât de mică?

Tanner dădu din cap.

— Mă tot loveam cu nasul de parbriz. Şi se târa ca melcul.

— Nu te-ai uitat la motor să vezi ce problemă avea?

— Mi-a fost frică să nu se înece hamsterii dinăuntru.

Coborî mâna şi gustă din pahar. Whiskey-ul irlandez de

malţ îi trimise fiori de mulţumire până-n vârfurile picioarelor şi al nasului.

— Aţi adus hamsteri, domnule? întrebă Elliot. Pot să-i văd şi eu?

Abby lăsă capul în piept, răpusă de chicoteli. Tanner îi explică băiatului cu răbdare că în hotel nu era permis accesul animalelor. Dezamăgit, Elliot reveni la discuţia despre Jaguar.

Când Abby ridică privirea, avea ochii înlăcrimaţi de râs, iar nasu-i arăta ca şi cum ar fi făcut cunoştinţă cu acelaşi parbiz ca al lui Tanner. Acesta din urmă scoase o batistă din buzunarul de la piept şi i-o oferi.

Abby luă batista, spunându-şi că niciodată nu mai văzuse acea latură delicios de capricioasă a lui Tanner. Rezervele li se risipiseră, cel puţin pe moment. Voia să găsească o soluţie de a le alunga pentru totdeauna.

Se şterse la ochi şi tocmai se pregătea să-şi sufle nasul, când mirosi batista şi ridică o s-o vadă mai bine.

Tivul era cusut de mână – foarte iscusit – iar pânza părea să i fost ţesută cu o migală de care războaiele electrice pur şi simplu nu eru în stare.

În ochii lui Tanner se ivise o expresie extrem de suspicioasă.

— De unde ai batista asta? îl întrebă ea.

— Din buzunar.

Abby se încruntă.

— Înţelegi la ce mă refer.

După o scurtă ezitare, Tanner ridică din umeri.

— Cred că n-are nicio importanţă. Nu mai contează.

O durea doar puţin, presupunerea lui că nu mai erau concurenţi. Apoi, Abby îşi aminti că mai aveau câteva săptămâni la dispoziţie şi simţi o căldură încurajatoare.

— Ia zi, Flynn, de unde-ai găsit-o, şi cum de n-ai vândut-o?

— Mătuşa mea îmi trimite câte o jumătate de duzină la fiecare Crăciun. Niciodată n-am întrebat-o de unde le are.

— Nu-ţi stă în fire să laşi să-ţi scape o asemenea ocazie, replică ea, inspectând din nou pânza irlandeză fină. Nicio clipă nu mi-a trecut prin minte, când am ales Irlanda pentru…

Ezită, amintindu-şi că nu erau singuri.

— …pentru vacanţa asta. Cred că nu m-am gândit la familia ta. Mai ai multe rude pe-aici cu care ţii legătura?

— Câteva, zâmbi enigmatic Tanner.

— E rândul dumneavoastră, domnişoară.

Elliot renunţase să mai afle detalii despre Jaguar, aşa că

Abby renunţă – pentru moment – să-l mai descoase pe Tanner şi trânti un patru roşu peste unul galben.

După cinci minute şi o înfrângere ruşinoasă, îl privi pe Elliot cum se îndepărta prin încăpere, înapoi spre părinţii lui.

— Sper să nu creadă că l-am lăsat să câştige, spuse ea, ridicând privirea spre ochii calzi ai lui Tanner. Copiii că el nu suportă să învingă necinstit.

— Cred că puţin i-ar fi păsat, atâta vreme cât a jucat cărţi cu o femeie frumoasă.

Complimentul o surprinse, făcând-o să se eschiveze instinctiv.

— M-ar fi părăsit pentru hamsterii tăi fără să stea o clipă pe gânduri. Şi-n plus, e prea mic ca să-i pese cum arată o femeie.

Tanner zâmbi.

— Ce e, Abby? Te stânjeneşte complimentul, sau faptul că nu eşti sigură cât de serios a fost?

— Scuteşte-mă, Tanner.

Abby luă o înghiţitură de vin, dorindu-şi să fi comandat o băutură mai tare.

— Femeile cu care pari tu să-ţi petreci mai tot timpul arată întotdeauna trăsnet. În comparaţie cu ele, eu nu pot fi

calificată decât cel mult „drăguţică”.

— Îţi stă destul de bine drăguţică, răspunse el binevoitor, dar nu la astra mă refeream. Niciodată n-am fost conştient că eşti frumoasă, până-n seara aia când te-am văzut jucând domino la Winnipeg, cu bătrânul ăla. Era în ziua de Sfântul Patrick, toţi dansau, beau şi se distrau, iar tu stăteai cu un moşneag de trei ori cât vârsta ta, părând să te simţi mai bine ca oricând.

Abby îşi amintea clar noaptea aceea. Se străduise să-l evite pe Tanner şi fusese răsplătită cu compania fermecătoare a unui om care trecuse prin toate, le văzuse pe toate şi le făcuse pe toate – şi încă nu se oprise.

— Se numea Harry, spuse ea, şi ai dreptate: mă simţeam extraordinar.

— Se vedea.

Apoi, Tanner schimbă subiectul, făcând să i se taie respiraţia.

— Îmi vine să te bat la fund pentru ce mi-ai făcut cu Jaguar-ul.

— Nu cred c-ai s-o faci…

Ochii lui se întunecară dintr-odată.

— Dacă-mi mai faci o figură ca asta, să ştii c-am să ţi-o plătesc, Abby. Te voi duce într-un loc ferit, unde-am să te

răstorn pe genunchi şi…

— N-ai fi în stare! îl întrerupse ea, înroşindu-se ca focul.

Tanner continuă ca şi cum n-ar fi auzit-o. Glasul lui deveni mai gros, mai tăgărănat şi mai senzual, făcând s-o străbată un fior fierbinte.

— …şi-am să fac tot ce vreau, fetiţo, iar după ce-ţi trece spaima că nu mai eşti stăpână pe situaţie, ai să-ţi dai seama că vulnerabilitatea poate fi foarte păcută. Am să te mângâi, am să te ating în feluri care te vor face să-ţi vină să ţipi şi să plângi şi să mai ceri. Iar când degetele mele vor fi umezite de reacţiile tale, şi vei ajunge doar la un pas de a-ţi pierde minţile…

Făcu o pauză, clătinând din cap.

— Când vei ajunge atât de aproape, fetiţo, am să te duc în baie şi-am să te las să sfârâi sub un duş rece.

— Ce…!? chităţi ea gâtuit, după care se uită vinovată prin jur; noroc că nimeni nu le dădea atenţie. N-ai fi în stare!

— Să te ating aşa? Ba sigur că aş fi în stare.

Fierbinţeala care i se aduna între coapse o umplea cu o îndrăzneală nepăsătoare de care Abby nu se crezuse capabilă. Îşi linse buzele şi se aplecă spre el, atât de aproape încât îi simţea pe gură căldura respiraţiei.

— Mă referam la partea cu duşul.

Ochii lui Tanner se înnegurară, devenind aproape negri.

— În locul tău, m-aş gândi mai bine înainte de a fura din nou maşini.

Abby era convinsă că avea să se gândească. Avea să se gândească foaerte serios. Atenţia îi coborî spre sfârcurile sânilor, care se întăriseră dureros, şi-şi ridică o mână ca să şi le calmeze, înainte de a-şi aminti unde se afla şi de făcea.

— Ce faci tu cu mine, Tanner?

— Se numeşte „preludiu”, Abby. Îţi place?

Inima lui Tanner bătea cu putere în piept. Fascinat, privi cum limba ei trandafirie lunecă din nou printre buze, înainte de a dispărea iar. Se hotărâse intenţionat s-o excite cu descrierile erotice ale consecinţelor unei bătăi la fund, dar nu se aşteptase la propria lui reacţie, aproape tot atât de dureroasă.

Nu-i scăpase mica mişcare a mâinii ei şi ştia prea bine ce voise să facă. Dacă şi-ar fi atins efectiv sânii, Tanner era sigur că nu s-ar mai fi putut stăpâni decât până reuşeau să ajungă la adăpostul unei uşi închise. Respirând încet, adânc, reuşi să-şi înfrâneze galopul inimii.

Abby încă nu-i răspunses, aşa că o făcu el în locul ei.

— Se vede clar că-ţi place. Aşa, aşteptarea va fi mult mai… interesantă.

— Cred… vreau…

O întrerupse, pentru că era clar că şi ea dorea acelaşi lucru, şi nu-i mai păsa de consecinţe.

— Hai să mergem la masă, fetiţo. După micul dejun cu doamna Browning şi prânzul mâncat dintr-un pachet care-mi tot aluneca între picioare, cred că meritǎm şi noi o cină cum se cade.

Abby îi luă mâna întinsă, ştiind că Tanner greşise în ajun, când îi spusese că nimic n-avea să mai rămâne la fel o dată ce făceau dragoste.

Toate se schimbaseră deja mai presus de orice bănuială, chiar dacă ea era singura care-şi dădea seama.

Capitolul 8

— Am observat un joc de domino în salon, spuse Tanner, în timp ce chelnerul le aducea cafelele. Joci des, sau partida cu bătrânul din seara aia a fost o situaţie excepţională?

— A fost o premieră. Harry m-a învăţat jocul.

Abby îşi puse lapte în cafea, şi amândoi priviră cum spirala de vanilie şi ciocolată se dizolva într-o nuanţă de caramel.

— Te-ar fi învăţat şi pe tine, dacă-l rugai.

— Am crezut că te refugiaseşi cu Harry lângă foc ca să mă ţii la distanţă.

— Şi pe tine, şi pe ceilalţi, zâmbi ea. Mi-a reuşit de minune, nu-i aşa? I-am spus că tocmai ieşiseşi dintr-un sanatoriu de bol mintale, unde fuseseşi internat după ce-l castraseşi pe amantul soţiei tale. Ca medic curant, eu îţi supravegheam comportamentul în public.

Zâmbetul ei se lăţi, când Tanner se foi incomod pe scaun.

— I-am spus că eram cam îngrijorată, pentru că deveniseşi destul de posesiv cu mine.

— Măcar un sâmbure de adevăr tot exista şi aici.

— De-asta m-ai urmărit azi?

Tanner stătu o clipă pe gânduri, apoi dădu din cap.

— Da, şi pentru că nu voiam să crezi că mi-a pierit interesul pentru mica noastră competiţie. Cum n-am ştiut din timp că urma să vin în Irlanda, ca să-mi pregătesc o listă de cumpărături, nu pot decât să încerc să mă ţin pe urmele tale. Totuşi, se pare că de data asta ai câştigat un avantaj considerabil.

— Fii serios, Tanner. Aproape toate succesele tale în achiziţii au constat în a afla ce aveam de gând, ca să mi-o iei

înainte. Nu văd ce s-a schimbat.

Scoase din poşeta învelită în satin negru un credit card. Tanner avu nevoie de câteva momente ca să-şi dea seama că era al lui.

— Pe ăsta când mi l-ai şterpelit?

— Aseară, când mi-am luat înapoi cheile. Amintindu-mi antecedentele tale de a face să ţi se piardă urma, m-am gândit că mi-ar veni bine la socoteală să-mi sărbătoresc victoria. Vorba aia: învinsul face cinste.

— Nu crezi că relaţiile noastre personale sunt destul de complicate şi fără să le amestecăm cu afacerile?

Înclinând capul, Tanner se gândi în câte alte feluri ar fi preferat să-şi petreacă timpul în loc de a o fugări pe Abby prin toată Irlanda.

— Poate că voiam doar să avem un subiect de discuţie la cină care să nu pârlească urechile ospătarului.

— De-asta te-ai ţinut pe lângă doamna Browning, pentru că te temeai să nu-mi petrec seara încercând să-ţi influenţez decizia?

Abby luă o sorbitură de cafea, apoi împinse ceaşca într-o parte.

— Nu, Tanner, figura cu doamna Browning a fost o

tactică de temporizare. Aseară, încă mai trăiam sub impresia că pot avea de ales în ceea ce ne privşte.

— Şi acum?

— Acum, că am avut timp să mă gândesc, ştiu care-i adevărul.

Îl privi în ochi, cu o expresie surprinzător de firmă.

— Ţi-am cerut să vii în Irlanda din motive strict personale. Nimic nu mă face să-mi regret decizia, nici chiar insistenţele tale că va trebui să-mi asum consecinţele.

— Vrei să spui că le accepţi?

Abby clătină din cap.

— Spun numai că nu contează. Vreau să fac dragoste cu tine, Tanner. E singurul lucru de care am fost sigură tot timpul.

— Eşti absolut sigură? întrebă el încet.

— Sunt sigură.

Clipi o dată din ochi, apoi adăugă:

— Altfel, nici n-aş fi început aventura asta.

Certitudinea ei îi provoca lui Tanner o plăcere pe care n-o cunoscuse decât cu ocazii foarte deosebite. Îi luă mâna într-a lui, peste masă.

— Trebuie să ştii un lucru despre mine, înainte de a merge mai departe.

— Şi anume? întrebă ea, înclinând capul. Nu cumva ceva în legătură cu toate acele femei…?

— Într-un fel, da.

Mâna lui o strânse şi mai tare pe a ei, în timp ce Abby încerca să şi-o retragă.

— Îţi mai aminteşti ce-am discutat în legătură cu presupunerile?

— Îmi amintesc că mi-era greu să urmăresc discuţia, zâmbi ea tremurător. Vrei să-mi spui acum că mă tachinai, doar?

— Dimpotrivă, încercam să te previn. Când un bărbat a fost celibatar atâta timp, te poţi aştepta ca primul lui orgasm să fie destul de pustiitor.

În ochii ei scăpără o lucire răutăcioasă, dar lui Tanner nu-i scăpă unda de regret din adâncuri.

— Cât de mult timp, Tanner? O săptămână, două cel mult?

— Trei.

Tanner făcu o pauză, uitându-se prin jur, apoi îi surprinse privirea, fără ai da timp să clipească.

— Trei ani, Abby, nu săptămâni.

— A…

Se lăsă o tăcere prelungită, apoi Abby întoarse mâna,

astfel că palmele li se uniră.

— În cazul ăsta, Tanner, să avem grijă. Ar fi păcat să fi suferit degeaba atâta timp.

Cuvintele ei îndrăzneţe îl făcură să râdă, apoi i se tăie respiraţia, când îl cotropi un val năprasnic de emoţii scăpate de sub control.

* * *

Abby tocmai se felicita că-şi depusese toate materialele importante în seiful hotelului, când observă un plic pe masă. Luându-l, îşi văzu numele scrise meticulos, cu litere de tipar groase. Un fior de neliniște îi străbătu şira spinării, când îşi aminti că ultima oară văzuse acel scris pe un mesaj de la Yoshimoto.

— Cum Dumnezeu a aflat unde sunt? se întrebă ea cu voce tare, apoi ţistui din limbă, amintindu-şi de urmele pe care le lăsase pentru Tanner. Probabil că Yoshimoto telefonase la Rathmullan şi aflase informaţiile la fel ca Tanner.

Aruncând plicul la coş fără să-l deschidă, Abby porni spre uşă. Nu intenţiona să lase presiunile lui Yoshimoto să-i strice seara. Era mult mai interesant să se întrebe cum ajunsese

scrisoarea în camera ei de hotel, şi să caute o soluţie pentru a-l menţine pe Tanner pe urmele ei, fără a-i da şi lui Yoshimoto posibilitatea de a face acelaşi lucru.

Deschise uşa cuştii de fier forjat rămase din Al Doilea Război Mondial şi apăsă pe butonul parterului. Când liftul nu se urni, verifică dacă închisese bine uşa şi văzu un obiect vârât în colţul acesteia. Reuşi să-l smulgă, iar uşile interioare se închiseră de la sine, cu o clipă înainte ca ascensorul să-şi înceapă coborârea. Văzu că ţinea în mână un plic de chibrituri gol, cu inscripţia Rathmullan House pe copertă.

— Ciudat…! murmură ea, întrebându-se care dintre clienţi trecuseră pe la Rathmullan House.

Chiar atunci, luminile se stinseră.

— Acum ce mai e???

Exasperată, încercă să-şi amintească dacă butoanele erau în stânga sau în dreapta. Tocmai întindea mâna, când cabina încetini şi se opri. Nesigur, Abby pipăi în faţă, căutând uşa exterioară. Palma ei simţi metalul neted şi rece. Împinse uşor, iar uşa se deschise într-un întuneric doar o idee mai puţin dens decât cel din cabină.

Întorcându-se spre stânga, cât putea de precis, Abby îşi strânse poşeta sub braţ şi întinse mâna cealaltă, pentru a se feri

de orice obstacole, după care porni.

Făcuse câţiva paşi şi tocmai începea să se orienteze, când podeaua îi fugi de sub picioare, lăsând-o să cadă cu capul înainte, în gol…

* * *

Tanner lăsase în urma lui salonul luminat de lumânări şi alerga deja prin beznă spre lifturi, când auzi ţipătul lui Abby. Nu se întrebă cum de o recunoscuse. Fugi într-acolo, strângând într-o mână lampa cu gaz pe care o luase de pe o masă, iar în cealaltă, o cutie de chibrituri. După colţ, goni pe coridor spre scară şi urcă treptele câte trei, până pe palierul de la jumătate, în mijlocul căruia zăcea Abby, pe spate.

Frânându-şi fuga printr-o ciocnire îndesată de perete, Tanner îngenunche lângă ea. Un examen rapid şi superficial dezvălui că niciun braţ sau picior nu-i stătea în vreo poziţie anormală, şi nici nu se vedea sânge. Mişările pieptului arătau că respira aproape normal.

Tanner apropie lampa de faţa ei şi descoperi că ţinea ochii deschişi, privindu-l.

— Auzi, amice, ai un foc?

Deschise gura pentru a-i reproşa cuvintele sarcastice, apoi îşi dădu seama că era modul ei de a-l anunţa că nu păţise nimic. Ar fi preferat un simplu „N-am nimic”, dar la Abby nimic nu era simplu.

— Dumneavoastră aţi ţipat, domnişoară? replică el, încercând să-i imite ironia.

— Îmi cer iertare. Treptele mi-au fugit de sub tălpi, în întuneric.

De pe buze i se desprinse un chicotit.

— Bine că nu m-ai călcat în picioare, Tanner. Trebuie să recunosc că am fost cam îngrijorată, când am auzit o turmă de elefanţi apropiindu-se în goană.

— Dacă nu voiai să mă grăbesc, ar fi trebuit să ţipi pe alt ton. Aşa, mi s-a părut c-am detectat o subtilă notă de urgenţă…

Tanner puse lampa lângă capul ei şi trase adânc aer în piept, încercând să-şi recapete calmul.

— Am să ţin minte, data viitoare când mai cad pe vreo scară.

Lui Tanner nu-i mai ardea de glumă. Aplecându-se spre ea, fără s-o atingă, îi spuse:

— Am nevoie de o mică asigurare, Abby. Eşti sigură că n-ai păţit nimic?

— M-am îndoit, Tanner, nu m-am rupt. Ai încredere-n mine, am tras căzături mult mai rele decât asta, pe pârtiile de schi.

— Atunci ridică-te până nu chem salvamontul. Dumnezeu ştie câţi nebuni or mai fi prin hotelul ăsta care n-ai altceva mai bun de făcut decât să umble hai-hui când nu se-ntrerupe curentul. Numai de-o grămadă ordonată aici n-avem nevoie.

— Nebuna *asta,* replică Abby în timp ce se ridica în capul, a preferat să umble hai-hui, decât să rămână blocată în lift. În orice caz, nu s-a întrerupt curentul, numai luminile s-au stins.

— De unde ştii?

— Liftul a continuat să coboare şi după ce s-a făcut întuneric. De-asta am şi căzut. Crezusem că am ajuns la parter.

— Probabil ai apăsat pe butonul cu *1* pe el, în locul celui cu *G.* Poate aşa ai să ţii minte că, aici, „nivelul întâi" nu e acelaşi ca-n State.

În Europa, la fel ca în aproape tot restul lumii, primul nivel era considerat etajul întâi, nu parterul. Tanner era surprins că o femeie atât de umblată ca ea uitase un asemenea amănunt.

Pe un ton iritat, Abby răspunse:

— *Ştiu* diferenţa, Tanner. Sunt convinsă că am apăsat pe butonul corect.

Luminile se aprinseră înainte ca Tanner să-i poată atrage atenţia că n-ar fi trebuit să se îndepărteze de uşa liftului. Cum Abby nu părea grăbită să se ridice în picioare, îi spuse:

— Cred c-ar trebui să ne hotărâm încotro o luăm – în sus sau în jos.

— Nu cred c-am cheg să-ţi ascult bancurile gen „unde erai când s-a stins lumina”, replică ea.

— Dacă ţi-e sete, pot merge jos să aduc ceva de băut. În camera mea sunt două fotolii care par puţin mai comode decât podeaua asta.

— Şi într-a mea, dar pe mine m-ar fi tentat mai mult o baie bună.

— Atunci, ne-am înţeles. Hai sus.

Când ajunseră pe palier, Tanner îl văzu pe Rory apărând de după colţ, pe urmele lor. Descuie uşa, apoi spuse:

— Cobor să aduc băuturile. Să nu intri în cadă până nu vin eu, adăugă el destul de tare pentru ca Rory să-l audă; voi să discute cu vărul lui înainte de a se duce la culcare.

— Îţi mulţumesc, Tanner, dar nu vreau să beau nimic acum.

— Vreau eu. Nicio grijă, fetiţo. Am să mă-ntorc înainte de a se umple cada.

— Nu-mi amintesc să te fi invitat, insistă ea, cu o privire bănuitoare.

Tanner ridică din umeri.

— Amnezie. Probabil te-ai lovit la cap în cădere.

Abby ridică o mână la tâmplă şi tresări când degetele ei atinseră un loc dureros. Tanner o cuprinse cu braţele, atingându-i foarte uşor locul acela cu buzele.

— Iartă-mă, a fost o glumă proastă. Te doare rău?

— Nu sunt sigură. Mai vreau o dată…

Se arcui spre el, apropiindu-şi fruntea de buzele lui, apoi oftă şi i se rezemă de piept, în cercul braţelor.

— Eşti abil, Tanner, dar cred totuşi că la noapte mă va durea îngrozitor capul. Îmi pare rău, n-am ce să fac.

— Dacă-ţi pare rău că nu ne vom petrece noaptea făcând dragoste, nicio grijă. Inima mea nu mai poate suprta multe şocuri pe ziua de azi, la vârsta asta.

Îl privi parţial amuzată, parţial ndumerită.

— Ştiu că există multe lucruri despre care sunt *îngrozitor* de neinformată, dar n-am ştiut niciodată că sexul poate fi atât de… riscant, chiar şi pentru un bărbat la venerabila ta vârstă.

— Cum spuneai, sunt multe pe care nu le ştii. Şi acum, fetiţo, mă duc jos să iau ceva de băut. Revin în câteva minute, aşa că nici să nu te gândeşti să intri în cadă înainte. N-am să sar alături de tine, dar nici n-am să las o femeie care tocmai s-a dus de-a dura pe scări să rişte un leşin în apă.

Abby încercă să nu-şi arate dezamăgirea.

— Nu fi melodramatic, Tanner. Au fost doar câteva trepte.

* * *

Tanner se opri în capul scării, pe când Rory se desprindea din umbră, alăturându-i-se. Pentru ca Abby să nu-i audă cumva, coborâră un etaj înainte de a vorbi.

— Se simte bine? întrebă Rory.

— Hmm. A făcut o tumbă pe întuneric, dar a avut noroc. Cred că mâine va fi cam ţeapănă, dar nimic mai mult. Ai aflat ce s-a întâmplat cu lumina?

— Cei de la administraţie cred că cineva a suprasolicitat o siguranţă, făcând-o să se ardă. Au înlocuit-o chiar înainte de a porni eu să te caut.

— Liftul mergea încă, deci nu s-au întrerupt toate

circuitele.

— Probabil că pentru ascensor au un sistem de rezervă.

Coborând glasul, Rory adăugă:

— Nimic nu sugerează că ar fi fost mai mult decât ceea ce susţin ei.

— Atunci, explică-mi de ce Abby a ieşit din lift la etajul întâi, crezând că era la parter.

Tanner simţi privirea vărului său şi se întoarse spre el.

— A călătorit mult şi ştie să apese pe butoanele corecte. Şi cum în cabină nu mai era nimeni, nu ne rămâne decât să presupunem că cineva i-a întins o cursă.

— Crezi că anume au vrut să cadă pe treptele alea?

— Ar fi posibil. Dacă exagerez, dă vina pe lipsa totală de informaţii.

Se uită la ceas, în timp ce intrau în holul central.

— După ce o culc pe Abby, am să-l sun pe Wyatt. Trebuie să fi aflat ceva între timp.

Intrară în salon şi comandară de băut, oprindu-se la capătul barului. Continuând să vorbească încet, Rory spuse:

— Sunt de acord că Abby poate fi în pericol. Ar fi imprudent să credem altceva.

Tanner semnă pentru băuturi, apoi porniră înapoi spre

scară. În timp ce urcau, stabiliră detaliile pentru a o supraveghea pe Abby, înţelegându-se ca Tanner să vegheze noaptea şi să-l informeze pe Rory când se întorcea în camera lui, dimineaţa.

La ultimul etaj, porniră pe culoar, iar Tanner îşi lipi urechea de uşa lui Abby. O auzi fredonând şi, mai liniştit, intră cu Rory în camera lui.

— Ar fi util să ştiu ce i-a făcut Abby lui Yoshimoto, spuse Rory.

— N-ai găsit niciun indiciu în camera ei?

— Tot ce-am descoperit e că mâine are o întâlnire la o lânărie mare, dincolo de Killarney. În fundul unui sertar am văzut un fes pescăresc tricotat, deci cred că aşa ceva caută.

Îi dădu lui Tanner adresa şi numărul de telefon al producătorului.

Tanner zâmbi.

— Ar fi trebuit să te angajez cu ani în urmă. Aşa, e aproape prea uşor.

Rory îl privi cu o expresie ciudată.

— În seara asta, chiar mi-am spus o clipă că numai asta te interesează.

— Ce vrei să spui?

— Am văzut pe cineva ieşind din camera ei, mai

devreme. Am crezut că erai tu, până când am ajuns destul de aproape ca să observ că purta uniformă.

— Probabil era cineva care-i făcea patul, sau îi adusese ceva.

— Aşa am mi-am spus şi eu. Când i-am cercetat camera, nu fusese răscolită, iar pe masă era un plic cu numele ei.

— L-ai deschis?

Rory clătină din cap.

— Întâmplător, nu aveam trusa la mine. Data viitoare voi fi mai bine pregătit.

* * *

Când Tanner se întoarse, Abby îşi luase pe ea halatul stacojiu şi stătea aşezată pe marginea căzii, privind-o cum se umplea cu apă fierbinte. Îi oferi un pahar de brandy, dar ea îl refuză, preferând apa minerală. Apoi, Tanner ieşi în cameră şi se aşeză pe un scaun, destul de aproape de uşa deschisă a băii ca să poată discuta fără să strige.

Glasul scăzut şi profund al lui Tanner era la fel de liniştitor ca apa fierbinte, învăluind-o într-o mângâiere atât de blândă şi binevenită, încât Abby se întrebă dacă avea să mai

poată face baie vreodată fără a în minte să-i răsune ecouri din trecut.

Consecinţele promise de el nu se transpuseseră în realitate. Nu încă.

Când Abby fu acoperită până la bărbie cu plapuma de puf, având braţele imobilizate dedesubt, Tanner se aşeză pe pat şi se aplecă s-o sărute.

— Mai am câte ceva de făcut în camera mea, dar am să mă întorc. Dormi liniştită, n-am să te trezesc când intru.

— De ce ai să te întorci?

— Pentru că îndrăgostiţilor le place să doarmă împreună.

Abby simţea cum o cuprindeau tentaculele somnului.

— Dacă rămâi aici, probabil am să vreau să mă săruţi din nou.

Strică tot efectul cu un căscat de-i trosniră fălcile. Nu era cel mai politicos lucru dar, cu mâinile blocate sub plapumă, nu prea avea ce face.

Peste câteva minute, Abby adormi şi, ca prin vis, îl simţi pe Tanner strecurându-se în pat şi cuprinzând-o în îmbrăţişarea lui caldă.

Capitolul 9

Se luminase de ziua, când Abby, trezindu-se, îl văzu pe Tanner lângă ea, rezemat într-un cot, înlăturându-i şuviţele de păr de pe frunte. Clipi din ochi somoroasă, apoi zâăâmbi când îi simţi coapsa potrivită familiar între ale ei, sub plapumă.

— Deci, aşa dorm îndrăgostiţii împreună? întrebă ea.

— Numai într-o lume ideală.

Tanner se aplecă şi o sărută prelung, stăruitor. Păru să treacă mult timp până spuse:

— Sper că nu te superi, dar n-am să-mi cer iertare. Când m-am trezit în toiul nopţii, cu fundul tău îndesat în burta mea şi sânii tăi umplându-mi mâinile, mi s-a părut singurul lucru logic pe care-l aveam de făcut.

Trupul ei se învăpăie în flacăra amintirii.

— N-aş fi refuzat nici dacă mă trezeai înainte.

— N-am mai avut când, fetiţo. Eram deja excitat, cu atât mai mult cu cât ţi-am simţit sfârcurile întărite în palmele mele, iar tu încă nici nu te treziseşi.

Mâna lui lunecă în jos, mângâind buclele care acoperea zona sensibilă dintre coapsele ei. Îi îndepărtă picioarele cu genunchiul şi-şi trecu un deget peste pliurile încă tumefiate pe care le simţea acolo.

— Cred c-aş fi putut să te trezesc cu sărutări, dar n-am rezistat fără să te ating aici mai întâi. Erai deja umedă, Abby, la fel ca acum. Umedă, caldă şi gata să mă primeşti. N-am mai putut aştepta.

Cuvintele i se topiră într-o şoaptă reguşită şi, fără să-i mai aştepte răspunsul, înlătură plapuma şi-i absorbi sânul în gură.

Şi nu mai părăsi patul până când juisă din nou în adâncurile ei dulci şi primitoare.

Apoi, strecurându-şi mâna între trupurile lor, îi găsi centrul excitaţiei femeieşti şi o purtă spre un orgasm convulsiv încă înainte ca al lui să se fi sfârşit compet.

În calmul care urmă, Tanner o ţinu pe Abby strâns, întrebându-se dacă acum credea că nimic nu mai putea rămâne la fel ca înainte.

* * *

Tanner tocmai se bărbierise, când auzi o bătaie în uşă. Deschizând-o, văzu chipul întunecat al lui Rory. Îi făcu loc să intre, lăsând uşa întredeschisă ca să audă dacă se întâmpla ceva în camera lui Abby.

— Ce e?

Rory scoase din sacoul sport un plic simplu.

— Coţul ăstuia ieşea de sub uşa lui Abby, când am trecut pe-acolo. Meam gândit că s-ar putea să ne fie de folos.

— Probabil l-a adus cineva după ce am plecat. Văd că ţi-ai găsit trusa, adăugă Tanner, în timp ce scotea din plic o hârtie îndoită.

Paşi prin beznă.
Un pas greşit, şi cazi
În hăul şovăielii.

Un val de furie îl străbătu pe Tanner, care ar fi ieşit pe uşă, spre camera lui Abby, dacă vărul lui nu i-ar fi ţinut calea.

— Ospătarul de la room service i-a adus cafeaua imediat după ce am găsit plicul, spuse Rory. Se simte bine, deşi e cam surprinsă de consideraţia ta.

Arătă cu capul spre coala de hârtie.

— Cred că nu ţi-a scăpat atenţiei faptul că mesajul e scris sob formă de haiku.

— Am observat.

Retrăgându-se spre un scaun, Tanner reciti poezia în stil japonez.

Asta confirmă că pana de curent de aseară n-a fost un accident.

— De acord.

Rory se aşează în fotoliul din faţa lui.

— Sau a fost un accident, sau avem în mijlocul nostru un oportunist care ştie prea multe despre femeia ta ca să am linişte. Deşi, dacă stau să mă gândesc, aş zice că a fost ceva premeditat.

Tanner încuviinţă.

— Păcat că Wyatt n-a aflat nimic despre Yoshimoto. M-aş simţi mult mai bine ştiind mai multe despre inamic.

Faptul că Wyatt nu reuşise să dea de urma lui Yoshimoto în reţeaua de afaceri de pe litoralurile Pacificului era destul de tulburător în sine. Fie Yoshimoto era atât de bine acoperit încât nu lăsa urme, fie nici măcar nu provenea din perimetrul Pacificului – în care caz, anonimatul lui putea fi cu atât mai periculos. Wyatt avea bănuieli fireşti şi avea să cerceteze în continuare. Între timp, Tanner ştia că avea de-a face cu un om care putea fi mult mai primejdios decât părea în cercurile de afaceri din Phoenix. Faptul că fraţii Marshall se fereau de asistentul lui îi mărea îngrijoarea.

Lăsând grijile deoparte pentru moment, întrebă:

— Mai ai ceva de adăugat pe lângă ceea ce-am discutat

aseară?

— Numai faptul că tabloul electric e într-o garderobă de lângă biroul administratorului. Se pare că uită destul de des să închidă uşa.

Rory făcu o mutră dezgustată, apoi îşi turnă cafea din cafetiera pe care o comandase Tanner.

Acesta era de acord cu raţionamentul lui, dar nu putea să nu-i caute cusururi. S-ar fi simţit mult mai bine dacă găsea un detaliu care să indice că Abby nu era în pericol.

— Dacă tabloul e aşa de acceisibil, de ce a durat atâta până au înlocuit siguranţa?

Cu ceaşca în mână, Rory ridică din umeri.

— Ai fost plecat din Irlanda prea mult timp, vere. Siguranţele alea automate pe care le-aveţi voi în State nu-s nici pe departe la fel de populare aici. Hotelul ăsta încă mai foloşşte din alea vechi, cu pastile colorate şi sârme înfăşurate în jur.

— Parcă spuneai că doar sărise o siguranţă.

— Aşa ştiam aseară. Azi dimineaţă, am convins un liftier să-mi spună toată povestea. Setul de siguranţe pentru lumini, şi alte câteva, fuseseră scoase şi aruncate pe jos. Unele dintre sârme se rupseseră, şi a trebuit să le înlocuiască.

Tanner mai privi o dată laconicul mesaj, apoi îl puse la

loc în plic.

— Presupunând că „accidentul” ăsta a fost aranjat pentru Abby, de unde-au ştiut că ea tocmai urma să folosească liftul?

— Au mizat pe şansă. În hotel sunt doar două duzini de clienţi, cel mult, şi majoritatea erau deja jos.

Rory îşi termină cafeaua şi puse ceaşca deoparte.

— Singurul lucru pe care nu-l înţeleg e cum au făcut liftul să stea la etajul ei, cu butonul etajului întâi deja apăsat. Sunt sigur că Abby are răspunsul pe care-l căutăm.

— N-o s-o întrebăm.

— Nu?

— Nu.

Tanner îşi luă cravata de pe spătarul unui scaun şi se duse la oglindă să şi-o pună.

— E în pericol, asta-i clar, dar dacă nu ne cere ea însăşi ajutorul, nici n-o să-l accepte, oricât de convingător i l-am oferi.

— Interesantă atitudine, comentă Rory. Şi cât ai de gând să aştepţi?

— Nu prea mult.

Întorcându-se dinspre oglindă, Tanner îl privi pe Rory drept în ochi.

— Când va avea deplină încredere în mine, o să-mi

spună. De asta mă ocup acum.

— Şi până atunci…?

Rory lăsă întrebarea neterminată.

— Până atunci, o păzim discret. Simplul fapt că nu cere ajutor nu înseamnă că nici n-o să-l primească – fără ştirea ei.

* * *

La lânările, totul decurse normal. Tanner comandă destule fesuri pentru o trupă întreagă de pescari – plus vânători, jucători de golf şi vânzători în talciocurile din tot Nord-Vestul Pacificului. Pe scurt, cumpără tot stocul, pentru a nu-i mai lăsa nimic lui Abby. Aceasta urmărea tranzacţia în tăcere, străduindu-se să-şi păstreze expresia înciudată care-i ascundea hohotele de râs din suflet. Nu ştia ce urmărea Tanner, dar era destul de discretă ca să nu-l întrebe.

În sfârşit, Tanner îi strânse mâna patronului şi se întoarse spre Abby, care învârtea un fes pe deget.

— Mi-ar fi prins bine unul din astea luna trecută, în Scoţia, spuse ea cu nepăsare. Măcar mi-ar fi ţinut cald la cap.

Inima lui Tanner se opri un moment în loc.

— Luna trecută?

Abby se uită la el cu o strâmbătură răutăcioasă.

— Da, Tanner. Luna trecută. Ai idee ce frig poate fi în Scoţia, în octombrie? Cred că, dacă nu mă găsea câinele ăla, aş fi îngheţat complet.

Aruncând fesul peste celelalte, se cutremură vizibil şi ieşi la soare. Abia când ajunseră în maşină, iar Abby porni spre Killarney, Tanner îşi reveni din surpriză suficient pentru a o întreba:

— Nu că m-aş îndoi de cuvintele tale, dar eşti convinsă că a fost Samuels?

— Sigur că a fost Samuels. L-am văzut urmărindu-mă de mai multe ori în după-amiaza aia. Geaca aia urâtă a lui de piele sare în ochi de la o poştă.

Îl privi pe Tanner, cu o expresie neîncrezătoare.

— Doar nu crezi că altcineva mi-a putut dezumfla cauciucurile?

— Nu, dar nu ştiam că s-a întâmplat abia luna trecută. Unele lucruri din toată povestea asta nu au niciun sens.

— Ce lucruri?

Tanner clătină din cap, încercând să pară mult mai nepreocupat decât era.

— Şi cu Thailanda cum a fost? Când te-ai dus acolo?

— La sfârşitul verii. Îmi amintesc că m-am întors acasă într-un weekend de trei zile – de Ziua Muncii, cred.

— Iar Samuels nu ţi-a dat bătăi de cap decât cu ocaziile astea?

— Din câte ştiu eu, da.

— Dar Yoshimoto? El când ţi-a făcut prima ofertă pentru butic?

— O, Doamne, nu ştiu…

Abby îşi trecu degetele prin păr, apoi reveni cu mâna pe schimbătorul de viteze.

— În iulie sau august, cred. Mai devreme n-avea cum, fiindcă nu-mi amintesc să-l fi întâlnit până la petrecerea aia de Patru Iulie pe care-a sponsorizat-o camera de comerţ.

Încetini la o trecere de nivel, apoi acceleră din nou, aruncându-i încă o privire piezişă.

— M-ai păcălit, Tanner. N-aveam de gând să-ţi spun nimic despre Yoshimoto.

— Nu mi-ai spus nici pe departe suficient ca să am linişte.

Abby nu-i răspunse acestei afirmaţii provocatoare, dar Tanner îşi dădu seama, după mişcările brutale cu care schimba vitezele, că era nervoasă.

Tocmai începea să-şi dea şi ea seama în ce pericol se afla.

Abby încetini în spatele unui Land Rover, ultimul dintre maşinile care se târau după o combină greoaie.

— Ce se întâmplă, Tanner? De ce-mi pui toate întrebările astea?

Tanner se gândi să nu-i spună – dar, în cele din urmă, nu mai putu să tacă.

— Coteşte spre Gap of Dunloe. Vom sta de vorbă când ajungem acolo.

Abby se conformă, apoi spuse:

— Mai sunt câteva ore şi se întunecă, Tanner. Eşti sigur că-ţi mai arde de admirat peisaje?

— Nu ne întoarcem până când nu ştiu ce anume se întâmplă între tine şi Yoshimoto.

— Şi dacă nu găsesc niciun motiv de a-ţi spune?

— Răspunsul ăsta mergea înainte de a începe să cazi pe scări, Abby. Situaţia s-a schimbat.

— Care situaţie?

— L-am concediat pe Samuels în primăvara trecută, înainte ca tu să te fi dus în Scoţia sau Thailanda.

Îi susţinu privirea surprinsă, când Abby îşi luă o clipă ochii de la drum.

— Cheltuielile lui de călătorie începuseră să mă coste mai mult decât mărfurile pe care le aducea din deplasări. N-avea nicio legătură cu tine.

— Atunci, de ce mi-a…?

Se opri brusc, trăgând aer în piept înainte de a continua.

— Nu ştiu de ce, răspunse Tanner. Şi eu, abia acum am pus în perspectivă toate datele.

— Dacă nu ştii asta, atunci cum faci saltul de la Samuels la Yoshimoto? Nu l-am văzut pe niciunul dintre ei, de săptămâni de zile.

— Dacă nu au motive să crezi că Samuels îţi poartă pică din motive personale, trebuie să găsim o explicaţie pentru comportamentul lui. Lăsând la o parte orice alţi duşmani pe care ai omis să-i menţionezi, nu ne mai rămâne decât Yoshimoto.

— Yoshimoto nu mi-e duşman, Tanner, declară ea cu aprindere. Yoshimoto e doar un om care crede că mă poate speria ca să-i dau ceea ce doreşte. N-ar şti cum să-şi pună ameninţările în aplicare.

— Viei să spui că nu ţi-e frică de ceea ce ţi-a făcut Samuels?

Abby deschise gura să-l contrazică, dar nu spuse decât atât:

— Cred că ai o imaginaţie prea bogată.

— Nu ştii tot ce ştiu eu.

Dacă ar fi ştiut, ar fi fost mult mai îngrijorată.

— Atunci, spune-mi, Tanner. Spune-mi…

Tanner o întrerupse:

— Vorbim la Gap. Deocmadată, am de verificat ceva.

Ridică de pe bancheta din spate telefonul mobil pe care-l luase din maşina închiriată şi formă numărul hotelului. Când ceru cu Rory O'Neill, Abby făcu legătura atât de repede, încât fu cât pe ce să tamponeze Citroën-ul din faţa ei.

Totuşi, reuşi să-l evite, iar Tanner îşi petrecu secundele dinaintea venirii lui Rory la aparat admirându-i reflexele.

* * *

Tanner aşteptă să ajungă în parcajul de la intrarea în Gap of Dunloe, înainte de a vorbi. Îi spuse tot ce şti, apoi scoase din buzunar mesajul pe care Rory îl găsise sub uşa ei şi i-l dădu.

Aşteptă în tăcere să-l citească. După ce Abby îl parcurse de câteva ori, i-l smulse din degetele tremurătoare şi-l puse la loc.

— Cine-i Rory? îl întrebă ea, privindu-l cu ochi mari şi

limpezi.

— Văzul meu, răspunse Tanner, mângâindu-i obrazul gingaş ca puful. Are experienţă în asemenea probleme. L-am chemat când mi-am dat seama că era ceva în neregulă.

— Dar l-am cunoscut în acea primă dimineaţă la Rathmullan. Cum puteai să ştii? Încă nu se întâmplase nimic.

— Nimic, şi totul. Sugeraseşi că Yoshimoto te ameninţa, şi mi-am amintit de zvonurile despre el şi fraţii Marshall. Mi-a fost de ajuns ca să iau câteva măsuri de prevedere.

— Şi acum unde e? întrebă ea. Nu l-am mai văzut din dimineaţa aceea, la Rathmullan House.

— Cred că, în momentul de faţă, dă telefon la Phoenix. M-ai auzit când i-am cerut să continue investigaţiile pe care le-am început eu.

— Dar când a ajuns la Killarney? Nu l-am văzut.

— Ba l-ai văzut, dar nu l-ai recunoscut.

Întinse mâna pe lângă ea şi deschise portiera.

— Hai să ieşim la o plimbare, Abby. Aerul curat face adevărate minuni.

— Vreau să mai discutăm.

— Mai discutăm.

Tanner coborî şi o aştepă să încuie maşina înainte de a o

conduce în susul pantei, spre o jumătate de duzină de cai voinici care leneveau în soarele după-amiezii. În jurul îngrăditurii noroioase stăteau risipite tot atâtea şarete, iar birjarii îşi fumau ţigările răsucite manual, aşteptându-şi clienţii. Unul dintre cei mai vârstnici se apropie şi, peste câteva minute, Tanner şi Abby stăteau aşezaţi într-o trăsurică, mergând la trap pe drumul îngust şi brăzdat de şanţuri care ducea spre Gap of Dunloe – o trecătoare ca o tăietură de cuţit aplicată perpendicular în lanţul de coline pe care irlandezii le numeau munţi.

Când ghidul propuse să lase calul să se odihnească înainte de a porni înapoi, Tanner acceptă imediat. Sărind jos din şaretă, o ajută pe Abby să coboare, apoi o conduse spre un loc de unde se vedea toată priveliştea panoramică a trecătorii.

Rezemându-se de pieptul lui Tanner, care o cuprinse cu braţele, Abby privi orbeşte peste valea care se desfăcea din capătul strâmtorii.

— Dacă aş fi ştiut ce încurcătură avea să iasă, spuse ea, nu te-aş fi invitat aici. Îmi pare atât de rău, Tanner… Numai că niciodată nu mi-am imaginat că Yoshimoto reprezenta vreun pericol.

— N-ai avut de unde să ştii, răspunse el, strângând-o în braţe încurajator. Şi eu am auzit doar întâmplător zvonurile alea.

Altfel, probabil că aş fi procedat cam la fel ca tine.

— Cu deosebirea că nu m-ai fi târât niciodată într-o asemenea aventură.

Tanner îi atinse fruntea cu buzele.

— Mă îndoiesc că Yoshimoto ştie de prezenţa mea aici. Iar dacă a aflat, probabil presupune că suntem iar într-o competiţie de cumpărături. Nu-i tocmai un secret, în Phoenix, că alergăm după aceleaşi mărfuri.

— A, ştie că eşti aici, nici vorbă…

Abby trase adânc aer în piept şi se întoarse în cercul braţelor lui, până când ajunseră faţă-n faţă.

— I-am spus că vei cumpăra Desert Reef.

— Ce-ai făcut?!?

— I-am spus că-ţi vând magazinul. A fost tot ce mi-a trecut prin minte ca să-l descurajez, pentru ca Sandra să nu se teamă să redeschidă negocierile. Ştiam că pe tine n-ar îndrăzni niciodată să te ameninţe.

Avea ochii aproape înlăcrimaţi, chinuită de gândul la ceea ce făcuse, şi trecură câteva secunde până-şi dădu seama că, în loc să se înfurie, Tanner zâmbea.

— Ce-i aşa de amuzant?

— Nu atât amuzant, cât uimitor, răspunse el. Mă minunez

văzând câtă încredere ai în mine. Nu cred că şi-a trecut prin minte că s-ar putea să dau bir cu fugiţii, la fel cum a făcut Sandra.

Abby avu bunul simţ să roşească.

— Nu m-am gândit la asta. De fapt, am presupus doar că Yoshimoto n-ar ataca un om cu reputaţia ta.

— Şi care e reputaţia mea? Mor s-aud. Seamănă cu ceea ce credeai despre viaţa mea sexuală?

— De fapt, se referă mai mult la felul cum ai procedat cu banda aia din primăvara trecută. Se vorbeşte că ameninţaseră să-ţi agreseze angajaţii, dacă nu le plăteai taxă de protecţie.

Tanner fu surprins să aflase. Fusese un incident minor, lichidat aproape înainte să înceapă.

— N-a trebuit decât să le dau de înţeles cât riscau să piardă. O dată ce mi-au înţeles poziţia, au devenit foarte cooperanţi.

— Faptul că nu se ştie *cum* ai făcut-o alimentează zvonul, spuse ea. În orice caz, ne îndepărtăm de subiect. N-ar fi trebuit să te implic în problemele mele cu Yoshimoto. Acum, se va ţine după amândoi – el, sau Samuels. Apropo de care, de unde ştii că Samuels e implicat în toată povestea asta?

— Dacă nu ţi-ai făcut şi alţi duşmani despre care nu mi-ai

spus, e logic ca Samuels să lucreze pentru Yoshimoto.

Ezită, apoi adăugă:

— Totuşi, aseară a întrecut măsura, iar asta mă sperie.

— De ce?

— Fiindcă ştia că s-ar fi putut să-ţi frângi gâtul.

Stătură nemişcaţi câteva minute, până când Abby îşi regăsi calmul.

— Ceea ce mă îngrijorează e felul cum se gândeşte să pună mâna pe magazin dacă mori. Presupun că l-ar moşteni părinţii tăi, nu?

Abby dădu din cap, fără să-l privească.

— Totuşi, nu sunt oameni de afaceri. Probabil Yoshimoto îi crede nişte ţinte mai uşoare.

— Dacă plănuieşte aşa ceva, înseamnă că are gânduri foarte seriose.

Îşi îngropă chipul în buclele ei blonde, inhalându-i mirosul natural, care nu datora nimic parfumului.

— Ne-ar prinde bine să aflăm *de ce* doreşte atâta Yoshimoto Desert Reef. Poate că atunci vom şti mai bine cum să ne ocupăm de el.

— De fapt, mi-am pus întrebarea asta încă de la început. Nu scot profituri exorbitante, deşi mi-a mers destul de bine de-a

lungul anilor.

Tanner încuviinţă.

— Dacă-l interesează să se îmbogăţească, ar trebui să-şi fixeze ştacheta mult mai sus.

— Înainte de a-mi spune despre fraţii Marshall, am presupus că-mi dorea magazinul ca paravan pentru anumite importuri. Mă gândeam la antichităţi, dar…

Tanner îi duse gândul mai departe.

— S-ar putea să fie vorba de droguri, cred. Cu toate lucrurile pe care le importi tu, lui Yoshimoto i-ar fi uşor să-şi imagineze că poate ascunde substanţe ilegale, pe ici, pe colo.

— Atunci e un prost. Vameşii sunt foarte meticuloşi.

— În principiu, ţi-aş da dreptate, dar dacă problema asta a rezolvat-o deja?

— Dacă a mituit pe cineva, vrei să spui?

Tanner ridică din umeri.

— În teorie, orice e psihil. Nu facem decât să presupunem. Întrucât n-avem nicio şansă să ne spună, va trebui să rămânem la ideea că e gata să ne lovească serios pe amândoi, ca să pună mâna pe magazin.

Aruncă o privire spre cer şi se încruntă, văzând că se întuneca.

— E mai târziu decât crezusem. Mai bine să coborâm.

Tocmai se pregătea să se întoarcă spre şaretă, când Abby îl opri atingându-l uşor pe braţ.

— De ce nu i-aş lăsa Desert Reef, acceptând oferta şi retrăgându-mă înainte să se întâmple ceva rău?

— Fiindcă e prea târziu pentru aşa ceva. Cred că, o dată ce i-ai spus că sunt implicat şi eu, şi-a dat seama că trebuie să se grăbească. Pare să fi hotărât că singura cale de a ne împiedica e să se debaraseze de tine.

Pe un ton de exasperare răutăcioasă, Abby răspunse:

— Vai, Tanner, dar mă uimesc eforturile tale de a mă linişti! Sunt sigură c-am să dorm mult mai bine, acum când ştiu toate astea.

— Dacă ţi-e teamă că n-ai să dormi, nu e cazul. Putem facem multe alte lucruri în timpul ăla.

Şi începu să i le descrie amănunţit, putând doar să-şi imagineze cum se înroşea, scandalizată, în timp ce cobora cu ea panta abruptă, prin întunericul tot mai dens al înserării.

Abia când ajunseră la poale, Tanner observă că lucrurile nu mai erau aşa cum le lăsaseră. Şareta, cu calul şi vizitiul, dispăruse. În locul ei staţiona un Mercedes sedan albastru închis, cu geamuri fumurii care ascundeau vederii interiorul.

Capitolul 10

Nota discordantă pe care o punea o maşină atât de modernă în acel decor primitiv învinse latura raţională a lui Tanner, care ştiu că omul de la volan nu putea reprezenta niciun pericol. Totuşi, datorită nevoii sale instinctive de a o apăra pe Abby, o protejă cu trupul lui, în timp ce fereastra de lângă volan se deschidea încet.

Privindu-l, Rory spuse:

— Unul dintre fraţii Marshall a vorbit. Mă gândeam că ai vrea să afli imediat.

Abby se uită peste umărul lat al lui Tanner şi scoase o exclamaţie de surprindere.

— Dumneata erai! Mi s-a părut mie că pute ceva, aseară când n-ai vrut să joci UNO cu noi.

— „Pute”? strâmbă din nas Rory, ofensat.

— M-hmm. Ai spus că erai obosit de pe drum, dar singurul lucru şifonat care se vedea era costumul. Ar fi trebuit să ai şi ochii injectaţi, însă erau vioi şi limpezi.

Tanner înălţă o sprânceană, amuzat.

— Nu mi-am dat seama că te-ai apropiat atât de mult de

el.

— Nici eu, mormăi Rory.

— Totuşi, travestiul m-a indus în eroare, continuă Abby, pe un ton împăciuitor. Ce s-a întâmplat cu calul?

— L-am plătit pe birjar şi i-am dat drumul, răspunse Rory, rămânând cu privirea la Tanner. Să presupun că nu-i atât de furioasă pe cât îţi imaginaseşi?

Tanner ridică din umeri.

— Să zicem doar că a fost mai preocupată de ceea ce a făcut ea, decât de ce am făcut eu.

— Poftim…?

Rory nici măcar nu se prefăcu că ar fi înţeles.

— N-are importanţă. Urcaţi în maşină şi povestiţi-mi. Asta nu se poate întoarce decât în vârf, şi nu ard de nerăbdare să parcurg drumul ăsta pe întuneric.

Tanner deschise portiera din spate şi o ajută pe Abby să urce, apoi se aşeză în faţă. În timp ce porneau, îi explică lui Rory toate şiretlicurie complicate ale lui Abby pentru a scăpa de Yoshimoto. După ce termină, Rory reproduse cele aflate de la asistentul lui Tanner.

— Omul tău, Cummings, l-a urmărit pe fratele mai mare la Seattle, unde tocmai se reinstalează. După multe manevre,

Cummings a reuşit să-l convingă pe Marshall să spună totul.

— Făcu o pauză şi privi peste umăr, ca şi cum n-ar fi fost sigur dacă să continue sau nu.

Imediat, Abby spuse:

— Nu te jena de mine, domnule O'Neill.

— Rory, o corectă el.

— Cum spuneam, Rory. Nu-ţi face probleme. Eu nu-s decât aia care a căzut pe scară.

Rory îi acceptă sugestia dând scurt din cap, iar după ce întoarse maşina, în capătul pantei, continuă:

— Yoshimoto i-a ameninţat pe copiii lui Marshall. Fraţii au fost atât de convinşi că vorbea serios, încât au cedat fără luptă.

— De ce nu s-au dus la poliţie? întrebă Tanner.

Rory ridică din umeri.

— Era mai logic să piardă bani, decât membri de familie. S-au hotărât să se retragă complet, de-asta au fost atât de greu de găsit. Acum o iau de la început, în Seattle.

Mai urmau şi alte detalii, dar Abby nu mai asculta. Mâinile îi tremurau, încleştate în poală, în timp ce se gândea la copiii fraţilor Marshall şi la ceea ce s-ar fi putut întâmpla dacă părinţii lor încercau să i se împotrivească lui Yoshimoto.

* * *

Pe cer mai strălucea doar o geană de lumină, când ajunseră în parcare, iar Abby şi Tanner schimbară maşinile. Se înţeleseră că singura soluţie era să se descotorosească de Yoshimoto – la figurat, desigur. Folosind relaţiile lui Rory în Garda irlandeză – poliţia, îi explicase el lui Abby – nu trebuia decât să-l surprindă în flagrant delict şi să-l dea pe seama autorităţilor.

La hotel, când se reîntâlniră în camera ei, Abby îi întrebă:

— Cum îl veţi pune pe Yoshimoto în legătură cu toate astea? Dacă ar fi aici, am putea avea o şansă. Dar, din câte-mi dau seama, el nu face decât să dea indicaţii, de la distanţă.

Îi veni o idee şi se repezi la coşul de gunoi. Dar plicul nu mai era acolo.

— Probabil l-a aruncat camerista. Păcat, pentru că Yoshimoto îl adresase personal. Haiku-ul e bătut la maşină, nu dovedeşte nimic…

Tanner se rezemă de pernele canapelei, cu un braţ întins pe după umerii lui Abby.

— Nici nu e nevoie să dovedim ceva. Cel pe care l-a

angajat Yoshimoto n-o să cadă singur, dacă e stimulat suficient ca să-şi tragă şi şeful după el.

— Crezi că guvernul irlandez s-ar deranja să-i ceară extrădarea pentru aşa ceva? întrebă Abby.

— Nu cred că se va ajunge atât de departe, răspunse Rory. Dacă putem dovedi legătura, prin oamenii care au săvârşit fapta, va fi de ajuns pentru a-l opri pe Yoshimoto să te mai hărţuiască.

Abby luă o sorbitură de vin roşu din pahar, apoi clătină din cap.

— Nu mă mulţumeşte…

— De ce nu? o întrebă Tanner.

— Fiindcă nimic nu-l va opri s-o facă din nou, altcuiva.

Întoarse capul spre el, privindu-l.

— Tu ai avea linişte ştiind că un om ca Yoshimoto umblă liber, ameninţând copii, şi că n-ai făcut nimic ca să-l opreşti?

Se lăsă o lungă tăcere, apoi Tanner ridică din umeri cu o dezinvoltură studiată.

— Deci, nu ne vom opri aici. Totuşi, deocamdată trebuie să ne gândim cum îl prindem în cursă. De celelalte ne putem ocupa mai târziu.

Schimbă o privire scurtă cu Rory, stăpânindu-şi zâmbetul

la vederea efortului pe care-l făcea vărul său pentru a-şi păstra o expresie neutră. Se aşteptaseră la insistenţele lui Abby ca Yoshimoto să nu mai aibă posibilitatea de a le face rău altora. Era posibil să nu-i placă felul cum aveau să-l înlăture, dar trebuia să înţeleagă că alte soluţii nu prea existau.

Nimeni nu scăpa cu una cu două, după ce o ataca pe Abby.

Rory puse paharul pe masă şi-şi rezemă coatele pe genunchi.

— Principalul lucru pe care-l avem de făcut e să identificăm asasinii plătiţi.

— Asasini?! exclamă gâtuit Abby, înecându-se cu vinul, iar Tanner fu nevoit s-o bată de două ori peste ceafă.

Rory făcu o mutră întristată.

— Vorba vine, Abby. Scuză-mă. Mă refeream la oamenii pe care i-a angajat Yoshimoto. Haidamacii. Trebuie să descoperim cine sunt.

— Tu poate că eşti antrenat pentru răfuieli din astea, spuse Abby, dar Tanner cu ce ne poate fi de folos?

Tanner răspunse în locul vărului său:

— Ia-o aşa, Abby: am petrecut ani de zile încercând să ne luăm la întrecere, să ne ghicim intenţiile şi să ne păcălim unul pe

altul. Rory nu propune altceva decât să ne folosim aceleaşi talente împotriva inamicului.

— Din punctul ăsta de vedere, cred că se pricepe foarte bine la aşa ceva.

Tanner se apropie şi mai mult de Abby, cuprinzând-o cu braţul pe după umeri.

— În primul rând, putem presupune, cred, că Samuels nu e implicat. L-am recunoaşte prea uşor, oricare dintre noi.

— Cred că ai dreptate, confirmă Rory. Dar staţi cu ochii deschişi, pentru orice eventualitate.

Tanner dădu din cap.

— S-ar putea să-l fi văzut pe unul dintre ei al Rathmullan House. Nu m-am uitat prea atent, dar acum, dacă stau să mă gândesc, cred că mă împiedica anume să-i văd faţa.

Şi le povesti despre omul care nu-şi terminase micul dejun.

— Deci, ăsta-i unul, încuviinţă Rory. S-ar putea să mai fie şi alţii. Abby, ne poţi spune ceva despre seara când s-a stins lumina? Ai văzut pe cineva care s-ar fi putut să lase blocat butonul liftului?

Lui Abby i se uscă gura, la gândul înfricoşătoarei căderi în întuneric. Clătină din cap.

— Nu era nimeni. Am luat liftul pentru că era oprit la etajul meu, altfel voisem să cobor pe scară. La început, n-a vrut să pornească, apoi am văzut că uşa era blocată cu ceva.

— Cu ce? întrebară Tanner şi Rory într-un glas.

— Cu un plic de chibrituri…

Abby simţi un gol în stomac, amintindu-şi şi restul.

— Era de la Rathmullan House…

Rory reacţionă doar ridicând o sprânceană. Tanner fu mai zgomotos, îndugând un şir de cuvinte pe care Abby nu le auzise niciodată rostite cu voce tare. Trecură câteva minute până-şi putu stăpâni râsul suficient ca să fie din nou atentă la ei.

Tanner o privea încruntat.

— Asta-i o criză de isterie, sau te distrezi într-adevăr copios?

Abby încercă să facă o mutră spăşită.

— Iartă-mă, Tanner, dar azi dimineaţă când m-am trezit nu ştiam că-s în plin film de serie B. Nu ţi se pare cam tras de păr, totul? Indicii vârâte în uşi de lift, lumini care se sting în hoteluri pustii, bandiţi pândind din întuneric şi eroi ascunşi după mustăţi false?

— Nici ţie nu ţi se păruse comic, înainte.

— Poate că mi-a trecut frica.

— Asta ar fi o prostie. Frica te ţine în alertă. S-ar putea chiar să-ţi salveze viaţa.

Abby înghiţi în sec, redevenind serioasă.

— Nu spun că nu mi-e frică, Tanner. Dar mă ajută mult faptul că eşti cu mine. Şi tu, şi Rory. Am încredere că voi doi, că noi trei la un loc, putem învinge.

Îşi coborî privirea spre bărbia lui, întrebându-se ce-ar fi făcut dacă afla că nu se temea pentru ea, ci numai pentru el.

— Promite-mi doar că nu vei face vreo prostie, ca să păţeşti ceva. Nu cred că aş putea să suport.

* * *

A doua zi dimineaţă, se mutară la un hotel de mărime medie, la periferia oraşului Cork. Aveau două motive: în primul rând, pentru ca Rory să poată vedea dacă-i urmărea cineva de la hotelul din Killarney – deşi acest lucru nu era strict necesar, întrucât lăsaseră la recepţie noua adresă. Malacii lui Yoshimoto aveau de ales, iar Rory nu voia să-i piardă. Trebuia să ale cine erau.

Al doilea motiv al mutării era la fel de practic: într-un hotel care nu depindea de sezonul turistic, fiind deci mai

aglomerat iarna, lui Rory îi era mai uşor să se piardă în peisaj.

Când Rory li se alătură în apartamentul lor, soarele apusese de o oră.

— Sunt doi, raportă el, şi-şi cunosc meseria mai bine decât mă aşteptasem.

Se opri să soarbă din whisky.

— Ştiam că doi trebuie să fie, pentru că primul părea să ceară mereu îndrumări. A trecut aproape toată după-amiaza până mi-am dat seama care din ei e şeful.

— Eşti sigur că sunt numai doi? întrebă Tanner.

— Mhm. Acum nu mai trebuie decât să trecem la partea a doua a planului.

— Trebuie *neapărat* să fie Blarney Castle? întrebă Abby. E un castel atât de frumos… Mă întristează gândul de a asocia cu el amintiri neplăcute.

— Dacă faci aşa cum ţi se spune, nu vei vedea nimic din ce-o să se întâmple, răspunse Tanner. Tocmai de-asta l-am ales. Eşti destul de familiarizată cu locurile ca să te poţi ţine la distanţă fără greutate.

— Încă nu mi-aţi spus ce aveţi de gând să faceţi cu ei.

— O să-ţi spunem când ne hotărâm. Hai acum să revedem rolul pe care-l ai tu de jucat. Vreau să mă asigur că ştii…

Abby îl întrerupse:

— Merg cu tine prin curte, spre castel. Urcăm scara principală, până la Blarney Stone – apropo de care, nici nu mă gândesc să mă atârn cu capul în jos deasupra pietrei, la cinci etaje înălţime, ca să-i primesc harul curajului sărutând-o. E clar?

Nimeni nu se osteni să-i răspundă, aşa că urmă:

— Oricum, după ce trecem de piatră, ne întoarcem spre scara turnului, unde Rory o să-ţi semnalizeze din parcare ca să te anunţe dacă indivizii ne aşteaptă acolo.

— Rory, întrebă Tanner, eşti sigur că nu ne vor urmări în curte?

— Categoric. Nu există decât o singură poartă. Numai nişte proşti ar încerca ceva, printre toţi vizitatorii care se învârtesc pe-acolo cu aparate foto.

Tanner ştia. Pusese întrebarea numai ca s-o liniştească pe Abby.

— Şi, imediat ce-i depistezi, ai să mă suni la telefon.

Rory dădu din cap, iar Abby continuă să-şi recite rolul:

— Tanner se va întoarce grăbit să te ajute la încolţirea gorilelor, în timp ce eu voi explora în continuare castelul.

— Şi ce faci dacă nu-l găseşti pe Tanner aşteptându-te jos, când coborî? întrebă Rory.

— Voi aştepta la magazinul de suveniruri până apare. Absenţa lui va însemna că aţi pus mâna pe amândoi.

— Ai grijă să stai la magazinul din castel, Abby, îi aminti Tanner. Nu te întoarce la cel de lângă poartă. Nu vreau să te apropii de parcare.

Abby îl privi încruntată.

— Ştiu să respect ordinele, Tanner. În plus, pot să te-asigur că n-am chef să mă apropii de ăia doi mai mult decât e strict necesar.

Tanner mormăi ceva, nu prea convins, apoi începu să discute cu Rory programul din seara aceea. El şi Abby nu aveau altceva de făcut decât să ia măsuri pentru ca un număr cât mai mare de oameni să afle că plănuiau să viziteze Blarney Castley a doua zi dimineaţa. Asta însemna să-i întrebe pe toţi, de la ospătari până la ceilalţi clienţi, despre program, ce peisaje mai meritau să fie văzute şi orice altceva în legătură cu Blarney Castle.

Rory era însărcinat să le supravegheze camera în timp ce se aflau jos în restaurant, pentru cazul că haidamacii se hotărau să le facă o surpriză. Totuşi, numeni nu se deranjă şi, după încă o scurtă conversaţie la telefon după cină, stabiliră ca Rory să păstreze distanţa până când urmăritorii cădeau în capcană.

Între timp, îi aştepta o noapte foarte lungă. Abby şi Tanner reuşiră fără mari greutăţi să şi-o petreacă unul în braţele celuilalt, aproape fără să se gândească la evenimentele care-i ţinuseră în priză toată ziua.

Singura excepţie fu un apel telefonic scurt de la Wyatt Conners, care le spuse că, după câte se părea, Kenji Yoshimoto din Phoenix era unul şi acelaşi cu omul care fusese dat afară din firma de presă a familiei, la Tokyo. Reşeiea că Kenji fusese prins luând mită pentru a influenţa politica editorială. Adăugând zvonurile care-l asociau cu prostituţia şi traficul de droguri, era rezonabil să presupună că era acelaşi Yoshimoto cu cel care o ameninţa pe Abby. Rupt de familie, trecuse de la corupţia pasivă la activităţile ilegale agresive.

Wyatt propuse două scenarii pentru a-l înlătura pe Yoshimoto fără a deranja autorităţile, iar singurul regret al lui Tanner, când închise telefonul, fu acela că bandiţii lui Yoshimoto erau atât de aproape.

Pentru momen, cel puţin. Mai târziu, când sae întorceau în State şi-l confruntau pe Yoshimoto cu dovezile conspiraţiei lui, exista posibilitatea ca măcar una dintre sugestiile lui Wyatt să poată fi pusă în aplicare.

Între timp, o avea pe Abby. Caldă şi iubitoare, Abby se

potrivea în braţele şi în viaţa lui cu o uşurinţă pe care Tanner n-ar fi crezut-o niciodată posibilă. Când făceau dragoste, i se dăruia cu o generozitate dulce care-i amintea de ceea ce-i spusese în după-amiaza aceea, la Grianan de Aileach: *„Abandon este ceea ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie care nu mai simt nevoia să stea în poziţii defensive”.*

Până la Abby, Tanner nici măcar nu întrezărise vreodată frumuseţea iubirii.

Capitolul 11

Magnificul turn rectangular de la Blarney data din secolul al XV-lea, iar gloria lui asistease la tumultul şi victoriile căpeteniilor irlandeze, cu cavalerii lor credincioşi în armuri şi domniţele care brodau totul pentru posteitate. Cuibărit între coline blânde şi înconjurat de copaci înalţi care păreau mai bătrâni decât fundaţiile fortăreţei, castelul inspira un tradiţionalism romantic care o atrăgea pe Abby într-acolo ori de câte ori vizita Irlanda.

Îl urmă pe Tanner de-a lungul pasarelei înguste de sub metereze, după ce evitaseră cu grijă să se lase încolţiţi în cămăruţele de lângă scara turnului, şi stătură la coadă aşteptând

să le vină rândul pentru a săruta Piatra Blarney. Tanner n-o mai tachină pe Blarney că se temea să se agaţe cu capul în jos peste margine, dar îi dădu tot ce avea în buzunare înainte ca el s-o facă. Sub celebra piatră era întinsă o plasă de siguranţă, dar Abby nu se bazase niciodată pe ea pentru a-şi încerca norocul.

— Nu că m-aş teme de înălţimi în general, îi spuse ea lui Tanner în timp ce reveneau spre turn. Pot să mă uit în jos de pe creneluri fără să-mi vină deloc ameţeală.

— Cred că deja ai destul curaj, şi fără a mai primi harul, spuse el, aruncând o privire atentă prin turn.

Rory le explicase că exista oricând posibilitatea ca urmăritorii să intre după ei în castel, iar Abby s-ar fi simţit mult mai bine dacă ar fi ştiut unde era Rory şi dacă bandiţii apăruseră. Nu ştiau decât că cei doi nu ajunseseră împreună cu ei pe metereze.

Stăteau rezemaţi de creneluri, prefăcându-se că admirau ruinele unui conac din secolul al XVIII-lea din curtea exterioară, când telefonul din buzunarul lui Tanner sună aproape neauzit. Tanner schimbă câteva cuvinte, apoi vârî telefonul în poşeta lui Abby înainte de a-l observa cineva.

— Aşteaptă amândoi în parcare, fetiţo. Totul va fi gata în câteva minute.

— Încă nu mi-ai spus ce are Rory de gând să facă cu ei după ce-i prindeţi, replică ea.

— Mai bine să nu ştii.

Tanner se aplecă s-o sărute, acoperindu-i posesiv gura cu a lui, într-un act posesiv pe care Abby îl recunoscu, căci îl sărută şi ea în acelaşi fel.

Când Tanner înălţă capul şi-i atinse bărbia cu noduriler degetelor, Abby ştiu că n-avea rost să mai discute. Rory aştepta şi nu mai aveau timp.

— Am să te sun când e totul în regulă, spuse el.

— Ai grijă să nu uiţi.

Se opriră în capul scării, pentru a lăsa altă pereche să iasă, iar Abby spuse cu voce sonoră, arătând spre o altă porţiune, pe care n-o exploraseră:

— Hai să coborâm prin partea cealaltă.

— Eşti sigură că ajunge până jos?

— Dacă nu, ne întoarcem şi vom coborî pe-aici.

Tanner se prefăcu că se gândea, apoi clătină din cap:

— Ia-o înainte, Abby. Eu sunt prea înalt ca să mă târăsc pe-aici. Ne vedem jos.

Se întoarse şi, aplecând capul, porni în jos pe treptele în spirală.

Abby îl urmări cu privirea până când dispăru, apoi îşi îndreptă umerii şi se duse pe scara principală, lângă un grup de turişti care turuiau într-o limbă asemănătoare cu daneza – dacă nu cumva o fi fost croată… Scările coborau până pe o mică terasă pardosită cu sale de piatră, într-o parte a căreia se afla taraba cu suveniruri. Amintindu-şi instrucţiunile primite, Abby rămase în zona aceea, cumpărând două ilustrate pentru a nu da impresia că se învârtea pe-acolo cu gândul să fure ceva.

Trecură zece minute, după care sună telefonul. Abby îl ridică la ureche cu un gest smucit.

— Da?

Glasul lui Tanner era calm şi puternic.

— Totul e-n regulă, Abby. S-a terminat. Poţi să te realxezi.

Abby ştia că nu putea să se relaxeze până nu ajungea în braţele lui Tanner, dar nu-l contrazise.

— Vin acum, spuse ea.

— Mai aşteaptă puţin, răspunse Tanner, pe un ton destul de insistent. Rory aşteaptă un prieten ca să-l ajute să-i ducă de-aici pe complicii lui Yoshimoto. Prefer să rămâi la distanţă până pleacă.

Nelăsându-i timp să răspundă, adăugă:

— Vin eu după tine, peste câteva minute. Pa.

Coborând telefonul de la ureche, Abby trase adânc aer în piept, apoi îşi dădu seama că femeia de la tonetă se uita lung la ea. Nedorind să mai fie privită, se grăbi să se îndepărteze, pe cărarea care ducea la Curtea de Piatră, în direcţia opusă parcării.

Merse repede, apoi se opri la umbra coniferelor care se înălţau deasupra. Trecu prin dreptul Feţei Vrăjitoarei, spre Treptele Dorinţei. Legenda spunea că trebuia să le coboare şi să le urce cu ochii închişi, pentru ca dorinţa să i se împlinească.

Treptele erau construite într-un culoar îngust care străbătea zidul masiv pe o distanţă de vreo zece metri, pentru a ieşi pe malul râului. Văzu că era singură, ceea ce o făcu să se simtă mai uşurată, căci parcurgerea treptelor cu ochii închişi era dificilă, iar prezenţa unor spectatori ar fi stânjenit-o.

Dorinţa ei era atât de simplă, încât nu mai pierdu vremea concentrându-se. Închise ochii, întinse mâinile spre pereţi şi căută cu piciorul prima treaptă. Când o simţi sub talpă, îl coborî şi pe celălalt alături, apoi îşi duse mâinile mai în faţă. Repetă manevra de mai multe ori, coborând treaptă cu treaptă, fără grabă, până când simţi pământul afânat sub picioare.

Îi fu extrem de greu să nu deschidă ochii. Încercase acelaşi lucru de trei ori, şi de fiecare dată, la întoarcere

întredeschisese ochii doar cu o câtime – suficient ca să-şi alunge norocul.

Ajunsese la jumătatea scării, când simţi un fior sinistru în şira spinării. Urcă încă o treaptă, ţinându-şi cu hotărâre ochii închişi, în timp ce-şi spunea că nu avea de ce să se teamă, decât poate de spiritele druizilor care se zvonea că bântuiau ruinele.

Ezită când călcă pe o pietricică, dar nu acest pas uşor nesigur o făcu să renunţe înainte de a-şi fi atins scopul – ci şuieratul slab al unei respiraţii reţinute. Deschise ochii tocmai la timp pentru a vedea un om care stătea deasupra ei, întinzând braţele, cu o expresie de nepătruns în lumina slabă.

O clipă, crezu că era Tanner, care venise după ea, apoi Yoshimoto se repezi înainte – dar nu ca s-o prindă, aşa cum crezuse Abby la început, ci pentru a o împinge. *Vrea să mă îmbrâncească pe scară!* Nu avea unde să fugă, n-avea timp să judece, nici să ţipe, şi se aruncă la picioarele lui, într-o încercare disperată de a-l face să-şi piardă echilibrul.

Îl lovi cu umărul în fluierele picioarelor – şi deodată Yoshimoto începu să cadă, zburând pe deasupra ei, lovind-o cu piciorul în bărbie când inerţia îl făcu să se dea peste cap prin aer, rostogolindu-se în jos pe treptele neregulate, în sunetul repetat al coliziunilor dintre trupul lui şi pietrele masive, iar şi

iar, până când totul se sfârşi şi Abby nu mai văzu altceva decât silueta unui om prăbuşit departe, jos.

Ecourile morţii îi reverberau în urechi, după care tăcerea se risipi, iar Abby începu să ţipe, să ţipe, să ţipe…

* * *

În următoarele zile, Tanner şi Abby nu vorbiră mult despre cele întâmplate. Cel puţin, nu între ei. Era de ajuns că trebuia să repete totul autorităţilor, pentru care niciun detaliu nu era prea mărunt sau neînsemnat. Prezenţa lui Rory îi scutea de umilinţele îndoielilor şi ale suspiciunilor.

Lui Abby nu-i prea păsa. Îi era suficient că n-o acuzau de asasinarea lui Yoshimoto – un scenariu destul de ridicol, întrucât nu din vina ei murise. Yoshimoto încercase s-o ucidă, nu invers.

Nu simţea decât furie. Fierbea de revoltă la gândul că Yoshimoto fusese gata să-i ia zilele doar pentru o tranzacţie de afaceri.

— Cum a *îndrăznit* să pună un preţ pe viaţa mea? vocifera Abby, plimbându-se nervoasă de la pat la fereastră şi înapoi.

Tanner stătea tolănit în fotoliu, unde se trântise cu zece minute în urmă, când se întorseseră de la Secţia Gărzii. O privea printre gene cum se învârtea ca o panteră în cuşcă şi ştia că n-ar fi stricat s-o calmeze înainte de a exploda.

— Dacă nu schimbi traseul, praful o să se-aleagă de covorul ăsta.

Abby se conformă, începând să umble împrejurul picioarelor lui întinse înainte.

— Îmi vine să-*nnebunesc* când mă gândesc că a plătit pe cineva ca să mă omoare.

— De fapt, i-a plătit doar ca să te rănească. Partea cu omorâtul o păstra pentru el însuşi.

— Aş fi putut să *mor* când am căzut pe scările hotelului, mormăi ea, strângându-şi braţele împrejurul trupului, peste puloverul galben.

— Eşti furioasă doar pentru că era un contract atât de ieftin. Nu te lăsa afectată de asta, Abby. Probabil că preţul misiunii corespunde cu gradul de dificultate, nu cu valoarea ţintei.

Pentru prima oară de când se întorseseră de la castel, sprâncenele lui Abby se arcuiră cu o undă de umor.

— Sper că nu sugerezi că-s uşor de ucis?

— Nimic la tine nu e uşor, Abby, murmură el. Probabil că Yoshimoto va regreta o eternitate de-acum încolo că n-a ştiut asta despre tine.

— Dacă ar fi acceptat refuzul meu, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat. Idiotul, idiot făcut *grămadă!*

* * *

Focul ardea blând în şemineul de lângă ei, răspândindu-şi văpaia roşiatică în lumina albăstrie a înserării. Majoritatea locatarilor hotelului se duseseră în sala de mese, lăsându-i pe Tanner şi Abby în salonul liniştit. Luaseră cina mai devreme, la room service, înainte de a coborî să bea un brandy, alături de clienţii care nu ştiau nimic despre îngrozitoarele evenimente de la Blarney Castle.

În presă nu apăruse nimic, parţial fiindcă Abby şi Tanner refuzaseră să discute cu reporterii, dar mai ales pentru că autorităţile nu voiau să strice romantismul Castelului Blarney cu publicitate negativă. Până şi familia lui Yoshimoto acceptase muşamalizarea mediatică. Fratele acestuia acceptase fără discuţie versiuea lui Abby, ba chiar îi prezentase scuze din partea familiei pentru comportamentul dezonorant al celui

decedat. La sfârşitul scurtei întâlniri, îi spusese lui Tanner că intenţiona să continue acţiunea cu fraţii Marshall, pentru a vedea ce se mai putea face pentru a-i despăgubi după daunele cauzate de fratele lui.

Una peste alta, toate păreau să se rezolve. Toate… cu excepţia planurilor lui Abby, după plecarea din Irlanda.

Tanner se uită la ea peste grămada de dominouri care tocmai se dărâmaseră şi spuse:

— Vorbeşte-mi despre agenţia aia de voiaj unde cumperi acţiuni, Abby. Nu mi-ai spus nimic altceva, decât că-ţi vei finanţa afacerea cu banii obţinuţi pe Desert Reef.

Abby se strâmbă.

— De când Sandra nu-mi mai răspunde la telefon, încep să am îndoieli c-am să vând magazinul, până la urmă.

Nu mai vorbise cu Sandra de când o sunase de la Rathmullan, ca să-i spună că scăpaseră de grija lui Yoshimoto. Iar acum, când efectiv nu mai aveau nicio grijă, Sandra nu mai era de găsit nicăieri.

— Nu mi-ai răspuns la întrebare.

Tanner împinse dominourile într-o parte, rezemându-şi coatele pe masă.

— Spune-mi, Abby. Plănuieşti să pleci din Phoenix?

— Şi dacă aş face-o?

Deşi simţi un junghi în stomac, Tanner îşi păstră expresia calmă.

— Îmi place oraşul Phoenix, dar cred că m-aş putea obişnui să locuiesc în altă parte.

— Ai renunţa la Tanner's Rift pentru mine?

Nici măcar nu trebuia să stea pe gânduri.

— Dacă mi-ai cere-o, da, aş face-o. Noroc că nu văd de ce ar fi necesar. Cummings conduce deja magazinul aproape singur, întrucât eu sunt plecat atât de mult timp. N-am face decât un aranjament mai oficial.

— Şi cu ce ţi-ai ocupa timpul?

— Cred că aş deschide încă un magazin.

Tanner zâmbi, ideea începând să-l captiveze.

— Întotdeauna m-a tentat ideea de a mă extinde.

— Atunci, spuse încet Abby, se pare că nu contează ce hotărăsc eu, nu-i aşa?

— Numai dacă te hotărăşti să nu te măriţi cu mine.

Îi întoarse mâna într-a lui, mângâindu-i degetul inelar, unde spera să vadă curând verigheta.

— Cred că asta mi-ar crea anumite probleme.

— Să mă mărit cu tine…?

Mâna lui Abby începu să termure uşor, iar Tanner i-o strânse încurajator, cald.

— Mhmm… Încă nu te-ai hotărât?

— Cum adică, să mă hotărăsc? N-am mai discutat niciodată despre căsătorie.

Tanner zâmbi.

— Ba am discutat.

— Când?

— Acum două ore.

Se aplecă şi mai aproape de ea, coborând glasul până la o şoaptă răguşită.

— Probabil nu-ţi mai aminteşti, fetiţo, pentru că a fost chiar după ce-mi desfăcuseşti fermoarul blugilor. Iar eu aveam două degete în…

— Taci!

Faţa lui Abby se înroşi de jenă, dar nu pentru mult timp, căci Tanner râdea şi, în curând, începu să râdă împreună cu el.

Clătină din cap, exasperată.

— Jur, Tanner, cu tine nu se poate purta o conversaţie fără să se ajungă la sex.

— Trei ani înseamnă mult, Abby. Va trece un timp până să am din nou o vedere obiectivă.

Îşi mişcă sprâncenele teatral.

— E bine că eşti atât de nesăţioasă, fetiţo. Facem o pereche reuşită.

— De-asta m-ai cerut de soţie? Fiindcă ne potrivim la pat?

— Ne potrivim *de minune,* Abby. Şi-n pat, şi pe jos, şi oriunde faem dragoste – dar nu de-asta e nevoie să ne căsătorim.

— Atunci, de ce?

— Fiindcă ne iubim prea mult ca să ne petrecem vieţile cu altcineva.

Îi luă şi cealaltă mână, ţinându-le pe amândouă pe masă, între ei, cu privirea într-a ei.

— Ar fi păcat să pierdfem asta.

Ochii lui Abby se topiră în două lacuri de lumină şi căldură.

— Mă iubeşti într-adevăr atât de mult, Tanner?

— Într-adevăr. Te iubesc atât de mult, Abby, şi întotdeauna te voi iubi.

Focul trosni, iar faţa lui Abby fu luminată de un zâmbet radios. Cu o voce dulce ca mierea, spuse:

— Sigur c-am să mă mărit cu tine, Tanner. Altfel, de ce crezi că te-au adus tocmai în Irlanda?

Într-adevăr, de ce? se întrebă el şi se apropie şi mai mult, până când buzele li se atinseră. Sărutul, blând şi promiţător ca o ploaie de vară, le pecetlui viitorul cu toată iubirea şi încrederea pe care le aveau în inimi.

Când Tanner o duse în sfârşi pe Abby înapoi în apartament, făcură dragoste cu un amestec de mândrie şi posesivitate pe care un bărbat nu-l poate simţi decât pentru femeia pe care şi-a însuşit-o. Iar Abby îl iubea ca şi cum toată pasiunea şi bucuria din lume ar fi fost ale ei şi ale lui deopotrivă.

Se iubeau în cel mai pur sens al cuvântului, renunţând la tot ceea ce era fiecare dintre ei şi savurând tot ce aveau să construiască împreună.

Capitolul 12

După un drum deosebit de mocirlos prin albia infestată de buruieni a unui râu care ducea la o piatră de valoare istorică îndoielnică, Tanner conduse maşina drept spre cea mai apropiată cârciumă şi comandă două cafele cu mult brandy alături.

— Parc-ai fi obsedată, Abby, spuse el, încălzindu-şi mâinile la focul de turbă. Simplul fapt că un lucru nu e trecut într-o carte nu înseamnă că trebuie să-l găsim noi.

Abby ridică surprinsă privirea din paginile ghidului, pe sub buclele încă umede.

— Mă cunoşti bine, Tanner. Dacă vreau să furnizez servicii unice în afacerile turistice, trebuie să văd totul cu ochii mei.

— Credeam că nu faci decât să cumperi acţiuni ale unei mici agenţii de voiaj.

— Ar fi plicticos.

Abby puse ghidul deoparte şi cuprinse în mâini paharul de brandy.

— Oricine poate rezerva locuri la hoteluri sau avioane. Plănuiesc să organizez călătorii pentru turiştii cu discernământ, nu doar simple excursii.

— Nu pe oricine interesează pietrele şi mormintele vechi.

— Dar există destui pe care-i interesează. Voi pregăti şi alte pachete pentru Irlanda, care să includă trasee mai tradiţionale, dar atât de multe dintre obiective sunt închise în timpul iernii, încât ar fi o pierdere de timp s-o fac acum.

Tanner plecă de lângă foc, aşezându-se pe scaunul alăturat.

— Plănuieşti să verifici personal toate detaliile înainte de a pune la punct fiecare excursie?

— Mhm…

— Va trebui să călătoreşti cam mult.

Conveniseră deja că oraşul Phoenix era excelent ca bază a afacerilor cu turism, dar Tanner nu ţinuse seama de posibilitatea ca Abby să fie plecată pentru perioade lungi, iar ideea nu-l încânta deloc.

— Nu voi lipsi mai mult decât acum, spuse ea.

Înainte ca Tanner să răspundă că era deja prea mult, adăugă:

— Aseară mă gândeam că, dacă planificăm totul cu grijă, ar trebui să poţi veni cu mine în majoritatea deplasărilor. Ar fi ocazii ideale pentru achiziţii.

Tanner se înveseli imediat.

— Iar tu m-ai putea ajuta la cumpărături!

— Contra unui anumit preţ!

Faţa lui Abby se lăţi într-un zâmbet larg, iar când ridică paharul la buze, Tanner înţelese că-l păcălise din nou.

* * *

Drumul spre nord dură trei zile. În fiecare dimineaţă înainte de a porni, Abby îl suna pe Rory ca să afle dacă Sandra îi

căutase. În ziua aceea, Rory nu era în birou, aşa că primi vestea cea bună de la Kate.

— Domnişoara Harringdon a sunat aseară, spuse ea, cu accentul ei irlandez melodios. I-am spus că vă aşteptăm aici, la Ballycastle, diseară, dar ea a răspuns că trebuie să vorbiţi cât mai curând posibil. Nu s-a bucurat prea mult că n-am ştiut unde urma să înnoptaţi.

Abby simţi o undă de nemulţumire că Sandra se arăta atât de nerăbdătoare, după ce o căutase câteva zile fără niciun rezultat. Apoi îşi dădu seama că, probabil, Sandra auzise despre moartea lui Yoshimoto şi nu mai avea niciun motiv să stea ascunsă. I-o şi spuse lui Kate.

— Totuşi, răspunse Killarney, părea foarte dornică să vorbiţi. Şi, cum nu ştiam la ce hotel staţi, a spus că mai revine în dimineaţa asta.

— Dar la Phoenix e miezul nopţii!

— Cum spuneam, părea foarte agitată.

Făcui o pauză, apoi adăugă:

— Ar trebui să sune din clipă-n clipă. Să-i spun să dea telefon acolo?

Abby îşi roase buza, privind spre Tanner, care-i închidea valiza. Luaseră deja micul dejun, şi voia să pornească la drum

cât timp mai era soare afară. Sandra putea să aştepte pânmă seara. Câteva ore nu contau.

— Mulţumesc, Kate, dar tocmai plecam. Spune-i Sandrei, te rog, c-am s-o sun eu diseară. Dacă nu ne prinde vreo furtună, plănuim să ne petrecem după-amiaza la Giant's Causeway, după care vom porni spre tine.

— Aseară, când i-am spus c-ai s-o suni, a zis că i-ar fi mai uşor să-ţi telefoneze ea, pentru că nu ştia unde avea să fie azi. Se pare că circulă.

— Ceea ce explică de ce mi-a fost atât de greu s-o găsesc. Bine, lasă. Spune-i doar că suntem pe drum şi, dacă poate, să sune diseară.

— Dacă plouă, cred că veţi ajunge mai devreme. Giant's Causeway nu e deloc atrăgătoare pe timp de furtună. Cărările alea de pe faleză devin foarte periculoase când sunt ude.

După ce Abby închise telefonul, Tanner, care terminase toate pregătirile, spuse:

— Am putea aştepta aici, ca să vorbim cu Sandra, dacă vrei.

Abby clătină din cap.

— Nu e nevoie. Am să fiu dezavantajată la negocieri dacă par prea nerăbdătoare, şi nu vreau să scad din preţ doar ca să

scap mai repede.

Tanner zâmbi.

— Eu nu mi-aş face griji. Ajunge să vadă ce i-ai făcut lui Yoshimoto, ca să-şi dea seama că nu-i de glumă cu tine.

— Ce i-am făcut *eu?* se încruntă Abby. Răutăcios mai eşti, Tanner Flynn!

— Ţi-am amintit doar, fetiţo.

Tanner luă valizele şi o conduse spre uşă.

— Pe lângă toate prin câte-ai trecut în ultima vreme, negocierea cu Sandra va fi o poezie.

* * *

Dacă Blarney Castle era principala atracţie turistică din Republica Irlandeză, Giant's Causeway deţinea acelaşi prestigiu pentru Irlanda de Nord. A descrie fenomenul rezultat de pe urma unei erupţii de lavă incandescentă dintr-o crevasă subterană, care s-a cistalizat cu vreo şaizeci de milioane de ani în urmă, luând formele văzute azi, e totuna cu a descrie un curcubeu ca nefiind nimic mai mult decât lumină risipită de ceaţă, fără a menţiona, măcar, culorile.

Giant's Causeway e o minune geologică întinsă pe mai

mulţi kilometri, sub formă de faleze şi plaje spectaculoase, principalul punct de interes fiind cele aproape treizeci şi şapte de mii de coloane hexagonale de bazalt care ies din mare sau sunt tăiate în faţa falezei. Cărările de pe faleze sunt adeseori pline de vizitatori care pur şi simplu nu-şi mai pot lua ochii de la peisajul unic în lume.

Situată în capătul nordic al Insulei de Smarald, Puntea Gigantului se află la distanţa maximă de Cork… ceea ce explică de ce legendarul uriaş Finn MacCool a ales acest loc pentru a-şi construi podul spre insula scoţiană Staffa – sau, cel puţin, aşa spune povestea.

În timp ce mergeau agale împreună, ţinându-se de mână, spre grohotişul principal, Tanner îi povesti lui Abby legenda pe care o auzise de la mama lui, despre Finn MacCool şi uriaşul rival din Scoţia, numit Benandonner. Finn voia să se lupte cu Benandonner şi, când n-a găsit o corabie destul de rezistentă pentru el, a început să construiască o punte. Apoi, a auzit că Benandonner venea el într-acolo, şi s-a hotărât să-l păcălească, deghizându-se în copil. Şi-a învăţat soţia să-i spună lui Benandonner că era copilul ei, şi că să-l aştepte pe tată. Benandonner i-a aruncat o singură privire „copilului” şi a luat-o la sănătoasa, sfărâmând aproape toată puntea în graba lui de a

ajunge înapoi în Scoţia.

— Mi-e mult mai uşor să cred în uriaşi, decât că aceste coloane sunt vechi de şaizeci de milioane de ani, spuse Abby.

Stăteau la baza unei formaţiuni deosebit de spectaculoase, numită Orga.

— Sunt atât de uniforme, încât mi-e greu să accept că e doar un capriciu al naturii.

— Atunci, hai s-o luăm pe cărarea aceea, spuse Tanner, arătând spre o potecă îngustă tăiată în peretele falezei. Te aşteaptă o privelişte şi mai incredibilă.

Abby privi spre cerul care se întuneca.

— Eşti sigur că avem timp? întrebă ea. Se face târziu. A plecat aproape toată lumea.

— N-o să mergem până la capăt, spuse Tanner, iar la jumătate e o scurtătură pe unde putem urca până-n vârf, de unde ne vom întoarce la centrul turistic. Nu ţi-e frig?

Vântul şuiera, iar Abby îşi încheie fermoarul canadienei până la gât.

— Cred că ascensiunea o să ne încălzească.

Tanner îi dădu la o parte părul din ochi.

— N-avem mult de urcat, fetiţo, dar merită. Am să-ţi arăt Ochiul Uriaşului. E atât de mare, încât ai să te întrebi cum de a

fost capabil de o lucrare atât de migăloasă.

Un elicopter ocoli promontoriul şi trecu pe deasupra lor, duduind în contrapunct cu vuietul molcom al mării. Îşi spuseră că probabil era o patrulă a Pazei de Coastă. Sunetul discordant al elicopterului dispăruse de mult, când ajunseră la scurtătură, iar Abby observă că, excepţie făcând un alt cuplu care veneau spre ei, erau singuri pe faţa falezei.

Peste câteva minute, Tanner o prinse de braţ şi o opri.

— Ce e?

— Ochiul Uriaşului, răspunse el, arătându-i o formă ovală de culoare mai închisă ce părea să fi fost apăsată în roca roşiatică a falezei.

Abby studie formaţiunea de piatră.

— Da ştiu că era mare…!

— Şi cam disproporţionat. Am uitat să-ţi arăt piciorul lui, jos. E lung de vreun metru şi jumătate, doi – cam mic pe lângă ochiul ăsta.

Întorcându-se cu spatele spre cărare, o cuprinse cu braţul pe după umeri.

— Cinci minute, fetiţo, şi pe urmă mergem.

— Zece?

— Îmi pare rău, dar nu. Nu vreau să ne prindă întunericul

pe cărarea asta.

— Atunci, îmi promiţi că ne vom mai întoarce aici, cândva?

— În fiecare an.

Privind peste oceanul care reflecta scânteietor lumina soarelui la asfinţit, Tanner îi dădu dreptate lui Abby, în sinea lui. Nici el nu se îndemna să plece. Puntea Gigantului îl impresionase întotdeauna, iar faptul că împărtăşea acel moment cu femeia iubită îi umplea sufletul cu atâta linişte încât nu putea proveni decât dintr-o mulţumire deplină.

Auzind paşi, Tanner întoarse capul să vadă cine venea.

Era perechea care-i urmaşe, acum la doar douăzeci de paşi distanţă. Tanner îşi stăpâni valul de nemulţumire pe care i-o provoca deranuul şi tocmai se pregătea să se întoarcă la loc, când bărbatul scoase mâna din buzunar.

Şi îndreptă un pistol drept spre Tanner.

Capitolul 13

Abby simţi trupul lui Tanner încordându-se lângă ea, dar nu înţelese ce se întâmpla decât când îi văzu expresia crispată şi îndârjită. Un fior rău prevestitor îi străbătu şira spinării, în timp

ce-i urmărea direcţia privirii spre cei doi oameni care stăteau la vreo zece paşi depărtare.

Ultimele raze ale soarelui luceau pe obiectul din mâna bărbatului. Abby recunoscu pistolul, deşi îl vedea din faţă, fiind aţintit drept spre ei. Spre Tanner, e fapt, dar acest lucru fu de ajuns pentru a o face să îngheţe de groază.

Lângă ea, simţi mişcarea subtilă a lui Tanner, care-şi cobora încet braţul de pe umerii ei, spunând:

— Ştiam eu că eşti un nesătul, dar nu m-am aşteptat să fii şi tâmpit.

Surprinsă să constate că Tanner îl cunoştea pe individ, Abby ridică privirea spre chipul acestuia. Văzu, sub şapca echipei de baseball Seattle Mariners, o fizionomie fără nimic distinctiv. Îi era vag familiar, dar ochelarii de soare o împiedicau să-l recunoască.

Apoi omul îşi scoase ochelarii şi rămase în aşteptare.

— Samuels! exclamă Abby.

Nu se putu abţine să adauge:

— Niciodată nu mi-am dat seama că faţă banală ai. Fără geaca aia oribilă, era să nu te recunosc. Ce s-a întâmplat, ţi-a furat-o vreun derbedeu pe motocicletă?

— Gura! mârâi Samuels, gesticulând ameninţător cu

pistolul.

Abby fu uimită să constate cât de intens o ajuta teama să gândească limpede. Nu se îndoia că Samuels venise să termine ceea ce începuse Yoshimoto. Totuşi, instinctul de supravieţuire nu-i putea învinge complet curiozitatea.

— Dacă banii te interesează, spuse ea, mă tem că vei fi dezamăgit. Yoshimoto n-o să mai semneze niciun cec.

— Oricum n-a semnat niciunul, râse scurt şi răguşit Samuels, iar Tanner spuse:

— Uită-te cine stă lângă el, Abby.

Abby întoarse privirea într-acolo şi o recunoscu imediat pe femeia care se uita la ea. Deşi îşi vârâse părul sub un fes tricotat, ochiio verzi ai Sandrei Harringdon şi trăsăturile ei clasice erau inconfundabile.

— Sandra…?

Abby scutură din cap, încercând să-şi pună gândurile în ordine.

— Ce-i cu…

— Ce-i cu mine aici?

Buzele Sandrei se răsfrânseră într-un rânjet crud. Făcu doi paşi înainte, având grijă să nu treacă în faţa armei lui Samuels.

— Firește, o femeie deşteaptă ca tine poate să deducă şi

singură.

În cele câteva secunde de când o recunoscuse, Abby începuse să înţeleagă – esenţialul, cel puţin. În orice caz, îşi dădea seama că Sandra era incomparabil mai periculoasă decât Samuels – cu sau fără pistol. Ridicând privirea spre Tanner, văzu că se uita la Sandra ca la o viperă gata de atac.

Se păreau că erau întru totul de aceeaşi părere.

— Ai fost implicată de la început, Sandra, sau ai venit doar să aduni firimiturile? o întrebă Tanner.

— Mai are vreo importanţă? replică ea, cu un umor sarcastic şi triumfător.

— Sunt doar curios.

Abia atunci, Abby observă că Tanner începuse să se strecoare între ea şi Samuels. Nu-şi imagina ce aştepta de la ea să facă, dacă reuşea s-o camufleze. Doar n-avea cum să se strecoare pe cărarea îngustă, luând-o la fugă.

Tanner continua să vorbească încet, pe un ton calm, aparent inofensiv:

— La câteva luni după ce Samuels a început s-o hărţuiască pe Abby, a apărut şi Yoshimoto, cu oferta lui de a cumpăra Desert Reef. Mă întrebam de ce a aşteptat atât de mult, dar cred că ştiţi voi răspunsul.

Ochii verzi ai Sandrei sclipiră cu răutate.

— L-am pus pe Samuels la treabă imediat ce m-am hotărât să cumpăr magazinul ăla prăpădit. Yoshimoto nu era decât un stimulent în plus.

— Nu mi-e greu să ghicesc cum l-ai recrutat pe Samuels. Ţi-a fost uşor să-l convingi să-ţi spele rufele murdare, după ce ai descoperit că-l concediasem.

Samuels făcu un pas înainte, ajungând lângă Sandra.

— Toată lumea ştia despre războiul tău personal cu Abby. Am dat şi eu o mână de ajutor, cu cea mai mare plăcere.

Tanner deveni mai ţeapăn. Părul lung, fluturat înapoi de vânt, îl făcea să semene cu strămoşii lui războinici.

— Mi-am dat deja cuvântul să rezolv cu tine, Samuels, spuse el. Cred că n-am să fiu prea civilizat, când va sosi momentul.

— Te dai cam mare pentru un tip cu un pistol îndreptat spre el.

— Iar tu tremuri cam tare pentru unul cu pistolul în mână.

În clipa aceea, ochii lui Samuels săgetară într-o parte, iar Abby văzu elicopterul apărând de după promontoriu, la nicio sută de metri distanţă. Până să se dezmeticească, Tanner o apucă de mână şi porni în fugă pe cărare, trăgând-o după el.

Alergau atât de aproape de marginea falezei, încât la cel mai mic pas greşit i-ar fi aşteptat o moarte sigură. Un proiectil lovi peretele stâncos în dreapta lui Abby, aruncând schije şi făcând-o să se ferească. Călcâiul ei păşi pe margine, apoi simţi pământul zburându-i de sub picior. Inerţia îi împşinse trupul înainte, dând din braţe, în timp ce Tanner se oprea derapând pe stânca grunjoasă, repezindu-şi mâna înapoi ca s-o prindă. Reuşi să-i apuce glezna, iar Abby îşi acoperi instinctiv faţa cu braţele, în timp ce se răsturna prin aer, rămânând agăţată cu capul în jos, lângă peretele falezei.

Suspendată astfel la o asemenea înălţime, abia reuşi să nu urle. Dacă şi sărutatul pietrei de la Blarney Castle era la fel, nici nu voia să mai audă de aşa ceva.

— Tanner?

— Mda…?

I se păru că glasul lui suna cam sufocat.

— Nu-mi prea place.

— Nici nu mă aşteptam.

Îi simţi cealaltă mână apucându-i şi glezna alăturată, şi încercă să nu se gândească la golul dintre ea şi baza falezei, în timp ce Tanner o trăgea cu grijă înapoi pe cărare. Îi auzi pe Samuels şi Sandra spunând diverse aiureli, ca:

— Vezi să n-o scapi.

Şi:

— La cea mai mică mişcare suspectă, trag.

Abby fu cât pe ce să răspundă: „Pe mine scuzaţi-mă, dar nu-mi mai arde de chestii de-astea”, dar se îndoia că ar fi rezolvat mare lucru.

Peste câteva momente, stătea lângă Tanner, asigurându-l că, în afară de câteva zgârieturi pe faţă şi mâini, singura problemă era că reveniseră la aceeaşi situaţie dinainte ca elicopterul să treacă prin apropiere.

— Acrobaţia asta n-a avut niciun rost, comentă Sandra. Nu vrem să vă facem niciun rău – cu condiţia, desigur, să faceţi tot ce vă cerem.

Pentru a-şi ascunde bănuielile, Abby i se adresă lui Samuels:

— Ar trebui să-ţi asculţi şefa. Nu-ţi dai seama că era să mă omori? Norocul meu că ţinteşti la fel de prost pe cât îţi alegi hainele.

— Ţi-am spus să-ţi ţii flanca, da?!

Altă şansă de a fugi n-avea să se mai ivească, şi nu le mai rămânea decât să-l dezarmeze pe Samuels. Tanner ştia că dificultatea cea mai mare era aceea de a o feri pe Abby de vreun

glonţ rătăcit.

Peste o clipă, dilema păru să se rezolve de la sine, căci Tanner văzu că nu mai erau singuri. Cam la cincizeci de paşi în spatele lui Samuels şi al Sandrei, apăruse pe cărare silueta cocoşată a unui om care se apropia încet. Atent să nu-l dea de gol cu privirea, Tanner ridică mâna în dreptul omoplaţilor lui Abby şi strânse în pumn materialul gros al canadienei, în timp ce-i spunea Sandrei:

— M-ar interesa să aflu cum ai reuşit să-l recrutezi pe Yoshimoto în banda ta.

— Am avut noroc cu o scrisoare incriminatoare pe care am… găsit-o întâmplător, să zicem, privind tratativele lui cu fraţii Marshall. A fost foarte dispus să-mi facă jocul, în schimbul tăcerii.

Se întuneca repede, dar rânjetul dispreţuitor al Sandrei rămânea foarte vizibil.

— Nu era decât un pungaş cu cont în bancă. Trebuia să m-aştept c-avea să le încurce pe toate.

— Dar ce rost avea? întrebă Abby. Acceptasem să-ţi vând Desert Reef de săptămâni de zile.

— Nu-mi pot permite să plătesc cât ceri tu, răspunse răstit Sandra. M-am gândit că, dacă Samuels şi Yoshimoto te sperie

bine, abia vei aştepta să scapi de magazin. Şi ar fi mers, dacă Yoshimoto nu întrecea măsura.

— Păcat că nu-ţi controlezi mai bine oamenii, remarcă Abby cu dispreţ.

Sandra şuieră:

— A fost cea mai mare idioţenie să creadă că ar fi fost mai uşor să negociem cu părinţii tăi decât să te convingem să cedezi. Chiar dacă erau mai accesibili, *nu mai am timp!* Am nevoie de Desert Reef *acum!*

— De ce? insistă Abby.

— *Fiindcă mi-am dat cuvântul că deschid calea la începutul anului, iar tu continui să-mi stai în drum!* răcni Sandra. Tu mi-ai dat ideea, cu amărâtele alea de diamante. Printre toate mărfurile pe care le importi tu, e un fleac să strecori şi câteva pietre preţioase. Mi-am şi făcut relaţiile, dar ca să-mi finanţez partea a trebui să dau toţi banii pe care-i aveam în plus. Iar acum, partenerii mei ameninţă că se retrag dacă nu aduc mai repede pietrele. După ce semnezi actul, am să înregistrez vânzarea şi încep imediat transporturile.

Tanner crezu că avea halucinaţii, când auzi hohotele de râs ale lui Abby în văzduhul limpede al serii. Expresia indignată a Sandrei aproape că-l făcu să zâmbească.

Abby se opri din râs doar atâta ca să întrebe:

— Şi-acum, cum ai de gând să mai obţii Desert Reef, Sandra? Slabe şanse să mai semnez ceva, când ştiu că-l clipa următoare ai să mă împuşti. Nu-s chiar atât de proastă ca oamenii pe care-i angajezi tu.

Tanner interveni şi el:

— Dacă-i vorba să intrăm în detalii, pistolul ăsta va umple de găuri orice accident pe care plănuieşti să-l simulezi. Eu în locul tău m-aş gândi mai bine.

Fu rândul Sandrei să râdă.

— M-am şi gândit, Tanner. Abby are de ales: sau semnează hârtiile pe care le am în buzunar, sau stă şi se uită cum Samuels te împuşcă pe tine. Presupunând că o scoate la capăt fără să fii împuşcat, am să-i asigur tăcerea despre felul cum am obţinut semnătura spunându-i despre omul pe care l-am angajat ca să te omoare dacă… mi se întâmplă ceva.

Tanner o auzi pe Abby tăgându-şi respiraţia şi presupuse să se pregătea pentru o replică de genul „Cum îndrăzneşti…?” sau „Crezi c-o să-ţi meargă?” În schimb, Abby spuse:

— Atunci, cred că nu-ţi rămâne decât să-l împuşti, fiindcă n-am să semnez.

— Nu te cred.

— Pune-mă la încercare.

Lui Tanner nu-i prea plăcea tonul lui Abby, dar era prea ocupat de apropierea pe furiş a lui Rory ca să se mai gândească şi la altceva.

Sandra îi aruncă o privire ostilă.

— Aveam impresia că e ceva între voi.

— Şi eu, răspunse el, ridicând din umeri.

— Atunci, sper s-o convingi să semneze, altfel îl pun pe Samuels să vă împuşte pe amândoi.

Tanner strânse şi mai tare în pumn canadiana lui Abby, scrâşnind printre dinţi:

— Cu asta ar fi o singură problemă, Sandra.

— Ce problemă?

— Nimeni nu scapă, dacă o face ceva lui Abby.

Cu excepţia lui, dar Tanner n-avea de ales. Sperând să n-o lovească prea rău, o trânti pe Abby la pământ, apoi se repezi spre Sandra. Abby căzu pe burtă, cu un sunet înfundat, dar Sandra scoase un ţipăt ascuţit când Tanner o izbi în plin, lipind-o de peretele falezei, cu braţele răsucite la spate. O percheziţionă rapid, în timp ce Rory îl dezarma pe Samuels. Nu găsi decât un inel de chei şi plicul cu hârtiile.

— N-ai păţit nimic, Abby? întrebă el peste umăr, în timp

ce-şi scotea cureaua din găicile blugilor ca să lege încheieturile mâinilor Sandrei.

— Nimic.

— Sigur?

— N-am *nimic,* Tanner, repetă ea, ridicându-se în genunchi.

Tanner termină de imobilizat mâinile Sandrei, apoi îi astupă gura cu o batistă cusută manual de mătuşa lui, când Sandra îndrăzni să se plângă că o trata prea brutal. Aruncând o privire spre Rory, care-i făcea acelaşi lucru lui Samuels, regretă un moment că nu avusese ocazia să-şi doboare el însuşi fostul angajat.

Ispita de a-l împinge peste margine era puternică, şi s-ar fi putut să nu fie în stare să se stăpânească. Glonţul acela nimerise peretele prea aproape de Abby. I-o şi spuse vărului său, în timp ce acesta îl ridica pe Samuels în picioare.

Dinţii lui Rory luciră în întueric, pe când îşi vâra pistolul la cingătoare.

— De-asta ţi-am făcut semn să te ocupi tu de femeie. Cred că n-aveai nevoie şi de alte complicaţii, acum, înainte de nuntă.

— Rory, de unde Dumnezeu ai aflat că eram în pericol? îl

întrebă Abby.

— Tot de-acolo de unde au aflat ăştia doi unde eraţi. Kate i-a spus Sandrei încotro plecaserăţi, când a sunat, şi pe urmă m-a informat şi pe mine, când am ajuns acasă.

Scoase din buzunar o mică lanternă şi i-o înmână lui Abby.

— Presimţeam că ceva era în neregulă, şi m-am hotărât să vin să arunc o privire. Dacă mă înşelam, oricum n-aş fi pierdut niic. Giant's Causeway merită întotdeauna să faci un drum.

Cu o mână pe cureaua care o imobiliza pe Sandra, Tanner se întoarse spre Abby.

— Ce zici, fetiţo? Mai trebuie să-mi fac griji pentru vreo nuntă?

Cu faţa luminată de lună, Abby ridică bărbia, sfidătoare.

— Dacă-ţi închipui că poţi scăpa de însurătoare numai fiindcă n-am făcut pe mine de frică auzind că-ţi era viaţa în pericol, atunci fă bine şi mai gândeşte-te.

Tanner întinse mâna liberă şi o trase lângă el.

— Dacă n-aş fi ştiut că-l văzuseşi pe Rory venind, poate că acum m-aş simţi cam nesigur. Nu orice bărbat are norocul să se-nsoare cu o femeie cu nervii de oţel.

Abby zâmbi scurt.

— Poate că data viitoare vei ţine minte asta şi n-ai să te mai repezi să mă trânteşti cu nasu-n noroi.

— N-am vrut să risc. Samuels putea oricând să tragă.

— Şi care ţintă crezi că era mai mare?

Îl cuprinse cu un braţ pe după gât, aplecându-l la nivelul ei.

— Data viitoare, Tanner, să ţii minte că, fără tine, viaţa mea nu face două parale.

— N-o să fie nicio dată viitoare, mârâi el, şi o sărută.

Gurile abia li se atinseseră, când Abby se retrase, spunând:

— I-aş fi dat magazinul cu tot ce e-n el, dacă s-ar fi atins doar de-un fir de păr din capul tău.

— Ai face asta pentru mine? murmură el.

Abby nici măcar nu avea nevoie să se gândească.

— Numai până ştiu că eşti în siguranţă. *Atunci,* ar vedea ea pe dracu'!

— Aşa…?

Tanner îşi îndesă degetele în părul ei şi-i ţinu capul nemişcat, cu buzele la un deget distanţă de ale lui.

— Mhm…

Abby îl cuprinse cu celălalt braţ pe după gât şi oftă:

— Nimeni nu scapă, după ce-i face ceva omului pe care-l iubesc.

— Sfârşit